MASACRUL DE LA MARRAKECH

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tineretului

Gérard de Villiers

Masacrul de la Marrakech

ISBN:
973 – 9138 – 25 – X

Gérard de Villiers,
Tuerie à Marrakech
© *Gérard de Villiers,*
Pentru versiunea românească:
© TINERAMA 1997

Gérard de Villiers

Masacrul de la Marrakech

În românește de
Anca Pisică

EDITURA Tinerama

1997

Capitolul I

Liniştea nopţii fu întreruptă de o voce aspră ce propovăduia gloria infinită a atotputernicului şi milostivului Allah pentru locuitorii adormiţi din cartierul musulman al oraşului Marrakech.

Wa lillahi machreq wa el maghreb.[1]

Surprins, John Melrose deschise ochii. Era încă toiul nopţii. Vocea continua să se audă cu intonaţii când grave, când ascuţite, cântând pasaje din Coran. În absenţa oricărui alt zgomot, se auzea foarte tare. Era vocea predicatorului[2] de la moscheea vecină cu Bab Doukkala. Rugăciunea lui *Al Fajr* nu era obligatorie, însă preamărirea lui Allah era foarte importantă pentru Adevăraţii Credincioşi...

John Melrose încercă să adoarmă din nou, dar nu reuşi. Vocea sonoră a predicatorului, amplificată şi de un megafon puternic, pătrundea prin obloanele din lemn şi prin draperiile din damasc foarte grele, parcă special să-l agaseze pe el.

Rămase nemişcat în întuneric, dar cu ochii deschişi. Pasajul din Coran nu avea sfârşit. La intervale regulate, vocea părea că se stinge, lăsând loc unui moment de linişte, apoi se auzea din nou încă şi mai stridentă, trezind din somn milioane de oameni, fie ei credincioşi sau nu. Vechiul cartier musulman din Marrakech număra vreo şase moschei, iar ceilalţi predicatori aşteptau primele raze de soare ca să-i cheme pe credincioşi la rugăciunea de dimineaţă *Al Sobh*. Capitolul din Coran, psalmodiat cu o voce monocordă, sfârteca metodic neuronii lui John Melrose. Degeaba era obişnuit cu oraşele musulmane dacă, fiind pe punctul de a adormi, rugăciunea aceasta care ţâşnea puternică şi austeră îl enerva şi îl deranja. Se abţinu cu greu să nu se ridice din pat, să ia puşca cu care vâna gâşte sălbatice la Taroudant şi să tragă în minaretul din Bab Doukkala. Sacrilegiu abominabil în comparaţie

---

1. *Allah este mare. El domneşte peste Orient şi peste Occident.*
2. *Fiqh în original*

cu care „crimele" lui Salman Rushdie ar fi părut niște păcate fără însemnătate. Își închipuia mulțimea dezlănțuită și gălăgioasă asaltând cu sălbăticie locuința în care se afla. Pentru un agent de la *Central Intelligence Agency*, ar fi însemnat un sfârșit rușinos, iar din punct de vedere politic, o gafă...

Legănat de acest gând necurat, închise din nou ochii, dar tot nu reuși să adoarmă. Se întoarse pe o parte, atingând fără să vrea șoldul femeii care dormea alături de el. Pe ea vocea predicatorului n-o trezise.

Dalila Villanova era algeriană de origine. A căpătat cetățenie spaniolă grație amorului fulgerător pentru un bancher din Madrid. După un timp a devenit văduva lui în urma unui neașteptat accident montan și s-a trezit cu o miraculoasă moștenire, o adevărată mană cerească. De atunci, a cucerit multe inimi, iar John Melrose era ultimul beneficiar. Este foarte adevărat că, de când avea paisprezece ani, mama ei îi repeta întruna că avea pe vino-ncoace.

În somn, se lungi pe-o parte, cu șoldul lipit de pântecele amantului ei, ușor ghemuită. Fesele rotunde, tari și fierbinți apăsau mădularul adormit al bărbatului cu un soi de inocentă insistență pe care o simțea în somn și gemu ușurel. Mașinal, el își încolăci brațul în jurul taliei, apoi urcă progresiv până când prinse cu mâna sânul în formă de pară, întărit artificial de o reușită operație estetică, dar negată cu înverșunare. Dalila Villanova se încăpățâna să susțină că pieptul ei obraznic era așa numai din cauza băilor repetate cu apă de trandafiri și a masajelor cu argilă pe care i le aplica o bătrânică tămăduitoare din cartierul musulman al citadelei.

John Melrose își așeză obrazul pe spatele gol al femeii adormite, respirându-i parfumul răspândit de pielea catifelată. În fiecare seară, înainte de a se îmbrăca, ea își ungea fiecare părticică a trupului cu o bucată de mosc pe care i-o procura Mazzouka, servitoarea ei, din târgul cu parfumuri. Miasma senzuală și incitantă persista ore în șir. Trezit de-a binelea, bărbatul începu să-i mângâie pielea netedă și dulce.

Refrenul ce zvâcnea din gâtlejul predicatorului părea că se aude mai tare, special ca să-l abată de la plăcuta-i nelegiuire. Însă Michiduță se fâțâia prin încăpere nedându-i pace. John simți cum i se trezește bărbăția etalând vrejul puternic, dur și arzător lipit de șoldul Dalilei. Tânăra se foi încetișor în somn, ascunzând sexul rigid în valea elastică a feselor ei. Floare a senzualității, acest abandon îi aduse în minte o altă scenă petrecută cu trei ani în urmă.

Pe atunci era șeful Centralei CIA din Madrid, după ce fusese nevoit să plece din Alger, unde nu reușise să-și ducă la îndeplinire misiunea. Trebuia să mențină legătura cu conducătorii Frontului Islamic al Salvării. O întâlnise pe Dalila Villanova cu ocazia unui cocteil la *Hotelul Alphonse al XIII-lea*. Figura inocentă contrasta cu fizicul strălucitor; purta un taior închis până sus. Îl fascinase de-a dreptul. Dar se potoli curând, când a aflat că tocmai a ieșit din perioada de doliu. Soțul ei, Enrique Villanova, un mare bancher din Madrid, fusese prins de o avalanșă în Caucaz, unde plecase să vâneze ursul brun.

După lucirile din ochii negri, John Melrose ghicise rapid că își recăpătase pofta de viață. Făcu în așa fel, încât să se găsească în câmpul ei vizual.

Înalt, suplu, cu părul des și negru, cu privirea de catifea a unui play-boy, John Melrose nici nu mai știa numărul femeilor cucerite de el. Dalila Villanova acceptase cu o ușoară mișcare a buzelor invitația la masă, după cocteil. La restaurantul *Circo*, a fost distantă și rece. John se gândi că o escală la *Corral de la Moreria*, ca să asiste la un dans flamenco, o va mai „dezgheța" puțin.

În penumbra propice a cabaretului, el îi atinse fără să vrea genunchiul. Acest lucru a fost ca un declic secret. Dalila i se aruncă pur și simplu în brațe. John reuși cu mare greutate să-i curme sărutările ca să poată cere nota de plată. Începuseră să facă dragoste încă din ascensor, apoi o posedă pentru prima dată pe palier, în picioare. Văduva cu pleoapele plecate se transformase dintr-o dată într-o iepșoară înfocată și nesătulă.

Cu toate acestea, când a sunat-o a doua zi ca s-o invite la masă, un servitor l-a înștiințat că a plecat într-o călătorie fără să-i lase nici un mesaj. John a revăzut-o după cincisprezece zile. Ea îi telefonase la birou, la Ambasada americană. Au luat masa împreună chiar în aceeași seară. De data asta, o făcură pe îndelete, însă Dalila nu se mai sătura, extrăgându-i noului amant ultimele picături de plăcere cu o senzualitate avidă. Apoi își prepară singură un Cointreau-Caïpirinha cu lămâie verde și cuburi de gheață. Își aprinse o țigară și, între două fumuri, îi povesti viața ei. Părinții ei, bogătași, granguri din Frontul de Eliberare Națională, au trimis-o la studii la Madrid. Aici l-a întâlnit pe viitorul ei soț, care a divorțat de soția lui pentru iepșoara asta fierbinte ca iadul. După dispariția lui, nu a vrut să se întoarcă în Algeria, având în vedere ambianța... Își petrecea timpul între Madrid și Marrakech, unde avea o casă. În Alger, unde locuiau părinții ei, făcea doar vizite scurte și rare. John fusese impresionat de apartamentul ei luxos

din Madrid, a cărui decorare i-a fost încredințată arhitectului francez, Claude Dalle. În schimbul unei averi neînsemnate, acesta a realizat o casă splendidă, îmbinând fierul forjat și bronzul cu creații din ambrozie roz. Frumoasă, bogată, liberă, independentă, Dalila era amanta ideală.

Din deformație profesională, John Melrose puse Serviciul de Contraspionaj s-o treacă „prin sită". Atunci când a primit fișa întocmită de centrala din Alger, a avut surpriza vieții sale. Dalila Villanova era amanta recunoscută a generalului Sliman Smain, unul dintre șefii Serviciilor de Informații algeriene din sinistra Securitate militară, răspunzătorul a numeroase modalități de tortură, crime, mașinații și furturi.

Prudent, John Melrose a dat o fugă până la Langley ca să-și expună cazul în fața directorului *Biroului „Nord Africa"*. Răspunsul a fost foarte clar: putea să-și continue legătura amoroasă luându-și bineînțeles unele măsuri de prevedere. Dalila Villanova ar putea eventual să pună mâna pe o „sursă" interesantă.

După trei luni, atunci când n-o mai văzuse de câteva zile, John a regăsit-o pe Dalila schimbată, ciudată și tensionată. Deasupra sprâncenei drepte se putea vedea o echimoză urâtă, stângace ascunsă sub fondul de ten.

– Ce-ai pățit ? o întrebă el.

– Din cauza ta, îi răspunse femeia coborând vocea.

– Din cauza mea ?

Ea îi aruncă o privire gravă, plină de ironie.

– Nu mi-ai spus că lucrezi pentru CIA.

Luat pe neașteptate, John Melrose spuse doar atât:

– Sunt lucruri pe care nu le pot divulga. Relația noastră nu este „profesională".

Dalila Villanova se aplecă spre el cu același surâs senzual, de femeie avidă de dragoste.

– Nu este și părerea celorlalți. Mai există un bărbat în viața mea care locuiește în Alger. E foarte gelos, foarte puternic și foarte bine informat. Mă urmărește chiar și aici, la Madrid. A aflat că sunt amanta ta. Weekend-ul ăsta l-am petrecut cu el. M-a bătut ca să mărturisesc că lucrez pentru tine.

– Este o brută! se revoltă John Melrose, știind că generalul Smain nu avea reputația unui om blând.

În America, femeile nu erau bătute fiindcă nu este „corect din punct de vedere politic", însă la arabi, această practică era departe de a șoca pe cineva. Dalila Villanova avu un surâs ciudat.

– Am jurat în fața lui că nu am devenit agent CIA și i-am spus că mă interesează un singur lucru la tine: asta !

Își strecură mâna sub masă și îi prinse sexul prin stofa pantalonilor, strângându-l până îl duru.

John Melrose se simțea flatat. În țara lui femeile nu erau atât de directe.

– De ce nu-l părăsești?

Înainte de a răspunde, ezită destul de mult.

– Nu reușesc. Este primul bărbat care m-a regulat. Aveam doar cincisprezece ani. N-am simțit niciodată ceva atât de profund. Este ca un drog. Și pe urmă, mi-e frică de el.

Deodată se aplecă spre el, strivindu-și sânii.

– Și pe tine te iubesc. Ai pielea fină ca o femeie și ești frumos.

De atunci nu au mai pomenit despre viața dublă dusă de Dalila. Nici ea nu i-a pus întrebări cu privire la activitățile lui din cadrul CIA. Uneori deschidea discuția spontan, cerându-i părerea în legătură cu vreo personalitate algeriană. Misiunea lui era să „tratèze", începând cu Madridul, un număr cât mai mare de șefi sau de responsabili din Frontul Islamic al Salvării ori Grupul Islamic Armat, în vederea viitoarelor legături posibile. Statele Unite nu aveau o părere prea bună despre guvernul algerian, estimând că prăbușirea lui este inevitabilă, ținând cont de corupție și de incapacitatea lui de a rezolva problemele economice. În acest caz, ar trebui să se ferească să devină, ca și în Iran, spaima unui guvern algerian fundamentalist...

Pe jumătate adormită, Dalila începu să se frece foarte ușor de membrul rigid, aducându-l pe John Melrose la realitate. În aceeași clipă, se așternu liniștea; predicatorul tocmai își terminase rugăciunea. Ca să fie în concordanță cu mișcările amantei sale, John îi prinse pulpele în mâini și le strânse cu putere.

Dalila duse mâinile la spate și apucă sexul întărit între degete. Apoi se întoarse cu mișcări suple și își lipi gura de urechea lui John.

– Am chef să te simt, gâfâi ea.

Vocea era murmurată, iar John simți că explodează pe loc. Alunecă încet peste tânăra femeie care îl aștepta întinsă pe spate, cu picioarele depărtate. Genunchiul lui deschise coapsele lungi și plinuțe. Dalila își ondula bazinul astfel încât să se poată produce atingerea, iar el o pătrunse dintr-o singură mișcare, cu toate că mușchii ei secreți erau încă încordați din cauza somnului. Gemu de plăcere când se simți posedată. Bărbatul se afundă cât putu de tare și începu imediat s-o „lucreze" cu toată forța, smulgându-i de fiecare dată câte un mârâit de încântare.

Balansul sexului voluminos în pântece îi producea Dalilei o senzație extraordinară și impresia că este violată. Îl cuprinse pe

John cu brațele și, ca de obicei, îl determină să-și accelereze mișcările înfigându-i unghiile în carne. Bărbatul nu se prea putu abține și, ajuns în adâncul pântecelui primitor, își termină asediul cu un țipăt sălbatic și primitiv. Declanșă și orgasmul partenerei sale. Ea își înfipse de-a dreptul unghiile în umerii lui. Revenit la realitate, John deschise ochii, zări primele luciri ale zorilor și, aproape imediat, vocea predicatorului invadă iarăși încăperea. Intona un pasaj din *Al Sobh*, prima rugăciune de dimineață.

* * *

Sub razele strălucitoare ale soarelui, acoperișurile roșiatice și netede din medina[1] își pierdeau puțin câte puțin aerul misterios. Însă sub puzderia de antene, se ghicea forfota intensă din fiecare casă, neliniștea peste care plutea încă parfumul vechilor invadatori care au fondat orașul. Triburile de berberi venite odinioară din Mauritania au pus bazele unui imperiu care se întindea de la Tripoli până în Guadalquivir.

Ca și cetățile presărate de-a lungul Drumului Mătăsii, orașul Marrakech a fost întotdeauna un punct de trecere obligatoriu pentru caravanele ce veneau din Sudan sau din Mauritania, apoi o tabără militară, ca în final să devină cetatea imperială a berberilor. De asemenea, era un loc plin de primejdii, vânat de hoardele de tâlhari, atrase de bogățiile ei.

În prezent, vitejii berberi s-au retras în satele lor din Atlas unde duc o viață de mizerie, depănând amintiri despre epocile lor de glorie.

De pe terasa în care locuia Dalila se deschidea panorama întregului oraș. Ea și John Melrose mâncară în grabă, admirând în depărtarea albăstruie crestele dantelate și înzăpezite ale munților Atlas. Înfășurată într-un caftan galben, tânăra femeie avea încă trăsăturile marcate de plăcerea pe care abia o trăiseră amândoi.

– Te mai doare capul ? o întrebă curtenitor americanul.

Aseară i se păruse cam nervoasă, cu gândul aiurea, dar puse starea ei pe seama unei migrene persistente.

Dalila Villanova își așeză mâna pe a lui, zâmbindu-i complice.

– M-ai vindecat, acum mă simt minunat. Păcat că nu poți să mai rămâi.

– Crezi că mie nu-mi pare rău ?

John Melrose lăsă privirea să rătăcească peste crestele aride ale munților Atlas ce se zăreau în depărtare. Construit în deșert,

[1] *Cartierul musulman al orașului*

Marrakech era o așezare somptuoasă, împrejmuită de kilometri întregi de ziduri crenelate, amestecând culori ciudate de roz, de maroniu, de roșu și nuanțe stranii de albastru cu reflexe metalice. Ca o baricadă roz cu roșiatic alcătuită din pereți de chirpici, zidurile împărțeau orașul într-un labirint neînchipuit în care noile cartiere se înălțau pe întinsul teren viran. În ultimii zece ani, populația a crescut de patru ori, era aglomerație, însă, după căderea nopții, străzile din cartierul musulman deveneau pustii.

Americanul ar mai fi rămas bucuros câteva zile în casa ce strălucea de frumusețe și rafinament, încastrată ca un giuvaier între străduțele înguste și murdare din zona comercială a orașului. Era un mic palat, refăcut în întregime de Dalila care a cumpărat și alte căsuțe de prin împrejurimi ca să le ia acoperișul sau lemnăria. Rezultatul însă, îți tăia răsuflarea. O dată ce intrai pe poarta din lemn închis la culoare, bătută cu ținte mari, te pomeneai în altă lume. Avea o curticică pătrată, pavată cu dale din ceramică veche, iar casa era construită pe trei etaje. În camerele unele mai rafinate decât altele, se intra prin niște galerii. Ca o încununare a tuturor acestor frumusețe, la al treilea etaj se găsea o piscină cu mozaic grecesc.

Camera Dalilei era o adevărată bijuterie, cu mobile aranjate în jurul unui pat imens ascuns într-un alcov cu fragmente de oglindă încastrate în pereți. În această încăpere, s-a adunat tot farmecul spiritului maur, primitor, senzual și tainic...

John Melrose era sigur că rivalul său algerian nu profitase niciodată de acest palat. Poziția pe care i-o conferea funcția de șef al departamentului care se ocupă de afacerile externe din cadrul Securității algeriene îi interzicea escapadele în Maroc, escapade ce ar fi compromis-o pe Dalila. Americanul își bău ultima înghițitură de ceai de mentă și se ridică.

– Trebuie să plec.

Avionul decola la ora șapte, în direcția Casablanca. Zborul dura o jumătate de oră. De regulă, mergea cu mașina. Din Rabat sau din Casablanca făcea trei sau patru ore pe drum. De data asta însă, ruta era diferită. De la Casablanca prindea o cursă pentru Madrid, unde avea să se întâlnească cu un membru important din Frontul Islamic al Salvării pe care îl „trata" în capitala Spaniei. Apoi se întorcea la Casablanca unde avea o altă întâlnire cu unul dintre cei mai buni informatori marocani. Acesta îl ajuta să identifice un islamist periculos din Maroc, iar John îi cunoștea doar pseudonimul: „Brahim". Pe urmă se ducea din nou la Rabat, unde locuia singur de când primise postul în Maroc. Nevasta îi rămăsese la Washington. Ea ocupa un post important în *State*

Departament. În acest timp, el cutreiera lumea, fiind ocupat cu identificarea cât mai multor membri din mișcarea islamistă ca să „hrănească" cu biografiile lor calculatoarele de la Langley.

Ridică ochii și întâlni privirea rătăcită a amantei sale. Preț de câteva clipe, pupilele întunecate rămaseră fixe ca ale unei păsări de noapte orbite de o lumină puternică, apoi, pe chipul senzual, îi apăru un zâmbet fugar.

– Ești gata, *Habibi*[1] ?

– Da.

– Te conduce Omar. Când te întorci?

– Mai ești aici și în weekend-ul următor?

– Da.

– Voi încerca, dacă nu o să am prea mult de lucru...

Coborâră scara îngustă și intrară în casă. Valiza lui John Melrose era deschisă pe pat și, lângă ea, un pachet mare alb.

– Te deranjează dacă duci asta la Madrid? îl întrebă Dalila. Sunt niște prăjiturele pentru prietena mea Yasmina. Este nebună după ele și în Spania nu se găsesc. Ai ocazia să-i faci curte...

În privința asta putea să fie liniștită. Yasmina era o tânără berberă care cântărea șaizeci de kilograme la un metru șaizeci și începea să-i crească mustața. Era nevasta unui diplomat marocan.

Puse pachetul în valiză, o închise, apoi se întoarse spre Dalila și o strânse în brațe. Sânii grei făceau ca pânza subțire a caftanului să stea întinsă, iar sfârcurile se zăreau prin ea. Brusc, se aprinse flacăra dorinței. Din păcate, nu putea să piardă avionul. Se mulțumi cu o îmbrățișare scurtă și cu un sărut înfocat ce mirosea a ceai de mentă.

Omar, șoferul, veni să ia valiza. Dalila îl conduse pe John la parter și privi cum se îndepărtează pe străduța îngustă. Americanul se întoarse și îi trimise un sărut, apoi poarta din lemn se închise în urma lui. Bărbatul stătea pe bancheta din spatele Mercedesului tinerei femei. Omar se îndrepta spre Bab el Khemis, în nordul cetății. Străzile nu erau încă animate, iar majoritatea magazinelor din piață nu se deschiseseră. Turiștii începeau să bântuie de-abia după ora zece...

Mercedesul viră la stânga pe bulevardul Națiunilor Unite, trecu prin fața autogării care era foarte animată, cu zeci de autobuze care plecau în toate orașele din Maroc, apoi întoarse pe bulevardul Yarmouk, de-a lungul nesfârșitului zid roșiatic ce înconjura citadela.

---

1. *Dragule*

John se mai gândea încă la ultima escapadă cu Dalila și încerca să uite că i se dăruia cu aceeași pasiune și celuilalt amant. Nu-i mai punea la socoteală pe cei neștiuți... Într-o zi, ea îi mărturisise că el era al cincisprezecelea. În ciuda trecutului ei tumultuos, ținea foarte mult la ea. Împreună cu ea făcuse lucruri pe care nu îndrăznise în ruptul capului să le ceară americancelor închistate în puritanismul lor...

Mercedesul viră la dreapta și merse de-a lungul livezii de măslini din Bab el Jedid. Împrejurul orașului Marrakech, deșertul se întindea neted ca-n palmă. Munții erau la o distanță de douăzeci de kilometri. Clădirea micuță și cochetă a aerogării, vopsită în culorile deșertului, se ivi după câțiva kilometri. Mercedesul se opri în partea stângă a clădirii, de unde se pleca. Un polițist pirpiriu și mustăcios lăsă de o parte obișnuita aroganță și salută persoanele din Mercedes. Posesorul unei asemenea mașini, nu putea fi decât un grangur.

Omar duse valiza americanului până în aeroport, apoi plecă. Boeingul 737 al companiei Royal Air Maroc era deja pe pistă. După ce înregistră bagajul, John își dădu seama că mai avea puțin timp la dispoziție și se îndreptă spre o cabină telefonică pentru a o suna pe Dalila. Nu răspundea nimeni. Crezând că a greșit numărul, îl formă din nou, dar fără sorți de izbândă. Intrigat, îl lăsă să sune îndelung. Chiar dacă Dalila plecase, în afară de Omar mai erau cel puțin doi servitori în casă: camerista, Mazzouka, și bucătăreasa, Latifa. Iar stăpâna lor nu avea obiceiul să iasă atât de devreme. Uneori telefoanele din Maroc făceau figuri.

Au anunțat zborul lui. Se îndreptă spre sala de îmbarcare, simțind un ghem în stomac. În definitiv, ar fi putut să mai stea încă o zi. Era suficient să dea câteva telefoane. Își reproșă că este prea conștiincios...

* * *

– Marrakech, Air Maroc 440. Întrerupeți legătura la blocul 40.

Răspunsul din turnul de control nu întârzie să vină:

– Legătura la blocul 40, întreruptă. Drum bun!

La rândul lui, copilotul aparatului 737 ceru la microfon:

– Marrakech, Air Maroc 440 *request taxi.*

– 440, *taxi* până la *holding point 28*, răspunse imediat turnul de control.

– *Taxiing* până la *holding point 28*, răspunse copilotul în timp ce aparatul se îndrepta spre capătul pistei de zbor.

Era o vreme splendidă, fără pic de nor, cu vizibilitate maximă.

Adia doar un vânticel care nu însemna mare lucru. Va fi o călătorie fără peripeții.

– *Check-list*, zise controlorul din turn.

Timp de vreo douăsprezece minute, echipajul era ocupat cu *check-list*. În cabină, stewardesa împărțea ziare. Apoi, comandantul chemă din nou turnul de control.

– Air Maroc 440, *ready to copy*.[1]

Răspunsul veni imediat. Pe pistă nu era nici un alt avion. Cursa Air France de la Paris ajungea peste două ore, transportând vin roșu „Beaujolais" pentru hotelul *La Mamounia*. În fiecare an, compania franceză transporta mai mult de o mie de tone de vin în toată lumea. Recordul era deținut de japonezi care consumau cam o sută de tone.

– Air Maroc 440 AT, *clearance*.

– *Go ahead*, răspunse imediat pilotul.

Din turn se auzi:

– Marrakech *destination initially* FL 160, *direct CSD, via Vesen and direct CSD*.

– *Clear, FL 160 direct CSD*, confirmă copilotul.

– *Confirm Vesen and CSD*, precizează turnul de control.

– Air Maroc 440, *Vesen and CSD. Ready for departure*.

Vocea clară a controlorului de zbor ajunse la urechile echipajului.

– *Clear for line-up and take-off*.

– *Take-off*, zise comandantul de bord pregătindu-se să se înalțe și accelerând.

Aparatul 737 luă avânt, intră în viteză și, după un minut, părăsi solul în urletul celor două motoare cu reacție. Așezat în partea stângă a avionului, John Melrose privea acoperișurile plate ale caselor din oraș ce se zăreau în depărtare.

Casele pătrate și roșiatice din Marrakech se confundau încet, încet cu deșertul de care era înconjurat orașul. John își desfăcu centura de siguranță și aprinse o țigară ca să alunge tristețea. Venindu-i în minte ciudata liniște din casa Dalilei, se hotărî s-o sune din nou din Casablanca.

Aparatul urcă brusc și în curând marele oraș dispăru în valul de căldură, înghițit de deșertul plin de pietre. Lăsă spătarul în jos și închise ochii. Ardea de nerăbdare să se întoarcă în Marrakech.

* * *

1. *Gata de decolare*

– *Heading 060*, anunță copilotul turnul de control.

Direcția lor de zbor era spre nord.

– Air Maroc 440, *confirm heading 060.*

Boeingul 737 continua să se înalțe spre cer.

– Suntem la 3 000 de picioare, anunță comandantul de bord.

– *Confirm* 160, răspunse controlorul de zbor.

Indică altitudinea prevăzută a zborului: nivel 160, adică 16 000 de picioare. Parcurgând o distanță atât de scurtă, aparatul nu avea timp să se ridice mai sus. După câteva minute, turnul de control anunță din nou:

– Air Maroc 440 *report passing 120.*

– *Reporting 120*, Air Maroc 440, răspunse imediat copilotul.

Tocmai atinseseră altitudinea de 12 000 de picioare și continuau să urce până la altitudinea de croazieră.

* * *

– Air Maroc 440, *report passing 160*, ceru turnul de control.

După ce zborul 440 va atinge nivelul și direcția, va fi transferat la turnul de control din Casablanca. Așteptară câteva secunde și, dintr-o dată, o voce deformată de groază izbucni în căști, urlând cu disperare.

– *MAYDAY! MAYDAY!*[1]

Controlorul avu impresia că primise un pumn grozav în stomac. Strigă imediat cu îngrijorare:

– Air Maroc 440. *Report! Report!*[2]

Dar nu se mai auzi nimic. Liniște. Mai ascultă câteva clipe, dar nu auzi decât paraziții din căști. În timp ce repeta apelul, își îndreptă privirea spre ecranul radar.

Zborul AT 440 nu se mai afla pe ecran. Îl activă și îl dezactivă de câteva ori, în cazul puțin probabil în care s-ar fi defectat, însă fără nici un rezultat. Zborul Marrakech – Casablanca dispăruse complet de pe cer.

---

1. *SOS! SOS!*
2. *Răspunde! Răspunde!*

Capitolul II

În ciuda reflectoarelor suspendate peste tot, Ambasada americană din Rabat semăna mai mult cu o clădire din prefabricate de pe un şantier oarecare, decât cu un palat din „O mie şi una de nopţi". Acoperişul stătea să se prăbuşească, pereţii erau coşcoviţi... Avea aspectul unei clădiri administrative din Lumea a Treia. Stanley Hurd, şeful Centralei CIA din Maroc, îl conduse pe Malko într-unul din birourile aflate în „aripa politică" de la primul etaj, în care un covor ieftin încerca să facă o oarecare impresie. Din fericire, marocanii vedeau doar porţile negre cu grilaj ce adăposteau ambasada, dominând mare parte din bulevardul Tarik Ibn Ziad, o şosea circulară care înconjura zidurile vechiului oraş. În faţă, se afla Chellah, aşezarea romană părăsită pe partea cealaltă a bulevardului.

Stanley Hurd îl pofti pe Malko să stea pe o canapea desfundată şi turnă ceai de mentă în două pahărele cu arabescuri ancrasate. Malko îl studia curios. Cu silueta lui plăpândă, cu părul tuns foare scurt şi cu breton, cu privirea limpede, aproape naivă, amintea atât de bine de noul erou din inima Americii, Forrest Gump, părând pe jumătate prostul satului, pe jumătate debil mintal. În locul obişnuitelor hărţi „strategice", pe pereţii biroului atârnau nişte afişe de teatru prinse în piuneze. Lui Stanley Hurd îi mergea vestea că este un profesionist excelent şi un cunoscător al lumii arabe...

Malko plecase din Austria plin de regrete, ca întotdeauna, după ce primise o telegramă de la Langley, care îi cerea să ia primul avion spre Rabat. Nici nu băgă de seamă când a trecut timpul între cursa Air France Viena – Paris şi cea directă pentru Rabat. Descoperi cu surprindere că de acum înainte compania franceză şi-a echipat flota cu panouri de siguranţă în braille, uşurând enorm călătoriile întreprinse de nevăzători. Pe nişte folii din plastic se găseau inscripţii în relief. Zborul dură două ore şi jumătate cu un Airbus la fel de confortabil ca şi un Boeing.

Dar ce a găsit când a ajuns în Maroc l-a revoltat. Este una dintre țările musulmane puse la adăpost de furtuna fundamentalistă care zguduie lumea arabă. Regele Hassan al II-lea, descendent al Profetului și Comandantul Credincioșilor, secondat de o poliție extrem de eficientă, localizase de multă vreme pericolul, neutralizându-i pe islamiștii marocani. Cei mai violenți dintre ei au plecat din țară, iar ceilalți, numărați efectiv în fiecare dimineață, stăteau la locul lor... Bătrânul Cheikh Yassin, conducătorul lor, se afla de mai mulți ani într-o reședință supravegheată. Înălțarea moscheei Hassan al II-lea la Casablanca, cea mai mare din lume, a costat o nimica toată, adică vreo trei miliarde de franci, dar l-a consacrat pe rege ca apărător al credinței, nevrând să primească lecții de la nici un islamist din lume... Diferența dintre cele două țări unite printr-o frontieră comună, întinsă pe mii de kilometri, era izbitoare...

Algeria, pe care pusese mâna un guvern corupt, „laic", se prăbușește pe zi ce trece într-un haos determinat de ieșirile violente ale celor două organizații islamiste armate rivale: Frontul Islamic al Salvării (FIS) și Grupul Islamic Armat (GIA). Aceste organizații aveau ramificații în diferite țări din Europa și se foloseau de Maroc pentru a face tranzitul cu o parte din armele lor.

Grație înțelepciunii politice a regelui Hassan al II-lea și a mâinii sale de fier, Marocul nu cunoaște nici un fel de opoziție islamistă. Și așa islamiștii din mișcarea algeriană au făcut destule mârșăvii ca să se amestece în treburile Marocului, chiar și revoluții. De altfel, Marocul continuă să manifeste înțelegere față de patosul algerienilor.

– De ce mă aflu aici? întrebă Malko politicos, după ce bău o înghițitură din ceaiul de mentă care îi fripse cerul gurii.

Americanul își netezi părul cu un surâs binevoitor.

– Langley v-a ales pe *dumneavoastră*. Presupun că are el un motiv

De mai mulți ani, era șeful misiunii „din afară" în cadrul CIA, dovedind că este unul dintre cei mai buni agenți. Talentul său pentru limbile străine, faptul că a cutreierat lumea întreagă, curajul și mai cu seamă simțul înnăscut pentru serviciile de informații i-au permis să rezolve numeroase cazuri extrem de dificile. Deși nu este american de origine – poate chiar din această cauză – i s-au încredințat adesea misiuni aproape imposibile, ca unui chirurg la care se recurge în ultimă instanță... În Maroc nu a mai lucrat niciodată, însă l-a vizitat doar de plăcere.

– Puneți-mă totuși la curent, îi sugeră el.

Deși vremea în Rabat era mereu frumoasă, ardea de nerăbdare să se întoarcă în castelul lui din Liezen și la Alexandra. Nu era bine să-și lase logodnica singură prea mult timp, mai ales în sezonul de vânătoare. Castelanii din sudul Austriei nu vânau numai păsări...

– *Company* deține de puțină vreme un specialist în lumea arabă, spuse șeful Centralei CIA din Maroc, în timp ce-i întindea lui Malko o fotografie. John Melrose, patruzeci și doi de ani, vorbitor de limbă arabă, cel mai bun cunoscător pe care-l avem al islamismului fundamentalist din Maghreb.

Malko se uită la fotografie. John Melrose era zâmbitor alături de doi colegi pe care-i depășea cu un cap. Subțirel, elegant, cu părul ondulat, cu un profil voluntar, cu dinți scânteietori, avea mai mult alura unui filfizon decât a unui spion...

– Ce i s-a întâmplat ?

Americanul luă din dosarul lui un ziar marocan în limba franceză, *L'Opinion*, și i-l dădu lui Malko. Pe pagina întâi, era scris cu litere de-o șchioapă un articol pe opt coloane intitulat: *Zborul Marrakech – Casablanca s-a prăbușit din motive necunoscute.* Articolul era însoțit de fotografii ale pilotului, un anume Younes Larbi și de rămășițe din avion. Urmau comentariile obișnuite: patruzeci și patru de morți, nici un supraviețuitor. Timp favorabil, vizibilitate perfectă, un echipaj excelent. Turnul de control din Marrakech captase un apel după douăzeci de minute de la decolare: „Mayday". Pe urmă nu s-a mai recepționat nimic.

– John Melrose se afla la bord, în drum spre Casablanca și Madrid, spuse americanul.

Malko se uită la data apariției ziarului: accidentul se produsese cu douăsprezece zile în urmă. Parcă auzise și el ceva în Austria. Însă o cursă internă marocană nu face valuri în actualitatea internațională atunci când se prăbușește.

– Ce s-a întâmplat?

În loc să-i răspundă, americanul îi întinse încă un ziar, dar mai recent. Într-un articol se amintea că anchetatorii au stabilit că este vorba de un act sinucigaș din partea pilotului care suferise un eșec în dragoste. Din examinarea cutiei negre a reieșit că apelul SOS a fost lansat de copilot. După părerea anchetatorilor marocani, comandantul de bord a pus în mod deliberat aparatul în picaj la cinci mii de metri mai jos ca să se prăbușească, omorând evident toți pasagerii.

Înmărmurit, Malko înapoie ziarul. Putea să se întâmple orice. Cu câteva luni în urmă, un avion al companiei Aeroflot s-a prăbuşit deoarece comandantul de bord i-a încredinţat comanda fiului său în vârstă de paisprezece ani. Actul lui s-a soldat cu o sută douăzeci şi trei de victime.

– Soarta, spuse el.

– Nu este chiar aşa, îl contrazise Stanley Hurd. Uită-te la fotografia asta. A fost făcută din elicopter de oamenii noştri.

Malko se uită. Se putea distinge un amalgam de fiare din care se detaşa ampenajul Boeingului 737 aparţinând companiei Air Maroc. Un motor zăcea la câţiva metri printre alte rămăşiţe. În locul fotografiei, americanul îi dădu imediat un alt document, luat de data asta de la o altitudine mai mare. Tot resturile aparatului se vedeau, însă mai era un obiect încercuit cu roşu; Malko văzu că este o aripă aflată puţin mai sus, în stânga fotografiei. Alte cercuri mai mici înconjurau şi alte resturi. Toate aceste încercuiri erau înscrise într-un pătrat trasat cu cărbune roşu. Malko ridică privirea.

– Explică-mi şi mie.

Americanul puse arătătorul pe aripă, apoi pe Boeingul 737.

– Între aripa dreaptă a aparatului şi celelalte rămăşiţe este o distanţă de aproximativ doi kilometri...

– Şi ce-i cu asta?

– Că versiunea anchetatorilor marocani este falsă. Avionul nu a coborât în picaj ca să se prăbuşească. Dacă ar fi ajuns întreg la sol, toate resturile s-ar găsi la un loc. Or, bucăţile aparatului sunt împrăştiate pe o suprafaţă de doi kilometri pătraţi, ca în cazul acestei aripi găsite la aproape doi kilometri de fuselaj. Din punct de vedere tehnic, este imposibil.

– Dar dacă s-a detaşat în timpul picajului?

– Tehnicienii Boeingului sunt categorici, este imposibil. Au examinat încheieturile aripii. Nu au fost smulse ci retezate pur şi simplu.

– Ce înseamnă asta ?

– Că Boeingul a explodat în aer.

– Şi de ce marocanii nu vor să recunoască?

Stanley Hurd se strâmbă uşor.

– Bună întrebare! Pentru că nu este un accident „obişnuit". O încărcătură explozibilă a distrus aparatul în zbor. După părerea experţilor noştri, bomba a fost plasată chiar în cala pentru bagaje care se află exact în spatele aripilor. Specialiştii au găsit pe resturile calei particule microscopice de explozibil Semtex.

Malko se uită din nou la fotografie. Din păcate, nu era primul avion comercial distrus de teroriști.

– Nu s-a descoperit nimic printre rămășițe? întrebă Malko. Cu ajutorul tehnicilor moderne, se poate reconstitui uneori mașina infernală.

– Autoritățile marocane nu au vrut ca specialiștii să examineze amănunțit resturile, îi explică Stanley Hurd. Este vorba de un atentat. I-am pus pe jar pe omologii mei din Direcția Generală de Studiu și Documentare (DGSD). Sunt niște oameni foarte capabili. Dar nu se simt în largul lor. În aparență, DST-ul marocan impune acest *black-out* atâta timp cât nu a reușit să-și facă o părere exactă în privința vinovaților. Și-apoi, ne aflăm într-o țară turistică, iar un eveniment de genul ăsta poate da lovitura de grație acestei activități. Uită-te puțin la hinduși care au făcut tot posibilul ca epidemia de ciumă să fie trecută sub tăcere. Dacă s-ar fi dat publicității, s-ar fi declanșat dezordinea.

Muezinul din moscheea vecină începu să cânte. Era *Al Dohr*, rugăciunea de prânz... Hurd se uită la ceas.

– Vino, continuăm discuția în timp ce mâncăm. Trebuie să te mai învăț multe lucruri.

* * *

Valurile cenușii ale Atlanticului se spărgeau pe plaja murdară și pustie. Nori grei și negri întunecau cerul. Vremea se schimbă dintr-o dată. Restaurantul era înghesuit între ocean și cimitirul musulman care se afla în spatele cetății. Malko atacă peștele prăjit. Salatele foarte picante țineau locul unei cure de dezintoxicare. În Maroc, se mânca întotdeauna bine. Îngrijorat, Stanley Hurd stătea în fața lui și confecționa o bilă din miez de pâine. Se uită fix la Malko.

– John Melrose mi-a fost un prieten extraordinar. Când am aflat de accident, am avut un șoc teribil.

Malko scăpă de un os de pește care era gata să-i rămână în gât, apoi îl întrebă:

– Nu ai nici o teorie ?

Vecinul de masă se uită la el cu privirea tristă ca a unui câine bătut.

– Am două. Prima teorie e că a fost un atentat fără rațiune, ca în cazul aparatului DC 10 din UTA și al zborului Panam 107 cu destinația Maroc care s-a prăbușit la Lockerbie. Nu văd cine l-ar fi putut comite și în ce scop. Atentatul nu a fost revendicat, iar în

Maroc nu există nici un fel de contencios cu grupurile teroriste bănuite că ar practica acest gen de atentat.

– Și a doua teorie?

Câteva clipe Stanley Hurd lăsă privirea să rătăcească peste valurile cenușii, apoi îl fixă în ochi pe Malko.

– O acțiune deliberată ce viza eliminarea unuia dintre pasagerii zborului AT 440. Erau patruzeci și doi plus cei doi membri ai echipajului. În privința celor patruzeci și unu, nu am găsit nimic. Erau niște marocani și câțiva turiști spanioli, doi arheologi nemți homosexuali. Marocanii morți în accident erau oameni fără probleme și fără nici o legătură cu politica sau cu acțiunile teroriste.

– Nu poți ști chiar totul despre ei, observă Malko.

– E-adevărat, recunoscu Stanley Hurd, dar îți jur că am înnebunit computerele. Marocanii au colaborat cu noi. Biografiile victimelor sunt transparente.

– Nu este de-ajuns, insistă Malko făcându-se avocatul diavolului. Ar trebui întreprinsă o anchetă minuțioasă în cazul fiecărei victime.

– Așa ar fi bine, admise Hurd, dar șansele sunt foarte mici. În plus, se pare că încărcătura explozivă a fost declanșată printr-un sistem altimetric. Un dispozitiv care nu poate fi găsit la un simplu vânzător de suveniruri din cartierul musulman gelos pe concurență. Numai câteva grupuri teroriste din lume sunt în stare să realizeze acest gen de atentat. Sau poate vreun serviciu important.

Ajunseră în miezul subiectului. Malko trase concluzia logică a faptelor expuse de american.

– Deci, au aruncat avionul în aer doar ca să scape de John Melrose?

Înainte să-i răspundă, Hurd chemă chelnerul și comandă un scotch Defender cu gheață.

– La concluzia asta am ajuns și eu! zise el după plecarea chelnerului.

Malko dădu din cap. Raționamentul vecinului de masă părea fără cusur.

– De ce? Mai întâi, spune-mi ce făcea John Melrose înainte de a muri?

– *Company* îl însărcinase să stabilească unele contacte secrete cu Frontul Islamic al Salvării algerian și să studieze legăturile acestuia cu alte mișcări islamice. Avea o grămadă de informatori în Algeria, în Spania, în Maroc și chiar la Peshawar, în

Pakistan. De altfel, de acolo se şi întorcea. A stat mai multe săptămâni la Peshawar, folosindu-se de vechile lui legături.

– Care?

Americanul zâmbi amuzat.

– Nu cred că e cazul să-ţi mai spun că mujahidinii afgani au primit ajutor de la *Company* în timpul războiului cu trupele sovietice. Acest ajutor militar a trecut prin Pakistan, iar serviciile de aici l-au repartizat diverselor mişcări de rezistenţă afgane, cele mai multe ajutoare ducându-se la grupul condus de Gulgudin Hekmatiar.

– Fundamentalistul?

Americanul rânji cu un aer trist.

– Pe lângă Hekmatiar, aiatolahul Khomeyni este un moderat, mai degrabă, un depravat. Ticălosul de Hekmatiar, înarmat de noi, a promis că va distruge ambasada noastră de la Kabul imediat ce va lua în stăpânire oraşul. Într-adevăr, s-a ţinut de cuvânt. După ce sovieticii şi-au strâns tot calabalâcul, el a organizat tabere de antrenament peste tot în Afganistan. S-au autointitulat Războinicii Credinţei din toate ţările, chemaţi să conducă Jihadul, Războiul Sfânt, împotriva popoarelor musulmane care nu sunt destul de islamizate pe cât ar dori el. Adică toate, excepţie făcând Iranul şi Sudanul. Bineînţeleş că serviciile pakistaneze, şi ele la fel de fanatice, sunt bucuroase să-l ajute. La Peshawar este un mediu propice, un fel de cazan cu smoală al diavolului. John descoperise că unii musulmani fanatici, fie din Europa, fie din Maghreb, se antrenează aici în vederea unor acţiuni violente în numele religiei. Apoi se duc în ţara de unde au venit şi aşteaptă ordinele. Astfel se formează o armată invizibilă şi „adormită", gata oricând să intre în acţiune la ordinele manipulatorilor ei. Cum Arabia Saudită şi Iranul au acceptat să finanţeze cu generozitate sejurul şi antrenamentele, e pe cale să ia naştere o bombă cu efect întârziat.

– Să fie călătoria întreprinsă de John Melrose cauza dispariţiei lui?

Americanul goli dintr-o dată pe trei sferturi paharul cu scotch şi zise strâmbându-se:

– Oricum, e mai bun decât ceaiul de mentă... Să răspund la întrebare. Da, este posibil. John obţinuse o informaţie fierbinte la Peshawar. Un comando numit „Al Khatib al Maout" pregătea ceva împotriva Marocului.

– Ce anume?

– Nu a putut să culeagă şi alte detalii. Cel care l-a informat a fost asasinat după aceea. A fost înjunghiat pe când se afla în bazar...

Malko își aducea aminte de bazarul din Peshawar. Este un adevărat stup de tâlhari, bântuit de fanatici de toate credințele și de agenți dubli sau tripli fără speranță că vor mai trăi mult. Ca să nu mai vorbim despre reglările de conturi dintre diferitele fracțiuni și de acțiunile discrete ale serviciilor secrete renumite.

– Este tulburător, recunoscu el. Nu ai și niște date mai concrete?

– Ba da, zise Stanley Hurd. Informatorul lui John i-a spus pseudonimul șefului acestei grupări numite Falanga Morții și i-a dat o fotografie. Un anume „Brahim", marocan de origine, din regiunea Oujda, care a stat un timp la Peshawar, apoi a dispărut. Când a murit, John avea fotografia la el. Dar nu se gândise să facă și niște copii. Uneori, cam făcea de capul lui.

– Crezi că acest Brahim are vreo legătură cu atentatul împotriva Boeingului 737 al companiei Royal Air Maroc?

Americanul ridică privirile spre Malko sperând să obțină o confirmare.

– Cum a putut afla că John era pe urmele lui? Tocmai venise în Maroc, și nici măcar nu-și începuse ancheta. Nu știu dacă Brahim se mai află încă în Maroc. În afară de fotografie nu mai deținem nici un element ca să-i putem da de urmă.

Malko era de acord cu el. Să caute prin toată lumea un fanatic islamist al cărui nume adevărat nu-l cunoștea, nu mai ține de Serviciul de Informații, ci de magie.

– Să facem un rezumat, spuse Malko. Cel care a comis atentatul împotriva Boeingului îl viza pe John Melrose?

– Corect, aprobă americanul.

– John Melrose se întorcea din Pakistan unde identificase un terorist periculos cu pseudonimul de „Brahim" și deținea fotografia acestuia. După ce s-a întors, n-a mai avut nici un fel de activitate în Maroc.

Stanley Hurd îl încurajă cu un semn al capului să continue.

– Dacă nu este Brahim, conchise Malko, atunci cine poate fi? Care este explicația?

– O răzbunare *personală*, sugeră Hurd.

Mirat, Malko întrebă:

– *Personală*? La ce se referă? La bani?

Americanul scutură ușor din cap. Aprinse o țigară, suflă fumul afară și zise:

– O aventură cu o femeie.

Capitolul III

Malko clipi din ochi intrigat. Nu se întâlnesc pe toate drumurile oameni geloşi care aruncă în aer un avion doar ca să scape de rival. Numai că pentru aşa ceva este nevoie de unele mijloace tehnice, de complici şi de bani...

Mulţumit de efectul cuvintelor lui asupra lui Malko, Stanley Hurd bău câteva înghiţituri din scotch şi se aplecă peste masă zicând cu voce joasă:

– John Melrose nu venise la Marrakech cu treburi, îi explică el. Ci să stea câteva zile cu amanta lui.

– Cine este?

– Aici se complică lucrurile, făcu Hurd zâmbind în colţul gurii.

Îi povesti succint cine era Dalila Villanova şi ce ştia despre legătura ei dublă. Nu era puţin lucru să-i ai drept amanţi pe şeful Serviciilor secrete algeriene şi un agent al CIA...

– Lui Sherlock Holmes nu i-ar fi trebuit mai mult de zece secunde ca să-i dea de capăt acestei probleme enigmatice, i-o trânti Malko cu ironie. Aveţi şi vinovatul şi motivul. Generalul Smain a descoperit necazul ei şi s-a răzbunat în felul lui. De ce n-ai început cu asta?

Soarele apăru brusc, încălzind ferestrele dinspre ocean, împrumutându-i o frumoasă nuanţă de smarald. Un avion cu reacţie traversa văzduhul lăsând în urma lui o dâră alburie. Malko încercă să-şi imagineze ultimele clipe de viaţă ale lui John Melrose... Decompresia şi suflul exploziei l-au ucis aproape instantaneu. Preţ de câteva clipe, Malko urmări cu privirea punctul argintiu care se îndepărta spre nord. Hurd îl readuse la realitate.

– Fireşte că este cea mai bună ipoteză, recunoscu el, dar mai am unele îndoieli.

– Mă rog, care ar fi acestea?

– Mai întâi, că legătura lui John Melrose cu Dalila Villanova

dura de trei ani, iar generalul Smain cunoștea bine situația. Pot să adaug că superba Dalila își desfăcea picioarele nu numai pentru prietenul nostru John. La Madrid i se mai spune și „Guapa caliente", adică „frumoasă foc". Dacă generalul Smain ar fi nevoit să-i extermine pe toți amanții, ar fi un adevărat măcel. Și datorită funcției pe care o are, nu-l văd răzbunându-se distrugând un avion marocan cu riscul de a declanșa un scandal serios între Algeria și Maroc, două țări care nu doresc să-și strice relațiile... Dacă ar fi vrut să-l lichideze pe John din cauza geloziei, ar fi găsit alte metode. De exemplu, când s-ar fi dus în Algeria. Era de ajuns să arunce vina pe FIS sau pe GIA.

– Generalul Sliman Smain nu avea destule motive de ordin profesional ca să se debaraseze de Melrose?

– Sincer să fiu, nu văd nici unul, zise Hurd clătinând din cap. Întâi că există unele treburi care nu se practică între serviciile importante, cu atât mai mult cu cât *Company* este în termeni buni cu algerienii. Sunt destul de pragmatici ca să ne înțeleagă legăturile cu adversarii lor islamiști. Mai ales că nu ne amestecăm în certurile lor, încercând să rămânem absolut neutri. În Algeria nu a fost asasinat nici un cetățean american. Fie că sunt islamiști de toate soiurile, fie că e Securitatea militară, noi îi lăsăm pe toți în plata Domnului.

Malko medită câteva clipe asupra acestei concluzii, apoi spuse:

– Dacă ați rezolvat misterul asasinării lui John Melrose, eu ce mai caut aici?

– Ca să-l înlocuiești.

– Adică?

– Să-l cauți pe „Brahim", misteriosul islamist fotografiat la Peshawar care, după spusele informatorului pakistanez, a fondat comandoul terorist „Al Khatib al Maout" cu scopul de a comite mai multe atentate în Maroc. Stabilitatea acestei țări rămâne unul dintre cele mai importante obiective pe care le avem în Maghreb.

– Este o „Misiune imposibilă", spuse Malko cu ironie. În afară de pseudonimul „Brahim", nu mai știți decât că e marocan. Iar sărmanul de John Melrose avea asupra lui unica fotografie a fantomei fanatice. Ce vreți să fac eu? Trebuia să încep ancheta de la Peshawar. Asta mai lipsea!

Cu o încetineală calculată, Stanley Hurd scoase portofelul și extrase din el o fotografie alb-negru pe care i-o dădu lui Malko.

– Uite-l pe Brahim. E cel din mijloc.

În fotografie erau trei bărbaţi. Cel din mijloc purta o „taguia"[1] înfundată pe cap acoperind fruntea şi o „dichdacha" albă prea scurtă pentru el, lăsând să se vadă ciorapii. Era înalt, foarte slab, cu o faţă fină, cu ochi alungiţi şi un aer înţelept. Ceilalţi doi bărbaţi surâzători care îl înconjurau erau în mod clar afgani, uşor de recunoscut după „pacol", adică după pieptănătura linsă, tipică poporului lor.

– De unde ai fotografia? îl întrebă Malko uluit.

– Cadavrele pasagerilor zborului 440 au fost aproape în întregime ciopârţite, însă am reuşit să recuperăm câteva obiecte, chiar şi o sticlă de şampanie care a rezistat prăbuşirii. Printre ele am găsit haina lui John, într-o stare jalnică, e drept, cu o bucată de braţ rămasă înăuntru, dar care avea nasturi la buzunare... Acolo erau actele, cărţile de credit şi această fotografie.

Stupefiat, Malko îi înapoie documentul apărut de dincolo de mormânt. Pe spate era scris cu creionul un singur cuvânt: BRAHIM. Malko îi dădu fotografia şefului Centralei CIA. Acesta îi zâmbi.

– Păstreaz-o. *Acum* avem şi fotocopii.

Malko o puse în buzunar cu un sentiment ciudat. Certitudinile lui Hurd nu i se păreau prea solide.

– Să-l fi lichidat pe Melrose tocmai din pricina acestei fotografii?

– Imposibil, i-o tăie şeful Centralei CIA, nimeni nu ştia că o avea asupra lui.

– Nu crezi că ar trebui totuşi să facem cercetări şi la Marrakech?

Doar ca să putem înţelege modalitatea prin care a fost plasată bomba în avion.

Stanley Hurd îi zâmbi ironic.

– Îţi cunosc gustul pentru femeile frumoase, dar este urgent. După reîntoarcerea de la Madrid, John Melrose trebuia să se întâlnească cu unul dintre informatorii lui marocani. Este un tip care ştie multe lucruri, un anume Jawad „HADJ" Benjelloun. Un ziarist „freelance" care are multe legături. După câte ştiu, este un om cumsecade, dar destul de respingător, care se ascunde în spatele măştii de bun musulman. Îţi sugerez să te întâlneşti cu el cât mai repede posibil.

– Cum doreşti, dar cum dăm de el ?

---

1. *Un fel de pălărie rotundă*

– Nu este chiar aşa de complicat. Punem într-un plic o carte în limba engleză despre Islam, însoţită de cartea de vizită a consilierului nostru cultural şi o trimitem la sediul ziarului *L'Opinion* pe bulevardul Allal Ben Abdallah, numărul unsprezece. Se află chiar în centrul oraşului Rabat. De fiecare dată cumpăram altă carte, absolut inofensivă. Jawad Benjelloun aduce şi el o hartă marcată cu locul întâlnirii. De regulă, îl alege în afara oraşului, din discreţie. Locuieşte în apropiere de bulevardul Hassan al II-lea, vizavi de cartierul musulman, dar, firesţe, noi nu-l „tratăm" niciodată acolo. Ne aduce o groază de informaţii pentru că are nevoie de sume imense.

– Se droghează ?

– Nu, dar îi place „carnea" proaspătă. Atunci când vei da ochii cu el, îţi vei da seama de ce îl costă atât de scump.

* * *

De pe terasa hotelului *Hyatt Regency*, Malko privea cuburile albe ale căsuţelor oferite în dar de regele Hassan al II-lea ofiţerilor celor mai merituoşi pentru a-i determina să-i apere cu mai multă dăruire privilegiile. Fiind deja victima a două atentate, suveranul Marocului era mort de spaimă. De două zile, Malko aştepta să se întâlnească cu Jawad „Hadj" Benjelloun, informatorul răposatului John Melrose. Construit în afara oraşului vechi, hotelul *Hyatt* nu prea oferea alte distracţii în afară de grădinile lui şi piscina. Telefonul sună. Era Stanley Hurd.

– Treci pe la mine pe la birou, îi ceru el.

Malko luă maşina şi merse de-a lungul zidurilor ce împrejmuiau palatul regal. Poliţişti pe motociclete şi echipaţi cu uniforme cenuşii erau postaţi la fiecare intersecţie pândind cea mai mică abatere. La cel mai mic semn, poliţiştii împânzeau toată ţara. În marile hoteluri nu era nici picior de prostituată, nici „bărboşi", iar femeile cu voal erau foarte puţine. Malko îl întâlni pe Stanley Hurd la punctul de control al ambasadei.

– Jawad a lăsat adineauri un mesaj, îi spuse el. Te aşteaptă la moscheea Hassan al II-lea din Casablanca, la ora unu, după rugăciunea *Al Dohr*.

În zadar se găsea într-o ţară prietenă, căci era mai bine să trateze micile afaceri în mod cât mai discret. Omologii marocani aveau supărătoarea tendinţă să-şi scoată ghearele când era vorba de un dialog serios.

– Cum arăta ?

Stanley Hurd îi întinse lui Malko o fotografie luată cu teleobiectivul. Era poza unui bărbat jovial, plinuț, deposedat de podoaba capilară, cu niște ochelari a căror lentilă stângă era mată. Cu un aer cam neglijent, cu capul ca o bilă, părea trecut de cincizeci de ani.

– Ia-l cu binișorul, îl sfătui americanul, suferă de diabet și de hipertensiune. Plus că nici nu mai vede cu un ochi. Nu e un tip agreabil, ci o adevărată secătură care cheltuiește mult.

– Cât să-i dăm?

– Dacă ne duce la Brahim, putem să-i dăm și cinci mii de dolari. De regulă, pentru micile servicii pe care le face, câștigă trei sute de dolari pe lună. Noroc!

– Dar nu am nici un fel de armă, remarcă Malko.

– Jawad n-ar omorî nici o muscă, râse Hurd pe înfundate. Vom vedea mai încolo, dacă va fi nevoie...

Malko n-a putut să-și aducă pistolul lui extraplat. Controalele severe ce se făceau în avioane nu permiteau asemenea glume. Cu-atât mai mult, într-o țară cum e Marocul, în care fiecare pasager era trecut prin filtrul magnetic la sosire. Dar nici perspectiva de a întreprinde neînarmat o anchetă printre atâția fanatici însetați de sânge nu-i surâdea...

* * *

Jawad Benjelloun se consola în privința sluțeniei sale zicându-și că studentele care veneau la el în vizită nu se așteptau să-l vadă pe Apollo în carne și oase, ci, mai degrabă, un teanc gros de bănuți... Erau sute de studente sărace lipite, care, pentru a-și continua studiile, nu aveau altă posibilitate decât să se prostitueze. Când ieșeau de la facultate, hoinăreau prin tot cartierul Agbal, întârziind prin stațiile de autobuz, făcând turul prin fața cafenelelor *Al Bustane* și *Croquanti,* pline numai de bărbați, până când vreunul dintre ei se ridica și le urma. Ajungeau chiar să bată la ușa celibatarilor străini, în speranța că vor avea o întâlnire fructuoasă.

Jawad se înfrupta cu nesaț din aceste fructe proaspete, dar bine coapte. Îndată ce avea puțin timp liber, se instala la pândă pe terasa unei cafenele din Agbal. Cele trei sute de dolari primite în fiecare lună de la CIA îl ajutau destul ca să-și satisfacă fanteziile, însă studentele deveneau din ce în ce mai avide de bani. În plus, era început de an școlar și aveau nevoie de bani ca să-și cumpere

cărți. A venit special ca să lucreze pentru trei servicii în același timp tocmai spre a-și putea satisface viciile neînsemnate, deși știa că, într-o bună zi, se va termina rău...

Îl cuprinse brusc amețeala și se așeză. Pilula roz își făcea efectul. Înaintea fiecărei aventuri galante, lua o pastilă de Trinitrină care îi accelera ritmul cardiac și îi mărea tensiunea arterială. Dar, într-o bună zi, inima lui nu va mai rezista.

Se uită la ceas. Mai avea două ore. Soția plecase de acasă la opt și avea să se întoarcă înainte de miezul nopții. Era secretară la Sale, situat la două ore de mers cu autobuzul. Dacă „primea vizite" la domiciliu, economisea cincizeci de drahme fiindcă nu mai plătea hotelul și, pe deasupra, beneficia și de o anumită discreție limitată firește din cauza trântorilor care-și făceau veacul toată ziulica la cafeneaua *Saft* în apropiere de locuința lui. Aceștia s-ar fi îndoit că studentele care îl vizitau veneau doar să studieze Coranul.

O bătaie scurtă în ușă îl făcu să simtă în arterele obosite o bine venită descărcare de adrenalină și se grăbi să deschidă. Filința care îi apăru în cadrul ușii, cu pleoapele plecate, l-ar fi împins spre păcat chiar și pe marele Mahomet. Statura minionă – nu avea mai mult de un metru cincizeci – lăsa să iasă în evidență pieptul bine dezvoltat pe sub puloverul albastru. Părul lung și negru, pieptănat în codițe o făcea să pară de șaptesprezece ani. Fusta plisată și foarte scurtă îi dezvăluia coapsele plinuțe. Mai câștiga câțiva centimetri datorită botinelor bine lustruite cu tocuri înalte.

– Intră, *s'tittouva*[1], o invită Jawad cu un zâmbet infam.

Ea se strecură înăuntru. Jawad o agățase pe terasa cafenelei *Al Boustane*. Ea se uitase lung la el cu nerușinare, apoi el se ridicase de la masă și o urmase. A cântărit-o dintr-o privire și din două vorbe și-a dat seama cu cine are de-a face. O chema Mina.

Datorită pilulei roz, se simțea în plină formă. Cum ea rămase nemișcată în prag, el o îndemnă:

– Haide, vrei să te rogi împreună cu mine?

Ea îi aruncă o privire plină de surpriză.

– Nu am prea mult timp, și-apoi, eu nu mă rog niciodată...

El se apropie de ea salivând de poftă.

– Totuși, poate ar trebui să-i mulțumești lui Allah pentru că te-a înzestrat cu un piept atât de frumos.

Îmbinând gestul cu vorbele, prinse în mâini sânii fetei. Aceasta

---

1. *Micuțo*

se uită la el, apoi îi zâmbi cu subînțeles. În sfârșit, au trecut la lucruri mai serioase.

– Nu vrei să mergem în pat?

Jawad prinse cu ambele mâini sânii mari și îi frământă ca pe plastilină, jucându-se cu sfârcurile și respirând sacadat.

– Nu, nu mergem în pat. Vino pe covor. Patul este numai pentru nevastă.

Ascultătoare, Mina îngenunche pe covorul de rugăciune. Imediat, Jawad se lăsă încetișor în spatele ei și își strecură cu febrilitate mâinile sub fusta plisată, descoperind chiloții și smulgându-i. Slipul alunecă de-a lungul coapselor fetei. Ea tresări când îi înfipse adânc arătătorul noduros în pântece.

– Mă doare, protestă ea.

Dar Jawad nu-i dădu atenție. Cu mâna stângă cotrobăia între picioarele studentei, iar cu dreapta îi frământa sânii. Datorită pastiluței roz se simțea plin de vigoare, pipăind-o întruna pe fată. Sângele îi năvălea în valuri prin artere, iar inima îi bătea să-i spargă pieptul. Lăsă sânii în pace și își descheie pantalonii rupând doi nasturi. Își dădu jos chiloții și se masturbă cu mișcări rapide, mai mult din plăcere decât din necesitate. Mina aștepta cu capul în mâini, resemnată. Jawad se înfundă în ea ca un hămesit, posedând-o cu atâta forță, încât fata se prăbuși pe burtă pe covor. El gâfâia ca un ogar, reușind să-și treacă mâna pe sub ea, apoi îi prinse sânul cu toată palma. Măcar cu atât să se aleagă pentru suma pe care i-o dădea...

Se agita deasupra ei cu atâta febrilitate și violență, încât ea alunecă de pe covor. Cu gura larg deschisă, cu unicul ochi încețoșat, Jawad făcu un ultim efort grohăind ca un vier. Explodă cu atâta violență, încât crezu că și-a străpuns partenera. Se ridică apoi admirându-i fesele rotunde și albe.

– Ești o ticăloasă mică și scumpă! Trebuie neapărat să mai vii, spuse el extaziat.

Mina se ridicase deja în picioare și își punea slipul. Se aranjă și el de bine, de rău. Studenta îl privi peste pulover în timp ce îl trăgea pe ea. Fiindcă nu zicea nimic, ea rupse tăcerea:

– Am nevoie de cinci sute de drahme ca să-mi cumpăr cărți. S-au scumpit deja.

Era o sumă mare, cam a treia parte din salariul lunar al nevesti-sii, însă nu discută. Va amortiza suma de mai multe ori. Mina îl înfruntă cu o privire obraznică. El se gândi că e frumoasă și cine știe când va mai pune mâna pe o fată atât de dezghețată. Data viitoare îi va cere o felație.

– O să te aştept la facultate, îi promise el.

Studenta ieşise deja pe uşă. Traversă bulevardul Hassan al II-lea şi se pierdu în cartierul musulman, grăbindu-se să-şi cumpere casetele video pe care şi le dorea. Acestea se vindeau numai pe sub mână, din cauza conţinutului lor „fierbinte". Se va uita la ele împreună cu amantul ei care era student ca şi ea. Fata îi spunea că atunci când lipseşte dă meditaţii.

* * *

Mai sus de Casablanca, minaretul enorm al moscheei Hassan al II-lea părea că domină întreaga aşezare. Malko se rătăci de câteva ori până să ajungă pe bulevardul Moulay Ben Youssef care se termina exact în faţa esplanadei celei mai măreţe moschei din lume, o parte din ea fiind zidită deasupra mării.

Pierduse aproape o oră ca să ajungă la Rabat. Plăti zece drahme la intrarea pe autostrada plină de jandarmi îmbrăcaţi în uniforme gri care controlau viteza şi aşa limitată la o sută douăzeci de kilometri pe oră. Valuri de autostopişti făceau cu mâna fiindcă autobuzele erau foarte rare, iar călătoriile costau mult.

Ajuns la capătul bulevardului, parcă şi merse apoi pe jos, traversând vasta esplanadă care ducea la moschee. Sala în care lumea se ruga era un imens naos, de douăzeci de metri înălţime, fiind paralelă cu marea. Intrarea în sală se făcea prin porţile monumentale din bronz. Cum era ora de rugăciune, ele stăteau deschise, iar Malko reuşi să observe interiorul naosului. Acesta era scăldat în penumbră. Înăuntru erau puţini credincioşi, iar afară, câţiva turişti. Locuitorii din Casablanca preferau să se roage în moscheile mai micuţe. Nezărindu-l pe Jawad Benjelloun, Malko intră în sala îmbăierii rituale, care se găsea puţin mai jos. Nici acolo nu-l găsi.

Reveni lângă porţile din bronz, întrebându-se dacă l-ar putea recunoaşte pe informator. Rugăciunea de prânz se apropia de sfârşit. După ce s-au descălţat cu mare grijă, credincioşii îşi aduseră încălţările la intrare, aşezându-le pe un superb covor roşu, sub privirile vigilente ale celor doi „paracliseri" însărcinaţi cu supravegheatul. Nefiind musulman, Malko nu avea voie să intre în moschee. Rămase la intrare, pândindu-i pe cei care ieşeau. Mai multe voci îl făcură să întoarcă capul. În apropierea postului de pază instalat chiar pe esplanadă, printre poliţiştii în civil şi în uniformă, o americancă în vârstă vocifera, strângând la piept un aparat de fotografiat pe care aceştia încercau să i-l smulgă.

– Lăsați-mă în pace, brutelor, țipă ea. Sunați-l pe ambasadorul Statelor Unite! *I am an american citizen.*

Ghidul interveni, încercând să o liniștească pe femeie. Malko se apropie și își dădu seama că fotografiase o cerșetoare fără acordul acesteia, iar acum i se cerea filmul. Numai că pe film era și călătoria pe care o făcuse turista în Spania...

Întristat, Malko începu să scruteze întunericul ce domnea în sala de rugăciune. Imediat apăru o siluetă. Întâi, zări sticla mată a ochelarilor... În rest, totul corespundea fotografiei: părul slinos și rar, fața palidă și flască, burta revărsată, veșmintele lălâi. Bărbatul se încălță și ieși trecând pe lângă Malko. Acesta era Jawad Benjelloun, informatorul de la CIA. Malko îl urmări. Benjelloun ajunse în dreptul scărilor ce duceau la sala de îmbăiere și se așeză la umbră.

– Jawad Benjelloun?

Marocanul se întoarse ca mușcat de șarpe. De aproape părea și mai respingător, cu țepii din barbă abia iviți și gura știrbă. Pantalonii cenușii erau susținuți de o curea subțire ca un șiret, sugrumându-i burdihanul. Îl măsură pe Malko cu singurul lui ochi, pe urmă, fără să rostească o vorbă, se ridică și se îndreptă către partea dinspre mare a esplanadei. Malko îl ajunse din urmă și îi zise cu voce joasă:

– Îl înlocuiesc pe John Melrose.

Accentul străin avu darul să-l liniștească pe informator, care cadadicsi în final să se uite la el. Polițiștii mai discutau și acum cu bătrâna americancă.

– Cine sunteți? îl întrebă marocanul.

– Mă numesc Malko Linge. Fac parte din aceeași organizație ca și John.

– Sunteți cu mașina?

– Da.

Benjelloun privi cu teamă în jurul lui. Esplanada gemea de tineri fără ocupație, de perechi și de femei. Erau ușor de remarcat și câțiva bărboși pe acolo.

– Vă urmez, făcu el.

Malko ajunse la Mercedesul parcat în fața unui atelier de tinichigerie, pe bulevardul Ben Youssef. O ceată de copii arabi care stăteau pe același trotuar băteau cu bucăți de fiare făcând un zgomot asurzitor. Jawad se strecură în vehicul și spuse iritat:

– Să plecăm de-aici.

Malko întoarse, îndreptându-se spre centrul orașului. Puțin mai liniștit, marocanul îl întrebă:

– Unde este John ?
– A murit.
– A murit?
Malko avu impresia că informatorul va sări din mers şi se grăbi să-l potolească:
– A murit într-un accident de avion între Marrakech şi Casablanca în urmă cu două săptămâni.
Jawad Benjelloun făcu o mutră înduioşată.
– E îngrozitor. Ţineam mult la domnul John, se lamentă el. Acum să sperăm că este în paza Domnului...
– Afacerea merge înainte, spuse Malko, în aceleaşi condiţii...
Cu un gest natural, strecură în mâna vecinului său trei bancnote de câte o sută de dolari. Durerea lui Jawad se atenuă numaidecât.
– S-ar zice că domnii Basri şi Khadiri vor fi cei mai afectaţi. Regele va fi obligat să hotărască într-un fel.
Basri era un poliţist autoritar, ministrul de interne şi al informaţiilor, iar Khadiri, şeful Direcţiei generale de studiu şi documentare, omologi ai CIA. Malko zise în bătaie de joc:
– Le voi transmite, promise el. Acum trebuie să vă pun o întrebare importantă. Aţi auzit vorbindu-se vreodată de comandoul „Al Khatib al Maout"?
– „Al Khatib al Maout"? Repetă Benjelloun. N-am auzit. Ce reprezintă?
– Sunt nişte fundamentalişti marocani care pregătesc atentate aici.
Bărbatul întoarse unicul ochi spre Malko în timp ce îşi ştergea ochelarii.
– În Maroc nu există nici o grupare teroristă care să proslăvească violenţa. Chiar şi Mişcarea tineretului islamist marocan a refuzat mereu acţiunile violente şi de altfel, nici nu mai există. În orice caz, Siguranţa naţională îi supraveghează pe toţi islamiştii.
– Deci nu ştiţi despre ce este vorba?
– Se opriră în port, pe bulevardul Moulay Abderramahne, în apropiere de poarta numărul patru. Jawad părea total debusolat.
– Aţi primit o informaţie greşită, spuse el.
– Nu aţi auzit niciodată despre unii cetăţeni marocani care s-au integrat în grupări fundamentaliste din Pakistan sau din Afganistan?
– Niciodată.

– Nici de depozitele de arme din Maroc?

Jawad Benjelloun își puse din nou ochelarii.

– Poate că există, admise el, dar sunt pentru Frontul Islamic al Salvării. Armele sunt duse în Algeria de contrabandiști.

S-ar părea că informatorul de la CIA nu era prea bine informat. Simțind că nu merită cele trei sute de dolari, se grăbi să dreagă lucrurile:

– O să mă informez, promise el. Cunosc multă lume, dar am nevoie de unele amănunte.

Sosise clipa pe care Malko o aștepta.

– Dețin un singur amănunt. Ați auzit de un anume Brahim? Un activist islamist?

– Brahim este un nume foarte răspândit pe la noi, remarcă el, scuturându-și bărbia dublă. Cu ce se ocupă și unde locuiește?

Malko scoase din buzunar fotografia recuperată dintre rămășițele avionului prăbușit și o duse sub nasul lui Jawad.

– John ne-a dat fotografia asta înainte de a pleca în ultima lui călătorie. Bărbatul din mijloc este Brahim. Îl cunoașteți?

Marocanul luă fotografia și o apropie de ochiul valid. Malko remarcă imediat că mâna în care o ținea începu să-i tremure... Jawad Benjelloun rămase stană de piatră, ghemuit pe scaunul lui, tăcut, încât Malko crezu că i se făcuse rău. Apoi îndepărtă fotografia de el ca și cum l-ar fi putut mușca.

– Bărbatului ăstuia îi spuneți „Brahim"? bâigui el.

– Da. Îl cunoașteți?

– Nu. Nu-l cunosc.

Cuvintele se învălmășeau în gura lui. Mâna dreaptă era așezată pe mânerul portierei. Malko insistă, tulburat de reacția acestuia.

– Bărbatul acesta este un agitator fundamentalist foarte periculos. Se află la Peshawar și recrutează oameni care vor comite atentate. Este de origine marocană.

– Nu-l cunosc, repetă Jawad Benjelloun cu un ton mai ferm. Nu l-am întâlnit niciodată. Ați putea să mă conduceți până la gară? Am un tren pentru Rabat.

– Dar vă pot duce eu acasă, îi propuse Malko.

– Nu, nu, nu trebuie să fim văzuți împreună... O să vă arăt drumul.

Îl ghidă pe Malko prin Casablanca fără să-și ascundă nervozitatea. Circulația printre „minitaxiurile" aglomerate și autobuze era infernală. Malko fu surprins când ajunse la gară.

După minaret, ar fi crezut că e o moschee. Era curată și cochetă.

Opri în parcarea din fața gării și se întoarse către Jawad.

– Trebuie să-l găsim pe Brahim, insistă el. Există o primă de cinci mii de dolari dacă ne ajutați să ajungem la el. În cercurile islamiste trebuie să fie foarte cunoscut. Dacă veți fi obligat să călătoriți, noi vom acoperi cheltuielile.

– Mă mai gândesc, spuse cu un aer absent informatorul de la CIA. Mulțumesc pentru că m-ați condus.

Pusese deja un picior afară când Malko îi întinse fotografia.

– Păstrați-o, mai am și altele.

Marocanul o strecură imediat în buzunar și se dădu jos din mașină, îndreptându-se spre gară, fără să se mai întoarcă, sub privirile indiferente ale celor doi polițiști în uniformă. Stupefiat, Malko plecă și el.

Era sigur că Jawad Benjelloun mințea în legătură cu misteriosul „Brahim". De fapt, îl cunoștea. Dar de ce susținea contrariul, în ciuda frumoasei perspective de a intra în posesia primei în valoare de cinci mii de dolari? În fond, pentru el reprezenta o sumă importantă...

Capitolul IV

Jawad Benjelloun se instală într-un compartiment gol de clasa a doua, în trenul de cincisprezece treizeci şi patru pentru Rabat. De îndată ce garnitura părăsi gara din Casablanca, scoase din buzunar fotografia pe care i-o dăduse Malko şi o rupse în bucăţele. Apoi se ridică, se duse la toaletă, le aruncă şi trase apa. Puţin mai liniştit, se aşeză la locul lui şi îşi aprinse o ţigară. Nu moartea lui John Melrose îl întristase într-atât, ci fotografia asta...

În timp ce trenul străbătea în viteză câmpia întunecată ce se întindea de-a lungul coastei, legând Casablanca de Rabat, informatorul de la CIA se gândi iarăşi la ceea ce tocmai aflase. Ceva nu se lega, dar nu-şi dădea seama ce anume. Ar fi vrut cu tot dinadinsul să uite ce aflase, dar, din păcate, era imposibil. Pentru prima oară de când exercita cele două meserii în paralel, se afla în posesia unei informaţii care-l putea costa viaţa... Se hotărî să o ascundă în cele mai tainice cotloane ale sufletului său, orice s-ar întâmpla. Şi, orice ar fi, să stea departe de americani măcar un timp...

După o oră şi jumătate, introduse cu o mână tremurândă o cartelă într-un telefon public din micuţa gară din Rabat. O voce autoritară şi rece îi răspunse imediat:

– Siguranţa naţională, secţia numărul doi. Cu cine doriţi?

– Aici e „Hadj", spuse Jawad, am ceva interesant pentru tine, Halim. În zece minute voi fi la locul obişnuit.

Coborî pe jos bulevardul Mohammed al V-lea şi se instală pe terasa cafenelei, vizavi de poştă, colţ cu strada Soekarno. Comandă o Coca-Cola fiindcă musulmanilor nu li se servea alcool, dar simţea nevoia să bea un coniac. Ca să-şi mai ridice moralul, se gândi din nou la interludiul matinal cu micuţa Mina. Pastiluţa roz nu-şi mai făcea efectul obişnuit, iar el avea impresia că e tare bătrân...

După cinci minute, un tânăr înalt cu o mustaţă foarte stufoasă,

îmbrăcat într-un costum elegant, cu umeri puțin cam largi, se trânti pe bancheta din fața lui. Inspectorul Halim Jilali, căruia Jawad îi furniza micile sale secrete contra unei sume modeste de bani, își aprinse cu dezinvoltură o țigară Lucky Strike pe care o scoase dintr-un pachet abia început, fără să-i ofere și lui una.

– Ei, ce ai aflat? îl întrebă acesta în timp ce își întindea picioarele pe sub masă, suflând fumul afară.

– Am aflat ceva important, îl anunță Jawad cu voce joasă.

– O bârfuliță, ceva?

– Nu, jur pe Allah, e dintr-o sursă sigură...

– Deci, cunoști și oameni importanți? îl întrebă polițistul cu o ușoară ironie în glas.

Vexat, Jawad nici nu se mișcă... Inspectorul Jilali își arătă dinții sclipitori într-un rânjet larg. Până adineauri fusese cu gândul în altă parte, dar continuă cu o voce amenințătoare:

– Haide, scuipa tot, nu am vreme de pierdut! Când m-ai sunat, eram în exercițiul funcțiunii, interogam...

Lăsase într-o temniță a Securității naționale un suspect spânzurat de picioare cu capul în jos, legat la ochi și priponit între doi pereți cu o bară din metal, iar acum era nerăbdător să-și termine treaba.

Jawad Benjelloun îi dezvălui cu voce joasă informația. Neîncrezător, polițistul îi puse tot felul de întrebări fără să reușească să-l zăpăcească. Uscățiv, al dracului, ca majoritatea polițiștilor din Siguranța națională, auzise vag despre Drepturile Omului. La sfârșit, scoase, nu fără regret, din buzunar două bancnote de o sută de drahme și le puse pe masă.

– Trebuie să afli mai multe, spuse el cu voce tranșantă, altminteri voi crede că mi-ai îndrugat baliverne și așa ceva nu-mi place...

Umil, Jawad Benjelloun promise să facă tot ce-i va sta în putință. Își prinsese degetul într-o mașinărie infernală. Un proverb arab zice așa: „Cuvântul pe care nu l-ai dat este sclavul tău, iar cel pe care l-ai dat devine stăpânul tău".

Polițistul se ridică, își stinse țigara abia începută în scrumieră pentru a-și etala cât mai vizibil mărinimia, apoi se depărtă cu pași mari. Jawad Benjelloun îl urmări cu privirea, pradă și urii și spaimei deopotrivă. Se simțea deprimat când furniza informații unui curcan arogant care îl considera ca pe un colportor și la un preț de nimic.

Din păcate, ca să poată exercita meseria oficială – aceea de ziarist – nu putea refuza să lucreze un pic și pentru Siguranța națională care, cel puțin, nu ar afla despre celelalte ocupații mai

plăcute. Luă cele două hârtii de o sută de drahme – o mizerie – și plecă spre casă pe jos.

* * *

– Minte! Pun mâna în foc. Îl cunoaște pe Brahim. Era bolnav de spaimă...

Stanley Hurd se uită la Malko în timp ce trăgea fumuri scurte din țigară.

– De ce susține că nu-l cunoaște?

– E mort de frică, zise Malko.

– Islamiștii nu-i iartă pe trădători, remarcă șeful Centralei CIA gânditor. Iată ce se petrece în Algeria... Trebuie să-l luăm din scurt. Poate că vrea o sumă mai mare. Nu ar fi trebuit să-i propui de la început cinci mii de dolari.

– Dar nu e vorba de bani, răspunse Malko. Era pur și simplu îngrozit. Trebuie să fixez o altă întâlnire cu el.

Americanul rămase tăcut câteva clipe, apoi zise:

– O să pun toată afacerea pe roate prin metoda mea obișnuită. O să-i trimitem o carte cu coperta roșie. Asta înseamnă că are o urgență. Reacția lui mă face să cred că Brahim este amestecat în atentatul asupra zborului 440...

– John Melrose se baza pe Jawad ca să-l găsească pe Brahim, spuse Malko. Acum că m-am întâlnit cu el, poate că există vreo explicație: John a fost omorât pentru că voiau să-l împiedice să ia legătura cu Benjelloun. Asta presupune că John a fost neatent, apoi că organizația misteriosului Brahim este implicată în atentat și stabilită în Marrakech. În fine, este capabilă să pună o bombă în avion. Sau poate că...

Lăsă fraza neterminată. Stanley Hurd îl întrebă imediat:

– Sau poate că?

– Că superba Dalila Villanova e în legătură cu Brahim, iar John a avut încredere în ea.

Americanul ridică din umeri, evident enervat.

– *Bullshit!* Teoria ta nu stă-n picioare. Femeia asta se află la o distanță de ani-lumină de islamiști. Știu că mori de nerăbdare să te duci la ea, dar nu construi castele de nisip în jurul ei.

– Poate că sunt pe-aproape, admise Malko descumpănit de violența lui Stanley Hurd, totuși există blestemata de coincidență ca să fie exact amanta unui general din Serviciile Secrete algeriene... Nu văd de ce l-ar fi trimis la moarte pe John, însă

cineva a pus bomba în avion. Chiar dacă Dalila Villanova nu este amestecată în afacere, am putea reconstitui ultimele clipe de viaţă ale lui John ca să descoperim un indiciu.

– Ar fi posibil, admise Hurd în silă. Însă, pentru moment, concentraţi-vă atenţia asupra lui Jawad.

* * *

Benjelloun privea distrat emisiunile canalului unu al televiziunii marocane. Imediat după ce se întorsese acasă, cei de la ziarul *L'Opinion* i-au telefonat. Tocmai venise un curier şi îi lăsase un pachet din partea consilierului cultural de la Ambasada Statelor Unite.

Informatorul nu părea surprins. Americanii începuseră să facă presiuni. Nu avea intenţia să-i ajute, însă, dacă reuşeau să-l identifice pe „Brahim" fără ajutorul lui, risca să aibă de-a face cu el. Şi nu era o perspectivă plăcută să-şi poarte pălăria pe un cap tăiat. Pe de altă parte, dacă îl avertiza pe cel vizat, acesta ar putea crede că e un om slab şi nu ar pregeta nici o clipă să-l elimine...

Pierindu-i apetitul, ciuguli din mâncarea preparată din carne de oaie cu conopidă pe care i-o lăsase nevastă-sa. Împinse farfuria şi îşi luă medicamentele pentru seară. Luase deja o hotărâre. Va face pe mortul până la noi ordine.

* * *

Malko traversă cu băgare de seamă Mechouar, marele bulevard ce se desfăşura de-a lungul palatului regal, fără să depăşească viteza regulamentară de patruzeci de kilometri la oră. Din zece în zece metri, poliţişti vigilenţi vegheau ca toate vehiculele ce o luau pe acest bulevard să se deplaseze cu viteza melcului. Pe dreapta, clădirile acoperite cu ţiglă verde adăposteau, pe lângă palatul regal, Preşedinţia Consiliului şi câteva ministere. O luă apoi pe bulevardul Moulay Hassan şi fu înghiţit imediat de circulaţia demenţială din centrul oraşului.

Aşteptase trei zile în van. Nu mai putea, iar Stanley Hurd se încăpăţâna, sigur că Jawad Benjelloun va da până la urmă un semn de viaţă. Se hotărâseră să pună totul la punct chiar în seara asta, luând cina în vila americanului, pe bulevardul Marrakech. Aşteptând, Malko obţinu două lucruri dintr-o dată. Mai întâi, adresa lui Benjelloun ca să se ducă să dea târcoale şi să încerce să-l intercepteze. Pe urmă, numărul de telefon ca să-l stârnească din bârlogul lui.

După ce străbătu bulevardul Moulay Hassan, coborî printr-un labirint de străduțe până în piața Bab el Had și se angajă la stânga, pe bulevardul Hassan al II-lea care traversa cartierul musulman. Fu nevoit să meargă mai departe ca să poată reveni pe contrasens și să parcheze înainte de strada Al Abdari. Benjelloun locuia la numărul opt.

La colț era o cafenea micuță. Malko se instală pe terasă. Vacarmul produs de vehiculele de pe marele bulevard era insuportabil, iar aerul poluat de miile de țevi de eșapament era foarte greu de respirat.

Se lăsă noaptea. Un autobuz se opri la o distanță de douăzci de metri și din el coborî Jawad Benjelloun. Trecu pe trotuarul de vizavi, căci, în momentul în care Malko se ridică de pe scaun ca să-l abordeze, subit el mări pasul, începând chiar să alerge. Dispăru în scara blocului înainte ca Malko să-l poată ajunge. Furios, se întoarse la cafenea și luă telefonul de pe tejghea. Numărul informatorului de la CIA sună îndelung până să răspundă cineva. În sfârșit, se auzi o voce de femeie.

– Cu domnul Benjelloun, ceru Malko.

– Este bolnav, la spital, răspunse femeia într-o franceză stricată.

– Când se întoarce?

– Nu știu.

Închisese deja. Înciudat, Malko se urcă în mașină și se îndreptă spre Ambasada americană.

* * *

– Ticălosul ăla de boșorog se ascunde, mormăi Hurd. Dar mi-a venit o idee cum să-l scoatem din bârlog. Îți voi spune diseară. În plus, ține-te bine, să știi că ne urmărește.

– Cum așa.

– Unul dintre omologii mei de la Direcția generală de studiu și documentare a venit în vizită astăzi pe la mine. Mi-a dezvăluit în mare taină că a aflat de o serie de atentate ce vor fi comise pe teritoriul Marocului de niște integriști marocani formați undeva în afara țării, foarte posibil în Pakistan. Mi-a cerut să-l ajut.

– Jawad Benjelloun le va spune absolut tot?

– Evident, confirmă americanul. Întotdeauna am avut unele rețineri în privința lui, bănuind că mai lucrează și pentru serviciile marocane.

Iată că acum avem dovada. I-am promis omologului meu că voi cerceta cazul... Ei, haide că îți mai povestesc diseară.

* * *

Colonelul algerian Mochran Hattab stătea cu picioarele pe birou și se uita la o casetă filmată chiar de el. Revedea zbenguielile lui cu o tânără, când auzi bătăi în ușă. Opri aparatul video și se duse să deschidă. Angajatul ambasadei care se ocupa de cifruri îi întinse o telegramă și se retrase.

Ofițerul aruncă o privire rapidă peste document, apoi deschise seiful și-l puse acolo. În timp ce cobora în goana mare să-l ia pe șofer, își puse haina. Acesta îl aștepta la parterul clădirii ce adăpostea Ambasada Algeriei care se găsea la vreo sută de metri de cea a Statelor Unite. O antenă parabolică deservea mai multe clădiri albicioase cu obloane verzi asigurând comunicațiile mai discrete.

– Ne întoarcem acasă, îl anunță colonelul pe șofer, apoi se instală în Peugeot.

Vehiculul se târî ca melcul până la Porte des Zaers unde numeroasele stopuri creau un permanent tampon, apoi se îndreptă spre bulevardul John Kennedy care ducea în cartierul rezidențial Souissi. În apropiere de kilometrul șapte, șoferul o luă la dreapta pe o stradă perpendiculară mărginită de vile nou-nouțe. În aceste case locuiau diplomații, dar unele dintre ele mai adăposteau și câteva ambasade străine.

După un claxonat scurt, mașina intră în curtea unei vile, iar colonelul urcă treptele terasei cu pași vioi. Soția lui era în salon și citea. Îi spuse repede:

– Mă duc să fac un jogging și pe urmă mâncăm.

Urcă în cameră și coborî în ținută sport. Când ieși din casă, zări cu coada ochiului pe trotuarul de vizavi doi bărbați care stăteau lângă un Renault. Erau de la DST-ul marocan. Îl supravegheau sistematic în toate deplasările pe care le făcea, cu excepția cazurilor în care vedeau că pleacă pe jos pe aleile ce duceau în zona neconstruită a cartierului Souissi ca să-și facă obișnuita alergare zilnică. Colonelul Hattab se îndepărtă cu pași rari, fără să se întoarcă. După ce parcurse trei sute de metri, ajunse în fața unei băcănii ce deservea cartierul. Încetini și se întoarse. Nu fusese urmărit. La douăzeci de metri mai încolo, intră pe o alee mărginită în mare parte de terenuri virane și mări pasul.

Apoi o luă spre dreapta ca să ajungă în bulevardul Zaers, în fața unui supermarket. În parcare erau două cabine telefonice. Intră într-una din ele. Se făcuse deja întuneric și nimeni nu-l putea recunoaște. După ce scoase o bucată de hârtie din buzunar, formă unul dintre cele trei numere notate acolo.

Chiar de la primul apel i-a răspuns cineva. Conversația dură puțin. După ce închise, ofițerul algerian părea tulburat. Operațiunea la care lucra de luni de zile se afla deja în ultima fază, în caz că se va da alarma fierbinte. Rămăseseră încă zece zile până când planul pus la cale de el va fi realizat. Firește că acest răgaz presupunea un risc, însă erau anumite elemente necontrolate de el.

După ce închise, se întoarse pe același drum. Ajunse acasă după aproximativ o oră, iar cei doi polițiști de la DST fumau sprijiniți de mașină. Își înfrână cu greu pofta să le facă un semn amical.

Întors acasă, făcu un duș și se închise în birou ca să scrie o telegramă cifrată pentru Centrala lui. Mulțumit, se duse la bar și luă o sticlă de scotch *Defender Succes* vechi de doisprezece ani, sosită pe cale diplomatică, și își turnă o porție dublă cu gheață. Merita din plin.

* * *

Malko conducea încet pe bulevardul Marrakech, un drum îngust și liniștit, mărginit de vile luxoase, care începea din dreptul Ambasadei Statelor Unite. Se opri la numărul douăzeci și șase, coborî și sună la poartă. În fundul grădinii distinse o vilă albă cu forme pătrate. O tânără marocană traversă grădina și veni să-i deschidă poarta cu grilaj. Privirea stăruitoare, corsajul bine umplut și picioarele dezvăluite de o fustiță foarte scurtă nu erau tocmai indiciile că e pregătită să poarte voal. Ciudată țară... În camera lui Malko de la hotelul *Hyatt* era gravată o săgeată încadrată într-un cerc din bronz indicând direcția către Mecca.

– Sunt Malko Linge, zise el.

Domnul Stanley vă așteaptă, domnule, răspunse tânăra marocană.

Interiorul era decorat în stil „Art deco", cu pereții complet albi, cu mobile voluminoase și colțuroase. Stanley Hurd îl întâmpină. În spatele lui, pe sofa, Malko zări o brunetă superbă, îmbrăcată într-un taior albastru, cu părul lung acoperindu-i mijlocul. Întoarse capul și îi zâmbi languros lui Malko. Privirea era ciudată, tulbure,

ca şi cum ar fi foarte drogată. Pupilele păreau lipite de pleoapa de sus. Gura era cărnoasă şi moale, foarte roşie, iar nasul puţin coroiat. Întinse mâna, gest ce făcu să-i zornăie brăţările din aur şi îi spuse lui Malko cu o voce firavă de copiliţă:

– Buna seara, domnule.

Glasul era într-adevăr tot ce avea ea mai copilăresc în ea... Restul evoca mai degrabă o Lolita apetisantă a cărei privire ciudată părea să fi adunat toate viciile de pe pământ.

– Malko, ţi-o prezint pe Lamia Kattani. Este o bună prietenă de-a lui John Melrose şi mă gândesc că ne va ajuta.

Capitolul V

Surprins, Malko o privi cu mai multă atenție pe tânăra marocană. Avea un piept ieșit din comun care îi întindea cam tare jacheta. Cu formele plinuțe, cu fața de o mare frumusețe și, mai cu seamă privirea luminoasă, degaja o senzualitate primitivă. Își cufundă privirea în ochii aurii ai lui Malko fără ca el să poată ghici la ce se gândește. În orice caz, era un amalgam exploziv.

Subreta apăru cu o sticlă de șampanie Taittinger Comtes roz din 1985 și umplu paharele lunguiețe. Bulele răcoritoare îi mai ridicară moralul lui Malko. El îi examina cu atenție bijuteriile. Brățara cu diamante care scânteiau la încheietura mâinii părea să fi costat vreo zece ani de muncă neîntreruptă a unei femei simple din Rabat.

– I-am spus Lamiei despre problema noastră cu Jawad și e de acord să te ajute, îl informă Stanley Hurd.

În acest moment, Malko nu prea vedea cum.

– Îl cunoașteți pe Jawad Benjelloun?

Lamia Kattani răspunse cu o voce monocordă și abia perceptibilă, fără să pară surprinsă:

– Sunt studentă la Drept. Tot cartierul îl cunoaște pe porcul ăla bătrân. Nu e singurul care agață studentele, dar este cel mai respingător. Acum câteva zile, a agățat o fată care este colegă de grupă cu mine și o cheamă Mina. Mi-a spus că i-a dat cinci sute de drahme ca să se culce cu el.

Malko făcu ochii mari. N-o vedea pe apetisanta Lamia într-un amfiteatru al facultății de Drept.

– Chiar sunteți studentă la Drept?

– E dorința părinților mei, spuse ea.

Subreta intră și anunță:

– Sunteți servit, domnule Stanley.

– Să mergem la masă, sugeră americanul.

În timp ce atacau obișnuitele și inevitabilele feluri de mâncare din carne de miel, Hurd îi expuse ideea lui.

– Trebuie să-l sperii pe Jawad Benjelloun și să-l forțezi să ne spună ce știe. Altfel, o să ne scape.

– Aș putea să mă duc să-l scot din bârlog, sugeră Malko.

Stanley Hurd scuturâ energic din cap.

– La ce bun? Doar n-o să-l răpim și o să-l torturăm. Are un motiv foarte serios dacă fuge de noi. E speriat. Și încă ce speriat! Altminteri perspectiva de a câștiga cinci mii de dolari l-ar fi făcut să alerge deja cu limba scoasă...

– Cât suntem în așteptare, propun să dăm o fugă până la Marrakech.

Răspunsul lui Stanley Hurd nu se lăsă așteptat.

– Nu. *Aici* îl vom identifica pe „Brahim". Dacă Benjelloun se joacă de-a șoarecele și pisica, o să-i întindem o cursă cu ajutorul micilor sale năravuri. De aceea mi-a venit ideea s-o folosesc pe prietena noastră Lamia. O s-o trimit la locul întâlnirii, iar ea se va lăsa agățată. M-ar mira ca el să-i reziste...

– Și eu, gânguri Malko.

Cu ochii plecați, Lamia zâmbi cu modestie. Când înălță capul, Malko își încrucișă privirea cu a ei, iar ceea ce citi în ea îl făcu să simtă un fior pe șira spinării. În ciuda comportamentului ei reținut, și glasului de fetiță, Lamia era o femeie versată, demnă să figureze în „Cartea recordurilor".

– Anul trecut în Casablanca, un comisar de poliție a fost împușcat fiindcă a violat niște studente, continuă Hurd.

Indiferentă, Lamia își șterse buzele groase și moi ca și cum nu ar fi fost vorba despre ea. Pe urmă, cu un gest plin de naturalețe, își descheie nasturii de la jachetă, dând la iveală niște sâni care să-l mulțumească și pe cel mai cumsecade bărbat... Asta ca să întărească spusele lui Hurd.

– Ce părere ai? o întrebă Malko.

– Îmi place, zise ea ca și cum ar fi fost invitată la un picnic. Tipul ăsta e un nemernic. Voi fi încântată să-i fac acest serviciu lui Stanley.

Cina se termină repede. Trecură din nou în salon, iar Lamia ceru un *Original Margarita*. Un amestec de tequila, Cointreau și lămâie verde, apoi își scoase jacheta. Era cu neputință să te uiți în altă parte. Expresia ei de o falsă inocență reușì să producă un amalgam exploziv. Hurd își turnă un Gaston de Lagrange, în timp ce Malko se mulțumi cu votca lui obișnuită. Nu putea să-și ia

privirile de la Lamia, întrebându-se ce o determinase pe această femeie superbă să accepte o treabă atât de periculoasă.

Pe la ora două se uită la ceas și spuse:

– Trebuie să plec. Sunt așteptată la *Insomnia*. Ne întâlnim mâine seară?

Își pironi privirea ciudată în ochii lui Malko.

– Unde?

– În parcarea restaurantului *La Plage*. Am o Honda albă cu numărul 6498. Pe la opt se întunecă.

Se îmbrăcă cu jacheta cu o figură lipsită de expresivitate și cu privirea rătăcită. Hurd o conduse, apoi reveni bucuros la Malko.

– Cum ți se pare?

– Superbă, dar cam ciudată. Ce a făcut-o să se bage în treaba asta?

Americanul se așeză, își turnă o porție dublă de Gaston de Lagrange XO și spuse:

– Lamia face parte dintr-o familie foarte bună. Părinții ei sunt niște burghezi bogați „fassis", iar ea vorbește curent trei limbi. Însă respinge din tot sufletul cultura islamică și visează să plece din Maroc să se facă actriță de teatru sau cântăreață. Părinții ei nu o înțeleg. Dacă va pleca din țară, o vor „dezmoșteni". De aceea se răzbună pe ei servindu-se de fizicul adorabil. Ai văzut-o și tu, este o adevărată bombă erotică. La cincisprezece ani, i-a suflat mamei sale amantul, un bogat crescător de oi din Meknès. Știa unde se întâlneau de obicei și, într-o zi, s-a dus în locul mamei ei. După asta, a început să aibă mai multe aventuri. John Melrose a întâlnit-o la un cocteil. Când a aflat că nu sunt căsătorit, i-a dat papucii lui John și a venit la mine într-o seară. Bineînțeles că nu am rezistat, dar am pus lucrurile la punct. Am rămas prieteni.

– Are nevoie de bani?

Stanley Hurd zâmbi.

– Nu. Fostul amant al mamei sale o întreține și e foarte generos. Ai văzut ce bijuterii are... Dar e puțin cam zăpăcită. Am impresia că fumează prea mult haș. Are chef întruna să facă amor. Mi-a furnizat deja niște informații prețioase, căci cunoaște multă lume, plus că mai are un amant care lucrează în cabinetul regelui... Detestă sistemul social al acestei țări și pe cei care profită de pe urma săracilor, cum face Benjelloun. În plus, stau și mă întreb dacă nu cumva e puțin perversă.

– Să sperăm că o să meargă, conchise Malko. Destul că în Rabat ard gazul de pomană ascultând muezinii în timp ce teroriștii pregătesc o baie de sânge.

* * *

În parcarea din fața restaurantului *La Plage* bătea un vânt violent. Erau puține mașini și, în plus, mai și ploua. Când sosi, Malko zări o mașină albă cu stopurile aprinse și se îndreptă spre ea în rafalele de ploaie. Lamia era singură la volan. Îi deschise portiera, iar el se urcă. Înăuntru mirosea a tutun ușor. Între degete avea o țigară, iar pe bord trona un pachet abia început.

– Ați întârziat, îi șopti ea.

– Îmi pare rău, se scuză Malko, nu am calculat bine timpul și am zăbovit din cauza ambuteiajelor. Ați mai înaintat cu ancheta?

Lamia întoarse spre el ochii întunecați, dându-i peste cap.

– Astăzi m-am întâlnit cu Jawad în piața UNESCO, în fața facultății de Drept. Venise s-o caute pe Mina. Eu eram cu ea.

– Și?

Un zâmbet lacom se ivi pe buzele ei moi.

– Mi-a pus o groază de întrebări. Cum era foarte cald, nu mi-am mai pus jacheta. Nici măcar nu-și lua ochi de la sânii mei. Mina a spus că trebuie să plece și ne-a lăsat singuri. Ticălosul a avut îndrăzneala să mă pipăie acolo, în stradă! Mi-a vândut gogoși și mi-a propus să mă duc mâine la el, pe la zece, sub pretextul că îmi va găsi un post de ziarist. O să ne distrăm, nu glumă.

Privirea-i tulbure se lumină de o strălucire perversă, însă vocea îi rămase la fel de blândă. Dacă Malko nu ar fi fost lângă ea, ar fi crezut că vorbește cu o fetiță de doisprezece ani.

– Excelent! zise el.

Lamia căscă, se uită la ceas și zise cu aceeași voce suavă:

– Mi-e foame! Dacă mă invitați la masă, sunt liberă pentru dumneavoastră până la zece.

Coborî prima din mașină, iar Malko reuși să-i admire picioarele fusiforme ivite din fusta scurtă din piele de căprioară ce se mula pe fesele rotunde. Stomacul plat făcea să-i iasă în evidență pieptul somptuos care, în ciuda greutății, avea aroganța tinereții. S-au așezat la o masă lângă fereastră, cu fața înspre mare. Purta un body dintr-un material argintiu și aceleași bijuterii ca data trecută. Malko arătă cu degetul înspre ele.

– Jawad Benjelloun nu va crede că ești în căutarea câtorva bănuți.

– Nu mă îmbrac așa când mă duc la facultate.

Începură să mănânce din salatele condimentate, în vreme ce

valurile înalte se spărgeau de țărm cu un vuiet surd, chiar sub restaurant. Privirea tulbure a Lamiei îl intrigă pe Malko.

– Câți ani ai?

– Șaptesprezece.

* * *

– E delicios, spuse Lamia cu vocea ei de copil.

Ea se legănă încetișor. De-abia se atinsese de friptură, dar golise singură aproape o sticlă întreagă de vin Boulaouane gri, trecând apoi la salata de portocale, după care bău mult *Cointreau-Caïpirinha*. Când ieșiră din restaurant, îl luă de braț pe Malko.

– Mă cam doare capul, șopti ea. Haide să ne plimbăm.

Îl trase spre digul perpendicular pe țărm. În afară de câteva pisici rătăcite nu mai era nimeni. Valurile se spărgeau de fiecare parte stâncoasă a digului cu un zgomot infernal, iar vântul bătea foarte tare. Malko avea impresia că se află în Bretania.

Lamia sărea din piatră în piatră, călcând uneori în spațiile dintre ele. Ploaia se oprise. Ei doi erau singurele ființe care se plimbau pe o asemenea vreme. După un sfert de oră, ajunseră în capătul digului. Lamia se opri și zise cu o voce nevinovată:

– Când aveam paisprezece ani, aici le dădeam întâlnire iubiților mei. Pe atunci erau foarte multe perechi, nu așa liniște ca acum...

– Nu cred că vă deranjează foarte tare, remarcă Malko.

– Aici am făcut prima oară dragoste, aveam paisprezece ani și jumătate. Aveam sâni destul de răsăriți. Toți băieții doreau să-i mângâie. A fost extraordinar de bine și eram tare îndrăgostită. Îl chema Rachid. Acum este gras, însurat și afemeiat.

Malko zâmbi în întuneric.

– Asta-i viața! Doar cunoașteți zicala latină *Carpe diem.*

– Nu, ce înseamnă?

– Bucură-te de ziua de azi, profită de fiecare clipă ca și cum ai muri mâine.

Lamia flutură ușurel genele, apoi chipul i se lumină de un zâmbet senzual.

– Ce idee bună, spuse ea, apoi își strivi buzele de gura lui Malko.

* * *

Se clătinară amândoi ca niște bețivani, suflați de rafalele de vânt, uniți doar prin buzele lor. Cu un braț petrecut pe după ceafa

lui Malko, în vârful picioarelor, Lamia îl săruta gata să-l sufoce, cu pieptul strivit de haina din alpaca. Strecură mâna cu febrilitate între trupurile lor, mărindu-i plăcerea lui Malko, eliberând sexul care nu-i mai încăpea în pantaloni. Apoi se opri, și se îndepărtă ca să-și admire opera

– Ești excitat, nu glumă, zise cu glasul de copil. Ah, ce chef am să mă regulezi!

Malko tocmai voia să-i ceară un lucru stânjenitor, când ea se lăsă în genunchi în fața lui cu un gest plin de grație. Atunci îi simți gura moale care îi dădea fiori. Cu fața biciuită de vânt, Lamia îi administră o felație demnă de o profesionistă. Când simți că e pe punctul să juiseze, ea îl afundă atât de adânc, încât se lovi de fundul gâtului, apoi termină. Lamia se ridică încetișor și îl sărută din nou cu sălbăticie.

– Se pare că o fac precum cele mai versate târfe. Ce părere ai?

– Nici nu te compari cu ele, o complimentă Malko, dar de ce n-am făcut dragoste?

– Nu pot acum, spuse ea pe un ton misterios. Altminteri aș fi făcut-o, crede-mă. Când îmi place un bărbat, îl aduc de fiecare dată aici. Sper să regăsesc ceea ce am simțit odinioară cu Rachid. Din păcate, nu este mereu la fel... Vino, mi-e frig.

Se îndreptară spre parcare ținându-se de mână, alunecând pe pietrele depărtate unele de altele, alungând pisicile ce rătăceau pe acolo. Vântul îi biciuia cu rafale reci. Până ajunseră în mașină Malko înghețase în costumul lui subțire. Ea îi aruncă doi bănuți puștiului care o păzea și îl invită pe Malko să se așeze lângă ea. O ascultă, gândindu-se că CIA avea niște aliați tare ciudați.

Lamia puse o casetă, își aranjă părul și își făcu buzele cu mare atenție. Când termină să se aranjeze, se întoarse spre Malko.

– Crezi că porcul ăla de Jawad o să-mi mănânce din palmă?

– Sper să se mulțumească doar cu atât.

Ea îi aruncă un zâmbet feroce.

– N-ai teamă! Apropo, ești însurat?

– Nu.

– Nu ți-ar plăcea să ai o femeie ca mine?

– Ba da, sigur, spuse Malko uitând să pomenească de prezența Alexandrei în viața lui.

Doi crocodili în aceeași mlaștină nu s-au înțeles niciodată, spune un proverb african... Lamia nu insistă și se aplecă să capete un sărut cast de data asta.

– Îți telefonez mâine la *Hyatt*. Pe la două, *Inch Allah*!

Malko se dădu jos din maşina care demară imediat şi se îndreptă spre a lui. Se întoarse la hotel. Seara, Rabatul oferea tot atâtea distracţii de câte se bucurau şi sătenii din Correzia[1] în timpul iernii...

Lamia avea să-i arunce lui Jawad momeala, dar oare îi va dezvălui secretul pentru atâta lucru?

---

1. *Departament în regiunea Limousin din Franţa (n.t.)*

Capitolul VI

Jaafar Benkiran, care stătea în genunchi pe marmura goală, se ridică după ce își termină rugăciunea. În centrul monumentalei moschei Hassan al II-lea erau numai vreo doisprezece credincioși răspândiți ici și colo. Cu pantofii în mână, Benkiran se îndreptă spre ieșire unde se încălță. Nu se deosebea de vecinii lui decât prin statura extraordinară de luptător de bâlci, prin părul tuns foarte scurt și prin strabismul destul de pronunțat. Cu toate acestea, ascundea sub *djellaba* cu dungi vreo două arme grozave: un pistol-mitralieră Skorpio și un pumnal cu lama lungă și ușor curbată, ascuțită ca un brici. Cu o astfel de armă ar putea să-i taie gâtul pe nesimțite unui om, secționându-i dintr-un singur gest carotida. Era atât de iute încât victima nici nu ar apuca să-și dea seama ce se întâmplă.

Crescuse în suburbiile din Meknès, orașul confreriei Aïssaoua, care a propovăduit pe întreg teritoriul Marocului doctrina pură islamică, provenind dintr-o familie cu șapte copii. Tatăl lui avea o măcelărie *hallal*. Fire foarte religioasă, Jaafar învățase să sacrifice animalele în manieră tradițională, ritual foarte apropiat stilului sacerdotal. Din păcate, comerțul pe care-l practica tatăl său era în pericol, el fiind nevoit să fugă în Belgia în căutare de lucru. În acest timp, mergea în continuare la moschee. Din cauza infirmității nu a prea avut succes la femei. Ele îl porecliseră cu cinism „Al Aoura", adică Șașiul. Prefera să aibă de a face numai cu bărbații. Pe lângă moschee întâlnise un tip, un marocan ca și el, care nu-și ascundea ideologia. După câteva întâlniri, îi mărturisise lui Jaafar că a luptat în Afganistan împotriva armatei sovietice, alături de mișcarea condusă de Gulgudin Hekmatiar. Jaafar căpătase o mare admirație pentru el...

– Și eu aș fi vrut să mă duc, dar acum este prea târziu, spuse acesta.

Celălalt nu scăpă ocazia și-i zise:

– Jihadul este abia la început, frate. Pretutindeni unde *Charia*[1] nu este aplicată pe tărâm islamic, trebuie să lupți pentru triumful voinței lui Allah. La nevoie, folosim chiar violența.

Naiv cum era, Jaafar îl contrazise:

– Dar lui Allah nu-i place violența.

Prietenul său îl privi cu compasiune.

– Cum poate să creadă Allah că Jihadul este violent? Există un plan imperialist și nelegiuit prin care se preconizează suprimarea Islamului. Orice bun credincios trebuie să fie pregătit să se sacrifice și să-l distrugă.

Această frază aprinsese o scânteie în creierul lui Jaafar Benkiran. La puțin timp după aceasta, când prietenul lui îi propusese să întreprindă o călătorie în Pakistan și în Afganistan, pentru a se pregăti să intre în Jihad, spusese da fără să stea pe gânduri. Îi spuse patronului că trebuia să se întoarcă în Maroc din motive familiale.

Acesta îi dăduse bani pentru biletul de avion cu destinația Karachi. De acolo luase autobuzul până la Islamabad, apoi un taxi galben până la Peshawar, care se găsea doar la câțiva kilometri de Afganistan. Jaafar realizase că a intrat în mâinile unei organizații structurate și puternice. În fiecare etapă a călătoriei lui s-a întâlnit cu diferite „legături" cunoscute doar după prenume. Ultima, care vorbea prost araba, – acolo se vorbea *urdu* sau *pachtou*[2] – îl condusese într-o vilă albă de pe strada Jalat Abad, în cartierul Fese II. În ea locuiau deja cinci bărbați, marocani ca și el, care nu i-au spus decât prenumele lor. Responsabilul vilei îl întrebase:

– Cum dorești să-ți spunem ?

– Gulgudin ! spuse Jaafar gândindu-se la faptele vitejești ale șefului integrist din Afganistan.

După ce îi luaseră pașaportul, începură să-l îndoctrineze cu idei religioase și politice foarte hotărâte. Participase ore în șir la discursuri ținute de diverși instructori de la care aflase viziunea lor asupra lucrurilor, necunoscută până acum de Jaafar. În afară de Iran și Pakistan, toate țările musulmane erau conduse de șefi corupți care nu respectau legile Coranului. Cum se agățaseră cu

---

1. Lege religioasă islamică

2. Urdu, Pachtou, Pachto sau Pathan – popor a cărui majoritate locuiește în Afganistan sau în Pakistan. Pachto sunt în majoritate musulmani suniți (n.t.)

înverșunare de privilegiile lor, singurul mijloc de a-i alunga era Jihadul.

Se distra foarte rar. Se mulțumea doar cu o plimbare pe G.T. Road, un fel de arteră care străbătea Peshawar de la est la vest, cu niște frigărui servite într-unul dintre restaurantele cu grădină de pe Cinema Road sau cu câte o rugăciune la bătrâna moschee Mahabat Khan. Jaafar se întâlnea la cursurile lui cu algerieni, cu libieni, cu tunisieni și egipteni pe care-i cunoștea după accent.

Într-o zi, bărbatul care îl primise la sosire venise să-l ia împreună cu tovarășii lui. S-au suit într-un microbuz care o luă pe drumul spre Landikotal, mai sus de Khyber Pass. Trecură fără piedici de mai multe baraje ale poliției pakistaneze, apoi frontiera, până când ajunseră în tabăra izolată în vârful muntelui. Corturile și clădirile erau construite din materiale rezistente. Jaafar avusese norocul să locuiască într-una dintre acestea. În timpul nopții, frigul îți pătrundea în oase. De-abia acolo au început treburile serioase: trageri cu arme Kalașnikov și cu grenade, mânuirea materialelor explozibile, neutralizarea adversarului. Instructorii erau fie afgani, care vorbeau puțin araba, fie pakistanezi.

Jaafar se antrena cu entuziasm. Într-o zi, instructorul i-a anunțat că aveau să treacă o probă adevărată ca să-i poată departaja pe luptătorii adevărați de cei slabi. Au fost aduși niște bărbați legați la ochi și cu mâinile la spate, afgani de origine. Au fost preveniți că erau niște nelegiuiți, soldați ai comandantului Massoud, dușmanul lui Hekmatiar. Atunci instructorul întinse cuțitul primului recrut.

– Omul ăsta l-a trădat pe Allah prin purtarea lui fără credință. Ai fost ales să-l execuți. Dă-i drumul!

Recrutul luă cuțitul și se apropie de prizonier. În ciuda învățăturilor teoretice, lovitura de-abia îi atinse carotida nefericitului care se rostogoli la pământ, implorând milă. Toți bărbații care erau de față rămaseră consternați, unora făcându-li-se chiar rău. Recrutul desemnat nu îndrăznea să-l mai lovească încă o dată. Atunci, Jaafar a reacționat din instinct. Ieșise din rând, își trase cuțitul de la centură, apoi, cu stânga îl prinse pe prizonier de păr, iar cu dreapta îi tăie gâtul la fel de firesc cum ar tăia o bucată de pâine sau cum le tăia beregata mieilor în măcelăria tatălui său mai de mult. Pe urmă se dădu înapoi ca să nu-l murdărească jetul de sânge care țâșnea din carotidă. Fără un cuvânt, instructorul înaintă un pas și îi strânse mâna cu căldură.

– Vei fi un excelent luptător al Jihadului, îi prezise acesta.

În fața unui astfel de exemplu, ceilalți recruți s-au descurcat puțin mai bine. Însă, din cauza neîndemânării lor, fiecare execuție se transformase într-un măcel zgomotos, cu țipete de porci înjunghiați, cu victime ce se zbăteau sau chiar încercau să fugă în timp ce li se scurgea tot sângele. Când ajunseră la ultimul, instructorul se întoarse din nou spre Jaafar.

– Arată-le cum se omoară un necredincios!

Marocanul nu se lăsă rugat. Cu o încetineală calculată, plimbă lama ascuțită pe gâtul victimei și o înfipse brusc până la coloana vertebrală. Aceasta nici nu avu timp să zică pis. Jaafar explicase apoi cum trebuiau tăiate coardele vocale. Recompensa sosi pe dată.

– De acum înainte tu vei conduce antrenamentele, hotărâse instructorul. Ești cumva un „Hadjii"?[1]

Spre marea lui rușine, Jaafar fu nevoit să mărturisească adevărul. Nu făcuse încă pelerinajul la Mecca din lipsă de mijloace materiale, dar ar fi meritat acest titlu de recunoștință. Într-adevăr, visa să ajungă acolo.

Antrenamentul durase două luni. Jaafar îi tăiase beregata chiar și unei femei care furnizase informații dușmanilor lui Hakmatiar.

Reîntors la Peshawar, Jaafar Benkiran se întâlnise cu persoana care i-a pecetluit pentru totdeauna destinul. La ieșirea din moscheea Mahabat Khan, un bărbat vindea un ziar în limba arabă, *El Ansar,* un organ fundamentalist ce apărea o dată pe săptămână. Jaafar fusese șocat de strălucirea privirii sale. Era un bărbat înalt, foarte slab, cu figură de ascet și cu o pălărie tot atât de albă ca roba lungă. Au schimbat câteva cuvinte, apoi necunoscutul spuse:

– Ești marocan? Și eu sunt. Mă cheamă Brahim, originar din Oujda.

Așa se explica accentul care semăna cu cel algerian. Discutaseră îndelung, iar Brahim îl conduse pe Jaafar în bazar ca să-l invite la un *kebab.* Conversația reveni la Maroc. Stând de vorbă în fața unei cești de ceai, Brahim se înflăcără.

– Pentru noi, credincioșii, ceea ce se petrece în Maroc este o rușine. În loc să domnească legile Coranului, regele lasă femeile să-și arate chipurile și picioarele ca prostituatele. Străinii, evreii și necredincioșii ne pângăresc pământul. Frații noștri sunt hăituiți, arestați și torturați. Trebuie să-i punem capăt acestei situații abominabile.

---

1. *Frate*

Impresionat de această reprezentaţie, Jaafar aprobase, zicând cu sfială:

– Dar *khai*[1] Brahim, ce putem face? Poliţia este bine organizată şi puternică, iar poporului îi e teamă.

Brahim se aplecă spre el, şoptindu-i la ureche:

– Tu vei putea face ceva. Am auzit de tine. Te cheamă Gulgudin şi ai Credinţă. Ai putea să mai găseşti câţiva oameni aşa ca tine?

Ameţit, Jaafar se gândise la prietenii lui din vila albă, apoi răspunse fără ezitare:

– Cred că da. Tu cine eşti? Ce faci?

– Am început deja lupta întru Gloria lui Allah, îi răspunse Brahim. Împreună vom forma comandoul „Al Khatib al Maout" prin care îi vom înlătura pe nelegiuiţi, pe spioni şi pe toţi aceia care ne batjocoresc Credinţa.

– Pentru asta avem nevoie de arme...

– Vei avea tot ce-ţi trebuie. Dacă eşti de acord, să ne întâlnim mâine la moschee, *Inch Allah,* îl asigură Brahim numaidecât.

Se despărţiră îmbrăţişându-se cu căldură. Jaafar era mândru că fusese ales numai el dintre atâţia necunoscuţi veniţi din toate colţurile lumii. Chiar în aceeaşi seară, începuse să facă recrutări. Alesese trei tineri marocani din vilă: pe „Rachid", pe „Hassan" şi pe „Youssef".

A doua zi, Brahim consimţi alegerea făcută.

– Acum o să-mi spui numele adevărat, îi ordonă el, ca să te pot căuta peste câteva săptămâni sau în câteva luni. Află-l şi pe cel al omului tău de încredere ca să poţi lua legătura cu ei. Când va sosi vremea, o să vin să te iau, *Inch Allah.*

Jaafar notă numele şi adresa şi se despărţiră din nou. Nu-l mai văzuse deloc în Peshawar. După câteva zile, plecă în Arabia Saudită, apoi reveni în Belgia.

Timpul se scurgea încet. După aventura pe care o trăise, voia acum să-şi reia viaţa de toate zilele. Exaltarea scădea pe zi ce trecea în absenţa veştilor de la Brahim. În final, se convinsese că acesta nu era decât un bun orator şi, în plus, vorbea în numele Islamului.

* * *

1. *Pelerin. Titlu conferit celui ce a făcut pelerinajul la Mecca*

Brahim apăruse după patru luni de la revenirea lui Jaafar în Europa, la moschee. Fundamentalistul își abandonase ținuta islamică, purtând acum un costum fără cravată. Având capul descoperit, se vedea bine țeasta pleșuvă. Îi zise lui Jaafar cu un zâmbet complice:

– Ce mai face Gulgudin?

Invadat pe loc de fericire, acesta îl strânse la piept gata să-l sufoce.

– Te așteptam!

– Și noi suntem gata, îl aprobă Brahim surâzând.

Scoase din buzunar cheia de la mașină și i-o dădu lui Jaafar.

– Mai încolo ai să vezi parcată o mașină cu număr de Olanda. Actele sunt pe numele tău. Este un Ford destul de vechi, însă va trece neobservat. De îndată ce vă veți strânge cu toții, te duci în Maroc, dar treci prin Spania. Ai rude acolo?

– Am, la Meknès.

– Și ceilalți?

– Rachid are niște veri la Marrakech, iar Youssef, la Casablanca.

Brahim aprobă cu un semn al capului.

– E foarte bine. Te vor găzdui. Nu trebuie să te duci la hotel, să nu faci nimic prin care să atragi atenția.

Jaafar nu-și mai încăpea în piele de bucurie.

– Ce o să fac acolo?

– Ce am spus noi.

– Dar nu dețin arme.

– Ai să găsești în mașină două pistoale-mitralieră Skorpio, un Kalașnikov, muniție și grenade. Vei vedea că am aranjat niște ascunzători în portbagaj. O să ai nevoie de multe bagaje.

– Cum mă descurc la vamă?

Brahim surâse cu subînțeles.

– Vameșii din țara noastră sunt foarte prost plătiți. Dacă le dai două sute de drahme, nu vor scotoci prin mașină... Pe urmă te instalezi cu prietenii tăi și aștepți instrucțiunile mele...

– Ce instrucțiuni?

– „Al Khatib al Maout"... O să-ți spun cum vei da lovitura ca să-i bagi în sperieți pe toți nelegiuiții.

– Vei fi și tu acolo?

– Bineînțeles, numai că s-ar putea să nu ne întâlnim. Este prea periculos. Îți voi transmite ordinele telefonic.

– Cum?

Brahim scoase din buzunar o bucățică de hârtie. Pe ea era notat un număr de telefon: (01) 75.92.45.

– Vei suna la acest număr în fiecare zi după Al Maghreb[1], chiar de când ajungi în Maroc. Să nu te descurajezi dacă nu va răspunde nimeni. Într-o bună zi, îmi vei auzi vocea...

– *Whakhkha, khai* Brahim[2].

– Să-ți mai spun și altceva, continuă Brahim. Dacă vezi că nu îți răspund nimic, spui imediat *Bismillah Al Rahman Al Rahim*[3]. Dacă nu îți răspund pe loc *Al Hamdou Lillah*[4], închizi și suni din nou a doua zi. Acum hai să ne rugăm împreună pentru ca Allah să fie alături de noi.

Jaafar Benkiran era de-a dreptul subjugat. El, băiatul neîndemânatic și timid, care, pe deasupra mai era și șașiu, fusese ales de acest bărbat elegant, cultivat, credincios până în măduva oaselor, ce părea să beneficieze de putere absolută. Brahim îi puse mâna pe umăr, iar Jaafar avu impresia că era însuși Profetul.

– *Allah Ikhallik!*[5]

În același timp îi strecură în mână un plic plin cu bancnote. Îndată ce se îndepărtă, Jaafar se grăbi să ajungă la mașină, se așeză la volan și o porni spre un loc mai liniștit. Ajuns acolo, deschise portbagajul și descoperi imediat ascunzătoarea. Armele erau împachetate într-o hârtie uleioasă. În stânga se găseau cele două Skorpio, iar în dreapta, Kalașnikovul demontat și grenadele. Parcă mașina într-un loc sigur, apoi se întoarse acasă absolut încântat.

Viitorul i se părea un mare bulevard luminos: cei care își riscau viața pentru Allah erau recompensați întru vecie.

* * *

După ce traversase esplanada din fața moscheei Hassan al II-lea, Jaafar merse pe jos pe bulevardul Moulay Ben Youssef, până la intersecția cu strada Ziraoui, unde erau amplasate niște cabine telefonice pe care le folosea pentru apelurile sale. Se strecură într-una dintre ele cu sufletul tremurându-i și îi adresă lui Allah o rugăminte fierbinte ca să se mai liniștească un pic.

---

1. *Rugăciunea de la ora șase*
2. *Bine, frate Brahim*
3. *În numele lui Allah, atotputernic și milostiv*
4. *Binecuvântat fie numele lui Allah*
5. *Allah să te aibă în paza lui*

De cincisprezece zile, de când se afla la Casablanca, nu mai primise nici o veste de la Brahim. Locuia la verii mai de departe ai lui „Youssef" care îl primiseră cu brațele deschise. „Rachid" și „Hassan" s-au dus la Marrakech unde stătea familia lui „Rachid". Ceilalți doi vor lua legătura prin telefon.

Ca *emir* al comandoului „Al Khatib al Maout", Jaafar luase armele cu el și le ascunse în casa gazdelor sale. Formă încă o dată numărul pe care îl știa deja pe dinafară. La al doilea apel, cineva îi răspunse:

– *Aiwa?*

Jaafar fu atât de mirat, încât rămase fără grai câteva clipe, apoi rosti propoziția-cod:

– *Bismillah Al Rahman Al Rahim.*

Interlocutorul îi răspunse imediat.

– *Al Hamdou Lillah,* după care zise repede: văd că ai călătorit cu bine, Gulgudin.

– Tu ești, Brahim?

Recunoscuse vocea, dar voia ceva mai mult. Interlocutorul lui râse:

– Bineînțeles, te-ai îndoit cumva? A mers totul strună?

– Am făcut așa cum m-ai sfătuit în privința vameșilor. Nu au scotocit prin mașină... Acum aștept...

– Nu vei aștepta prea mult, spuse Brahim. Se apropie ceasul. Ești cu frații tăi?

Jaafar îi explică de ce s-au despărțit, însă Brahim nu-i făcu nici un reproș. Întrebă doar atât:

– Mai ai armele?

– Bineînțeles.

– Sper că nu ai uitat cum funcționează.

– *Wallah*[1], nu!

– Bine. Sună-mă mâine la aceeași oră. Îți voi spune ce ai de făcut, *Inch Allah!*

După ce ieși din cabină, Jaafar avu chef să danseze de unul singur. Se opri la o patiserie și cumpără niște prăjituri pentru gazdele sale. Era o zi importantă pentru el și trebuia sărbătorită. Întâlni o fată cu privirea insistentă, cu o fustă scurtă și scuipă în urma ei șuierând printre dinți:

– *Chikate!*[2]

---

1. *Allah mi-e martor, nu!*
2. *Târfă*

Nu peste mult timp, aceste nelegiuite vor fi obligate să-şi ascundă chipurile şi trupurile, încetând să-i mai abată pe credincioşi de la calea cea dreaptă.

* * *

Lamia Kattani urca încet treptele vechii clădiri de pe strada Al-Abdani. Câţiva bărbaţi care discutau pe trotuarul de vizavi îi aruncară priviri pline de ură şi o înjurară. Trebuie făcută precizarea că a cam exagerat cu ţinuta ei.

Purta un pulover prea mulat, gata să pocnească sub presiunea pieptului monumental, şi o fustă mini, transformată din nişte jeanşi vechi, căreia Lamia îi cususe o bandă din dantelă albă. Era încălţată cu nişte ghetuţe cu toc, înalte până la gleznă, iar părul era strâns într-un coc enorm. Se machiase cu creion dermatograf şi se dăduse cu ruj fosforescent care îi mărea şi mai tare gura. Cu un gest hotărât, sună la uşa de la etajul întâi. Jawad Benjelloun pândea probabil în hol, căci deschise imediat.

Fata observă mişcarea rapidă a unicului său ochi. Arăta şi mai respingător decât îşi amintea ea, aşa neras, vineţiu şi murdar cum era. Îşi plimbă privirea plină de dezgust prin cămăruţa urât mobilată şi cu un covor pentru rugăciune în mijloc. Mut de dorinţă, Jawad închise uşa. E adevărat că nu numai mica pastilă roz contribuise la transformarea arterelor lui într-un torent vijelios. Apariţia apetisantei Lamia, Lolita ce emana atâta senzualitate, îl descumpăni întru câtva pe bărbat. Lamia se proţăpi în faţa lui.

– Ei, hai *Hadj* Jawad, ce-ai amuţit?

Pronunţase intenţionat mai apăsat cuvântul *Hadj*. Acesta reuşi să murmure câteva vorbe fără înţeles. Ieşise din scenariul pe care îl cunoştea. Avea un singur gând: să atingă cât mai grabnic această torţă provocatoare ce stătea dinaintea lui. Unicul său ochi clipea ca un far ieşit de sub control şi făcu un pas spre ea, atingând cu mâna puloverul alb. De-abia îşi înfipse degetele în carnea elastică a fetei că se şi descărcă psihic. O împinse pe Lamia înspre pat. Uită de covorul pentru rugăciune. Unei diavoliţe ca ea trebuia să-i ofere confort...

Lamia se lăsă pe pat. Jawad nu mai ştia pe unde s-o pipăie; când pe sâni, când pe coapse şi sufla ca o locomotivă uzată. Începu s-o pipăie frenetic pe sub fustă, smulgându-i slipul şi se aruncă asupra ei ca un bolnav. Cu nasul înfundat în pântecele prăzii sale, nu putea vedea expresia plină de dezgust de pe figura Lamiei. Când îşi scoase puloverul alb descoperindu-şi pieptul

impunător, se înghesui în pântecele ei dezgolit. Din păcate, Jawad nu mai avu timp să se bucure de acest spectacol.

Cu frumoasele ei unghiuțe roșii, Lamia își zgâria sânii. Mărgeluțe rubinii de sânge îi apărură imediat pe pielea albă ca laptele. Jawad rămase înmărmurit. Ea își văzu de treabă în continuare, striindu-și coapsele cu dâre lungi sângerânde, apoi, înainte ca Jawad să se poată apăra, îi scrijeli adânc obrajii, trântindu-i ochelarii și dezvăluind ochiul alb și inert. Își termină opera sfâșiindu-i cămașa.

Complet zăpăcit, Jawad se clătină. Zgârieturile îl ardeau îngrozitor. Se aplecă să-și ridice ochelarii de jos. În acest timp, Lamia înșfăcă bikinii de pe podea și începu să-i rupă cu gesturi energice țipând cât o ținea gura.

– Oprește-te, ticălosule! Nu mai vreau! Mă doare! Nemernicule! Câine!

Vocea ei blândă de obicei și abia auzită se transformă în urlete stridente. Se năpusti spre ușă, zburlită, plină de zgârieturi sângerânde, cu ochii cât cepele. Jawad sosi la timp ca s-o împiedice să iasă pe palier. Cuprinzând-o cu brațele amândouă, reuși s-o îndepărteze de ușă și se așeză înfricoșat în fața ei. Lamia se duse la fereastră. Bărbatul avu impresia că-i va crăpa inima în piept. Dacă o va auzi tot cartierul, nu va mai putea salva absolut nimic. Se aruncă peste ea și se prăbușiră pe podeaua murdară.

– Ce-ai pățit! gemu el. Ce te-a apucat?

Stăteau cu obrajii lipiți unul de celălalt. Lamia scuipă apoi cu sete obrazul vinețiu.

– Ai încercat să mă violezi! Mă voi duce la poliție! Or să vadă zgârieturile. Ești un câine! Un nenorocit. O să sfârșești ca Tabet!

Toată lumea cunoștea povestea comisarului de poliție condamnat la moarte pentru că violase niște studente.

Buimăcit, Jawad nu înțelegea ce-i cu el.

– Nici măcar nu am încercat să te violez! protestă el.

Avea impresia că trăiește un coșmar. Privirea răutăcioasă a Lamiei îl sfredelea.

– Dovedește! Le voi spune că mi-ai cerut să vin la tine ca să discutăm despre religie, dar că te-ai năpustit asupra mea. Voi jura pe Allah.

– Ascultă, făcu Jawad împăciuitor, îți dau bani. Toți banii pe care îi am. O mie de drahme.

Lamia îi aruncă o privire disprețuitoare. În ciuda spaimei sale,

el își zise că n-a văzut în viața lui o fată atât de fermecătoare.

– N-am nevoie de banii tăi. Pot să câștig de zece ori mai mult numai în cinci minute, dacă vreau!

– Atunci, ce dorești? gemu el.

Lamia îi zâmbi cu cruzime.

– O să-ți spun. Dacă nu ești de acord, dau fuga la poliție *imediat*.

Capitolul VII

Jawad „Hadj" Benjelloun își pipăia cu delicatețe zgârietura adâncă ce pleca de lângă ochiul drept și se oprea în colțul gurii. Furia fetei nu-l iertase nici pe el. Se întorsese din nou în cafeneaua *Saft,* în colțul străzii Hassan al II-lea, stând în fața unei cești cu ceai de mentă. Era asurzit de zgomotul circulației, de strigătele și chemările negustorilor ambulanți și ale puștilor care se străduiau să câștige și ei câțiva bănuți. O căruță trasă de un măgar costeliv trecu prin fața cafenelei în care, bineînțeles, nu se aflau decât bărbați... Nici măcar târfele nu îndrăzneau să se așeze pe terasă.

Ziaristul își trecu în revistă pentru a suta oară elementele problemei sale. Nu existau decât trei soluții, dar nici una dintre ele nu era cu adevărat convenabilă. Prima consta în ajutorul pe care i-l va cere „amicului" său Halim, polițistul de la Securitatea națională. Poate că nu-l va refuza, însă îi va pune întrebări. Și încă destule. Or, Jawad nu vedea cum ar fi evitat să discute despre fotografie. De aici vor începe neplăcerile pentru că va fi nevoit să inventeze o poveste pe care acesta nici măcar nu o va crede. Restul îl cunoștea. Îl vor închide într-o celulă și îl vor tortura până va vorbi. Își amintea că văzuse o dată, în comisariatul din cartierul lui, un bărbat lungit pe jos, iar inspectorul Halim Jilali îl călca în picioare. Îi ieșiseră excrementele pe gură...

A doua soluție era să-i spună despre fotografie persoanei care se afla în ea. Dar țâțâia de pe acum la gândul că îl vor întreba de ce CIA i se adresase lui cu privire la acest subiect. Putea să se termine foarte rău.

La prima vedere, cea de-a treia soluție era cea mai atrăgătoare: s-o facă pe mortul în păpușoi. Ceea ce a și încercat să facă. Dar această soluție comporta trei riscuri: primul ar fi că nebuna chiar ar putea să depună plângere. Odată antrenată

această mașinărie judiciară de către cineva sus-pus, nimic nu-l va putea salva pe Jawad. Din când în când, puterii îi plăcea să aducă exemple bune ca să-i demonstreze poporului cât era de protejat... Nici măcar contractul semnat cu Securitatea națională nu-l putea apăra.

Un Renault alb aparținând Siguranței naționale trecu prin dreptul cafenelei cu viteză mică. Jawad crezu că i se face rău. Avea la dispoziție doar câteva ore ca să-și rezolve problema. Se ridică, lăsă câteva monede pe masă și se îndreptă către stația de autobuz. Trebuia să-și aleagă tabăra, și asta cât mai repede. Dacă Allah îl va ajuta, atunci va reuși să iasă cu bine, altminteri...

Autobuzul care ducea în piața Mohammed Zerktoumi sosi în stație și se urcă în el, apoi se așeză lângă o tânără provocatoare. Se simțea atât de rău încât nici nu o observă.

* * *

Al Bustane era cea mai veselă cafenea de pe bulevardul Omar Ibn Kattab, foarte aproape de facultatea de Drept și de campusul universitar. Jawad Benjelloun inspectă terasa și îl reperă imediat pe omul căutat. Stătea singur la o masă de pe trotuar și observa trecătorii sau mai degrabă trecătoarele, pâlcurile de studente care se fâțâiau în sus și în jos pe bulevard. Cei doi bărbați schimbară priviri grăbite.

Cu două ore mai devreme, Jawad dăduse un telefon discret folosind un cod extrem de simplu. Avu loc o convorbire „deschisă" care putea fi ascultată fără să aibă consecințe supărătoare. Acest apel simplu era semnul convenit pentru întâlnirea de la *Al Bustane*, întotdeauna la aceeași oră. Aici l-a întâlnit Jawad pe corespondentul său. Avea aceeași ocupație ca și el: „pescuitul". Lucrul acesta i-a apropiat și, când au descoperit că aveau aceeași ocupație, întâlnirea lor s-a transformat într-o relație trainică și fructuoasă.

Al Bustane era locul potrivit pentru întâlnirile lor. De fiecare dată când Jawad avea de transmis o informație „clientului" său, dădea un semn de viață.

Bărbatul chel se ridică și se îndreptă fără grabă spre cafenea. Jawad așteptă două, trei minute, pe urmă se ridică și se duse la toaletă. Celălalt îl aștepta acolo.

– Ce mai faci, Jawad? îl întrebă acesta.

Vorbea aproape fără să-și miște buzele. Benjelloun își luă inima în dinți.

– Bine, am să-ți transmit o informație foarte importantă.

– Spune!

Jawad Benjelloun aruncă o privire prin cafenea. Nu se vedea nici un polițai. Dacă interlocutorul său ar fi fost urmărit, curcanii ar fi rămas în stradă.

– Grăbește-te, se răsti chelul. Știi că este periculos să fim văzuți împreună. Pentru tine...

– Americanii au venit la mine cu o fotografie de-a ta. Voiau să te identific...

Celălalt îi zâmbi amuzat.

– Poți să le spui cine sunt. Au o groază de fotografii de-ale mele. La fel și marocanii. Nu este grav. De ce s-ar interesa americanii de mine?

Jawad Benjelloun își înghiți saliva cu mare greutate.

– Nu e numai atât, Mochran. Nu erai numai tu în fotografie.

– Fii mai explicit.

Jawad îi explică. Ochii interlocutorului său ajunseră doar o linie fină și avea impresia că inima îi bătea să-i spargă pieptul. În meseria lor nu prea erau ocrotiți de soartă. Cine era imbecilul care făcuse această fotografie tocmai la celălalt capăt al pământului? Dacă și-ar fi dat seama, i-ar fi tăiat gâtul numaidecât. Dar răul se produsese, iar el trebuia să acționeze. Reuși să-și așeze mâna pe umărul interlocutorului său.

– H'bib Diali[1]; ai făcut bine că m-ai pus în gardă... Îți sunt recunoscător.

Vocea îi era atât de blândă, încât se simți mai liniștit, însă degetele prietenului său se înfipseră adânc în umărul său.

– Când te mai întâlnești cu americanul?

– Mâine.

– Unde?

– La moscheea Hassan al II-lea. Pe înserate.

– Bine. O să-i dăm o lecție. Iată ce o să faci tu.

Jawad ascultă cu atenție instrucțiunile, apoi întrebă cu teamă:

– Dar eu voi avea probleme?

– Nu, îl asigură interlocutorul său. După întâlnire, ne vom ocupa de tine. O să te punem la adăpost. Acum trebuie să plec. Tu rămâi aici. Poimâine, *Inch Allah,* ne vom întâlni tot aici, la aceeași oră.

– La aceeași oră, *Inch Allah,* repetă ascultător Jawad, ușurat în același timp.

---

1. *Dragul meu, scumpule*

Până la urmă, întâlnirea a decurs mai bine decât prevăzuse. Interlocutorul lui se purtase cu loialitate. Aşteptă încă puţin, apoi se duse pe terasa cafenelei. Celălalt se făcuse deja nevăzut.

* * *

Lamia Kattani era mereu la fel de strălucitoare în taiorul ei cu fusta foarte scurtă care îi descoperea trei sferturi din coapse. Ciorapii închişi la culoare îi ascundeau forma picioarelor. Aşa cum stabiliseră, ea îl sunase pe Malko la două ca să fixeze întâlnirea pentru ora şase. Tolănită într-un fotoliu din hol, în faţa lui Malko, ea îi povestea cum a decurs întrevederea cu Jawad şi concluzia: avea întâlnire cu el la moschee a doua zi.

– Eşti mulţumit? îl întrebă ea, terminând dintr-o înghiţitură *Cointreau Caïpirinha,* lăsând în pahar doar cuburile de gheaţă pe jumătate topite. Mi-a promis că o să-ţi spună cine e bărbatul din fotografie.

– Foarte bine. Sper să vină.

– Va veni, zise ea, îi e frică.

Un poliţist în civil care bântuia întruna prin hol începu să le dea târcoale. Cu siguranţă că o luase pe Lamia drept o stricată. Or, la *Hyatt* târfele nu erau primite.

– Cum aş putea să-ţi mulţumesc? o întrebă Malko atunci când ea se ridică.

Lamia îi adresă un surâs încântător.

– Dacă ne vom revedea, îţi voi spune eu.

Tânăra se îndepărtă traversând holul şi legănându-şi foarte tare şoldurile, apoi dispăru în Honda ei albă. Lui Malko nu-i venea să creadă că se lăsase cel puţin pipăită de scârbosul de Jawad.

* * *

Mochran Hattab alerga cu paşi mărunţi pe bulevardul Zaers, suflând din greu. Ca în fiecare seară, îşi postase peste tot îngerii păzitori, prea leneşi ca să alerge cot la cot cu el. Cu coatele lipite de trup, mintea îi funcţiona mai repede decât se mişcau picioarele. Povestea asta cu fotografia putea provoca un cataclism. Şi asta, fără să fi comis nici o greşeală...

Acum că focul a fost aţâţat, nu-l mai putea stinge în vecii vecilor. În ciuda tuturor precauţiilor, americanii tot îi vor da de urmă într-o bună zi. Dacă acest lucru se va produce în următoarele luni, consecinţele nu vor fi chiar atât de grave. Însă pentru moment,

treaba este mult mai serioasă. Deci trebuia să câştige timp cu orice preţ.

Cabina telefonică se găsea la mai puţin de o sută de metri. Încetini, trase adânc aer în piept şi se lăsă pe vine supraveghind împrejurimile. Nu era nimeni. De departe, nu putea fi zărit.

Soneria îl făcu să tresară. Lăsă să sune de două ori, apoi ţâşni în cabină şi smulse receptorul. Ascultă fraza cod şi răspunse imediat. În fond, era un test excelent. Avea să vadă rezultatul antrenamentelor de la Peshawar. Convorbirea dură aproape douăzeci de minute. Nu trebuia să lase nimic la voia întâmplării. Cea mai mică încurcătură ar fi produs o catastrofă.

După ce închise, se simţi mai liniştit. Plecă încet, încercând să nu se mai gândească la nimic. În orice caz, se simţea ca un ţap priponit de un ţăruş.

* * *

Malko îşi parcă maşina pe bulevardul Marrakech, exact în faţa intrării în Ambasada americană. Stanley Hurd îl aştepta.

Şantajul exercitat de savuroasa Lamia părea să fi funcţionat, căci Jawad Benjelloun a cedat pentru a câştiga câteva ore sau să capete unele dispoziţii. Şi Malko îşi luase câteva măsuri de prevedere... Dacă au fost în stare să elimine un avion cu patruzeci şi patru de persoane la bord ca să evite identificarea bărbatului din fotografie, atunci Malko îşi risca viaţa ducându-se la această întâlnire. Fie şi în plin Rabat, într-un loc supravegheat în permanenţă de poliţie... Stanley Hurd îl aştepta în camera de siguranţă. Era foarte tulburat.

– Am avut dreptate, zise el triumfător când ajunseră în birou. Este inutil să te duci la Marrakech.

– Aş fi mai mulţumit dacă nu m-aş duce la acea întâlnire periculoasă cu mâinile goale.

– Cum adică?

– Nu sunt de-ajuns patruzeci şi patru de victime? Am nevoie de o armă.

Chipul lui Stanley Hurd se întunecă.

– E dificil, nu pot să-mi asum o asemenea răspundere. Marocanii sunt foarte susceptibili în privinţa asta. O să sun la Langley. Sper să primesc răspunsul la timp, acolo e doar şase dimineaţa.

– Şi eu sper, zise Malko cu răceală. Altfel nici nu mă duc.

Americanul tresări.

– Cred că glumeşti! Identificarea lui Brahim este importantă...

– Şi viaţa mea la fel, răspunse Malko. Dar dacă ţii cu tot dinadinsul, nu te voi împiedica să te duci tu în locul meu.

Stanley Hurd făcu gestul lui obişnuit. Luă pachetul de Lucky Strike de pe birou şi îşi aprinse o ţigară.

– Nu e treaba mea, replică el.

– Nici eu nu vreau să mă sinucid. Nu am deloc încredere în Jawad Benjelloun. A cedat prea uşor, este un lup pervers.

Stanley Hurd trase un fum lung, apoi suspină agasat şi se ridică.

– Bine, aşteaptă, mă duc să văd ce pot face.

Ieşi din birou lăsându-l pe Malko singur. După un sfert de oră, se întoarse cu un pistol automat Beretta 92 învelit într-o cârpă.

– L-am împrumutat de la unul dintre *marinarii* de la Securitate, îi explică el. Dar fără prostii, că n-o să te pot scoate de la închisoare dacă omori vreun marocan.

Malko luă arma şi o puse la centură.

– În general se mai întâmplă să ieşi din închisoare, dar, din câte ştiu eu, din mormânt nu a ieşit nimeni până acum, în afară de Iisus...

* * *

Noaptea se lăsase de tot când Malko traversă esplanada din faţa moscheei Hassan al II-lea. Reflectoarele luminau faţada şi minaretul. Enormele uşi din bronz erau date în lături permiţând accesul a sute de credincioşi care veniseră pentru ultima rugăciune a zilei. După ce şi-au pus încălţările, s-au răspândit în toate părţile. Malko privi în jurul lui. Mai mulţi poliţişti în uniformă stăteau acolo; cei în civil care erau mai greu de reperat nu se mai puneau la socoteală. Dar nici urmă de Jawad Benjelloun. Se apropie de intrarea în sala de rugăciune şi încercă să se uite înăuntru. Era prea întuneric.

Se întoarse şi coborî spre intrarea în sala îmbăierii. Acolo zări în penumbră silueta masivă a informatorului de la CIA. Se apropie de el pe nesimţite şi îi şopti:

– Jawad?

Jawad Benjelloun se întoarse. Recunoscându-l pe Malko, spuse cu voce tremurătoare:

– Veniţi, am văzut nişte oameni de la Siguranţă. Nu trebuie să rămânem aici.

Se îndepărtă repede, ajungând pe esplanadă. O luă pe scurtătură spre scara ce ducea la drumul care se intersecta cu faleza. Brusc, Jawad o luă la dreapta şi dispăru.

Capitolul VIII

Oprit la baza scării, Malko se chinuia să distingă ceva prin întuneric. Extremitățile esplanadei nu erau luminate de reflectoare. În fața lui, drumul dintre zidul ce delimita parcarea, în stânga, de balustrada dinspre mare, în dreapta, era absolut pustiu. Avea impresia că Jawad Benjelloun se făcuse nevăzut ca un personaj din Aladin. Noaptea se lăsa repede, reducând din ce în ce mai mult vizibilitatea... Deodată, auzi o voce care îl strigă:

– Domnule Malko!

Vocea venea dintr-un ungher întunecat, de undeva din dreapta lui. Înaintă în acea direcție și descoperi cheia misterului. Ceea ce îi păruse un ungher era în realitate intrarea într-o galerie deschisă înspre mare care dispărea sub esplanada cu ziduri înalte de aproximativ douăzeci de metri de care se spărgeau valurile. Marocanul stătea la intrarea galeriei și îi făcea cu mâna. Îl aștepta.

– Veniți pe aici. Din locul acesta nu putem fi văzuți, spuse Jawad.

Nu se auzea decât zgomotul făcut de valuri. Fără să aștepte răspunsul lui Malko, marocanul intră în galeria în care sufla vântul din larg. Acum se găseau exact sub esplanadă, absolut neobservați din afară. Malko îl ajunse pe Jawad Benjelloun și îl prinse de braț. Cu simțurile trezite, el scruta întunericul ce se întindea în fața lui. Dâra subțire de lumină care pătrundea prin deschiderile dinspre mare nu ajungea ca să lumineze galeria. Nu-i plăcea deloc întorsătura pe care o luase această întâlnire.

– Stați pe loc! îi ordonă el.

Marocanul îi dădu ascultare și se întoarse încetișor. Era prea întuneric pentru ca Malko să-i poată distinge chipul, însă un miros acrișor îi izbi nările. Jawad Benjelloun asuda. Malko îi arătă o cavitate întunecată ce se afla în spatele lui.

– Unde duce?

– Nicăieri, spuse marocanul. Se înfundă puțin mai încolo. Să stăm liniștiți.

O duhoare de excremente, de urină și de putreziciune urca din fundul galeriei. Nu era prea agreabil aici.

– Să ieșim, propuse Malko, nu-mi place locul ăsta.

Jawad nici nu se clinti. Malko înțelese că trebuie să folosească metodele de forță majoră. Smulgând pistolul de la centură, îl ațintì asupra informatorului de la CIA.

– Hai să plecăm de-aici!

Marocanul rămase nemișcat, fără grai. Ceva îi provoca și mai multă teamă decât arma lui Malko. Se întoarse. În spatele lui nu era nimeni. Vuietul valurilor crea un zgomot de fond, înăbușind sunetele cele mai slabe.

– Cine este bărbatul din fotografie? îl întrebă Malko renunțând să-l oblige să se miște. Ai promis că o să-mi spui. Dacă refuzi, vei avea mari neplăceri.

Mut ca un pește, Benjelloun părea că nici nu observă pistolul ațintit asupra lui. Malko nu se dădu bătut.

– Ți-am spus că o să primești o primă de cinci mii de dolari. Asta înseamnă cam patruzeci de mii de drahme. E o sumă frumușică.

Atunci se petrecu un lucru straniu. Jawad își dădu capul pe spate și slobozi un sunet strangulat. Fără ca Malko să fi auzit sau să fi văzut ceva, lama unui pumnal apăru dintr-o dată în gâtul marocanului, ținut parcă de o fantomă. Îngrozit, Malko văzu cum pătrunde în carnea flască a lui Jawad. Apoi dispăru și două jeturi de lichid întunecat țâșniră spre ieșire, descoperindu-i rana roșiatică. Capul era detașat de trup, ținându-se doar în câteva vertebre cervicale.

Îngrozit, Malko avea impresia că asistase la spectacolul unui magician. Pistolul nu-i fusese de nici un folos. Cadavrul marocanului îi bloca trecerea. Imediat se prăbuși cu un gâlgâit hidos, iar capul îi căzu pe piept. Malko deschise larg ochii încercând să străpungă întunericul. Ținea arma îndreptată spre văgăuna neagră din fața lui. Nu era nici țipenie de om.

Totul părea halucinant. Ca și cum o fantomă i-ar fi tăiat gâtul marocanului. Malko se dădu înapoi cu pistolul îndreptat înainte și auzi un zgomot în spatele lui. Se întoarse, nu remarcă prezența nimănui, dar ghicea că se află cineva acolo...

Stătea cu spatele lipit de zid, iar pulsul se accelerà vertiginos. Dacă se îndrepta spre ieșire, lăsa în urma lui acel „ceva" care îi

tăiase gâtul lui Jawad. Dacă se dădea înapoi, risca să fie asaltat de aceia care, după toate aparențele, voiau să-l surprindă pe la spate. Căzuse într-o capcană organizată după tot tipicul.

* * *

Ghemuit pe solul argilos al galeriei, Jaafar Benkiran își pândea adversarul. Inima îi bătea regulat și nu-și mai încăpea în piele de satisfacție. Execuția lui Jawad fusese perfectă, după toate regulile, o adevărată tăiere a gâtului „hallal". Cei ce îi vor descoperi cadavrul vor ști că asasinul poartă semnătura unuia dintre luptătorii Credinței Adevărate. Acum îi venea rândul americanului.

Îmbrăcat din cap până în picioare într-o salopetă neagră, cu cagulă pe cap și cu obrajii vopsiți cu cremă de ghete, știa că nu poate fi văzut, lucru ce era în dezavantajul adversarului. Cei doi complici ai lui, „Rachid" și „Hassan", purtau aceeași salopetă pe care o îmbrăcaseră după ce au intrat în galerie. Firește că ele nu-i apărau de gloanțe, însă prezența lor putea distrage privirile dușmanului fiind în imposibilitate să-i ochească.

„Rachid" și „Hassan" se găseau acolo sub acoperire. Primiseră ordin să nu tragă decât dacă americanul voia să fugă deschizând focul asupra lor. Ca șef al comandoului „Al Khatib al Maout", Jaafar își rezervase dreptul să-i taie el însuși beregata. Ciuli urechile. Bărbatul pe care se pregătea să-l omoare stătea nemișcat la trei metri de el, învăluit de întuneric. Îi zărise arma, deci trebuia să fie atent. Nu-i tăiau gâtul unui biet mieluțel, ci unui leu fioros. Allah i-a dat o recompensă mult mai bună.

Începu să se târască centimetru cu centimetru, într-o liniște absolută. Când venise, mai întâi curățase solul galeriei de pietricelele colțuroase sau de gunoaie. Zgomotul valurilor care se izbeau de parapet acoperea scârțâitul abia auzit al înaintării sale. Trebuie să fi avansat un metru. Pe urmă, avea să arunce asupra adversarului pumnul de pietre pe care le pregătise dinainte. Acesta se va întoarce, crezând că este atacat. Dintr-un singur salt, Jaafar îi va tăia beregata. Era o lovitură învățată în Afganistan ca să poată scăpa de o santinelă. S-a antrenat îndelung pe ținte vii, de aceea era atât de sigur pe el.

Odată treaba terminată, el și complicii lui vor lepăda salopetele și se vor întoarce acasă. Trupurile vor fi descoperite abia a doua zi, sau poate chiar mai târziu.

Cu privirea fixată pe silueta slab luminată, acesta se lansă în linie dreaptă. În câteva secunde sângele victimelor sale, „nelegiuitul" și „necredinciosul", se va amesteca pe lama cuțitului.

* * *

Malko simțea cum îi bate inima tare de tot. Făcu ochii mari, dar tot nu vedea nimic. Cu toate astea, Jawad Benjelloun nu se sinucisese. Corpul zăcea de-a curmezișul în galerie. Cu spatele lipit de zid, Malko nu îndrăznea să se mai miște.

Începu să se deplaseze milimetru cu milimetru ca un crab, privind când în spate, când înainte. Era transpirat tot. Cu degetele crispate pe crosa pistolului Beretta și pe trăgaci, pândea cel mai mic zgomot ce i-ar permite să observe poziția adversarilor săi. Brusc i se păru că zărește un obiect mai întunecat înspre gura galeriei. Se întoarse pe loc și, fără să se gândească, trase două focuri de armă. Fiindcă galeria avea coturi, gloanțele nu se puteau rătăci în afara ei. Zgomotul îl asurzi, iar lumina pe care au făcut-o când au țâșnit de pe țeavă era prea slabă și de prea scurtă durată ca să-și poată zări adversarii. Ori visase el, ori ei stăteau tupilați la pământ.

Un zgomot extrem de slab produs lângă cadavru îl puse în gardă. Întinse brațul căutând ținta și „simți" mai mult decât văzu silueta întunecată care țâșni de pe sol avântându-se în direcția lui. Auzi un scrâșnet metalic, ca de cuțit ascuțit, iar pistolul îi fu smuls din mână. Lama din oțel care șfichiui aerul lovise înălțătorul armei. Cu indexul crispat pe trăgaci, Malko apăsă și auzi glonțul ricoșând în zid.

Totul se petrecu cu viteza luminii. Își dădu seama că bărbatul care îi tăiase beregata lui Jawad încercase să-i facă și lui de petrecanie. Dacă țeava armei sale nu i-ar fi deviat lama cuțitului, aceasta i-ar fi pătruns imediat în gât. Se uită pe jos ca să-și găsească pistolul. Era imposibil să-l zărească pe întuneric. Avea la dispoziție doar câteva secunde ca să acționeze. Celălalt avea s-o ia de la capăt dintr-o clipă într-alta. Dar nu știa că nu mai avea pistolul și pândea momentul potrivit. Pentru Malko răgazul era prea scurt. Fără armă nu avea nici cea mai mică șansă să se lupte cu unul sau cu mai mulți agresori. Nu putea nici să înainteze, nici să se retragă.

Privirea i se opri pe pata luminată a deschizăturii dinspre mare. Valurile se spărgeau la doisprezece metri mai jos, ceea ce echivala cu o clădire cu cinci etaje. Malko luă subit o hotărâre. Merse înainte. Cu un avânt plin de disperare, se desprinse de sol plonjând ca și cum s-ar fi aruncat pe fereastră.

* * *

Mii de gânduri i se învălmășeau în minte timp de două sau trei secunde, cât dură căderea. Orbit, nu vedea înaintea ochilor decât întuneric. Chipul Alexandrei îi trecu prin fața ochilor în timp ce încerca să aterizeze vertical. Șocul resimțit în contact cu suprafața apei fu atât de violent, încât avu impresia că impactul s-a produs cu o suprafață de beton. Apoi se scufundă pe jumătate inconștient. Apa rece a mării îl făcu să-și vină în simțire. Ochii îl usturau iar gâtul îl ardea datorită apei înghițite atunci când căzuse în mare. Plămânii erau pe punctul să explodeze, însă rezistă tentației să deschidă gura. Hainele îl stânjeneau, dar încercă din răsputeri să dea din mâini și din picioare ca să iasă la suprafață. Avea senzația că se afla la zeci de metri în adâncuri.

Cu buzele strânse, ținându-și respirația, își croia drum prin masa întunecată a lichidului care părea că nu se mai sfârșește. În clipa în care simțea că plămânii erau pe cale să explodeze, străpunse cu capul suprafața apei. Deschise gura și dădu aerul afară. Înghiți o cantitate egală de lichid și de aer, scuipă, apoi se înecă încercând din greu să înoate. Hainele îmbibate cu apă îl trăgeau la fund. Zări în depărtare niște luminițe, iar printre valuri o dragă ancorată cam la un kilometru de țărm.

Un talaz îl proiectă înainte și îl izbi cu violență de un parapet tare: era zidul care înainta în mare. Încercă cu disperare să se agațe de el, dar căzu înapoi, înghițind la fiecare mișcare câte o gură de apă sărată. Peretele era alunecos ca o savonieră. Nu putea să se cațere pe alt val. Malko plonjă pe sub el ca să evite coliziunea cu stâncile lipicioase.

Mai întâi trebuia să se îndepărteze. Cu prețul unor eforturi enorme, reuși să ajungă la zece metri, acolo unde marea era mai liniștită și începu să înoate paralel cu zidul negru care se ridica la stânga având o înălțime impresionantă. Haina se rupse și îl deranja. Se debarasă de ea, dar realiză imediat că-și pierduse pantofii. Respira anevoie, îl dureau toți mușchii, în schimb, era în viață.

Felinarele luminau digul care i se părea la o depărtare de ani-lumină. Se întreba dacă va reuși să ajungă la mal. Își aminti de o plajă îngustă la care putea să ajungă mai ușor, dar nu știa dacă va reuși.

Ridică puțin capul în direcția esplanadei, dar nu zări pe nimeni. Marginile aveau o lățime de aproximativ doi metri și îl împiedicau să se aplece. Frigul îl cuprinse și începu să înoate. Nimeni nu-i venea în ajutor. În depărtare vedea mașinile care se plimbau pe

faleză. Nu avea rost să strige fiindcă apelurile sale nu se auzeau decât la câțiva metri, înăbușite de zgomotul valurilor care se spărgeau de zid.

Încet, încet, mușchii zdrobiți în cădere începură să se contracteze. Epuizat, izbit de valuri, deranjat de hainele care mai rămăseseră pe el, înainta anevoie. Deodată, simți un junghi ascuțit în pulpa stângă, ca urmare a unei întinderi mai violente a picioarelor și trase un chiot. Toți mușchii erau contractați ca o gogoașă enormă. Nu putea să îndoaie genunchiul căci durerea era atroce. Încovoiat de crampe, începu să-și maseze zona sensibilă centimetru cu centimetru. Un val îi trecu pe deasupra capului, încât avu senzația că se va îneca aruncat de colo-colo ca un dop rătăcit pe ape. În fine, cârcelul îl mai lăsă un pic, durerea scăzu și reuși din nou să-și miște piciorul. Începu să înoate.

Țărmul părea mai îndepărtat ca niciodată. Frânt de oboseală, înainta practic stând în picioare. În sfârșit, tălpile atinseră nisipul și atunci știu că era salvat... Încă cinci minute de efort, și se va prăbuși pe nisipul rece al plajei. Îi trebui mai bine de un sfert de oră ca să se pună pe picioare. Îi clănțăneau dinții din cauza hainelor ude și reci. O durere atroce îi străbătu glezna stângă care probabil era deplasată. Urechile îi vâjâiau, ochii îi ardeau. Efortul depus ca să urce scara din piatră ce ducea pe faleză i se părea supraomenesc. Deși se făcuse abia opt și jumătate, esplanada moscheei era pustie, iar porțile masive din bronz, închise. Singurele ființe pe care le zări erau polițiștii care păzeau intrarea în parchingul subteran, dar se găseau la o distanță prea mare ca să-i mire aspectul său. Se uită spre intrarea în galeria întunecată unde era să piară, apoi se întoarse și se îndreptă către mașină. Numai când se văzu la volanul Mercedesului, se simți în siguranță, deși mai dârdâia încă de frig.

Drumul până la Rabat i se păru fără sfârșit. Conducea ca un automat, tot corpul fiindu-i străbătut de o durere difuză. Nu avea chef să se ducă la hotel în starea în care se afla. Cel mai bine era să înnopteze la Stanley Hurd. Americanul ar avea astfel întâietate în aflarea veștilor.

* * *

– Iisuse Cristoase! Ce-ai pățit?

Stanley Hurd părea sincer îngrijorat. Aziza, servitoarea americanului, venise să-i deschidă lui Malko. Fiind anunțat, Hurd

părăsi sufrageria unde mânca împreună cu prietenii şi veni să-l întâmpine.

Cu picioarele goale, cu pantalonii uzi, lipiţi de coapse, cu fâşii din cămaşă atârnându-i pe piept şi cu ochii roşii, nu se putea spune că Malko arăta prea grozav.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă şeful Centralei CIA îngrijorat.

– Am fost atras într-o cursă, zise Malko. Benjelloun a fost omorât sub ochii mei. Că mă aflu aici, e un miracol.

Îi relată în câteva vorbe ce s-a petrecut. Hurd întoarse capul spre uşa închisă a sufrageriei.

– L-am invitat la masă pe ministrul de finanţe, zise el încet. Vorbim imediat. Vino să stai în camera mea. Fă o baie fierbinte, Aziza se va ocupa de tine.

Pentru Malko urcatul scărilor a fost un supliciu. Avea senzaţia că fusese trecut prin strecurătoare şi că i se înmuiau picioarele. De-abia acum îşi dădu seama că fusese la un pas de moarte. Frânt de oboseală, se aşeză pe pat.

– O trimit pe Aziza, spuse Hurd. Ai grijă de tine. Pe curând.

Malko închise ochii deoarece îi era teribil de somn. De-abia o auzi pe femeie când intră în încăpere. În clipa în care ea începu să-i deschie nasturii de la cămaşă, îşi dădu seama de prezenţa ei. Întredeschise pleoapele iritate de sare şi o zări pe tânăra marocană plăcută la vedere aşa cum era pieptănată cu coc, cu ochelari şi cu fusta înfoiată.

– Lasă-mă să te dezbrac. Domnul Stanley mi-a spus că ai căzut în mare. Trebuie să te încălzeşti.

Ea îl ajută să-şi lepede şi restul hainelor, apoi îl întinse pe pat. Auzi apa curgând în cadă, iar Aziza veni să-l ia şi-l duse în baie. Apa fierbinte îl făcu să ţipe de durere, apoi, treptat se obişnui şi imediat se simţi formidabil. Abia după un sfert de oră se opri din tremurat. Făcuse un fel de şoc anafilactic, ca în cazul unei alergii.

Toţi muşchii îl dureau îngrozitor, mai ales cei ai spatelui şi ai picioarelor... Aziza reveni şi îl ajută să iasă din baie învelindu-l într-un prosop, apoi îl duse în pat.

– Acoperă-ţi ochii cu asta, îl sfătui ea. Este apă de trandafiri.

Îi puse cu blândeţe o compresă binefăcătoare şi rece peste pleoapele roşii şi umflate.

– Mulţumesc, mormăi el.

– O să-ţi fac un masaj, cred că te doare tot corpul.

Începu să-i maseze cu îndemânare muşchii omoplaţilor, iar mirosul înţepător al camforului se răspândi în încăpere. Apa de

trandafiri îi mai domolea arsurile pe care le simțea în pleoape, iar mâinile dibace ale fetei îi alungau încet, încet crampele.

– Picioarele, îi ceru ea.

Îngenunche pe pat și începu să-i maseze glezna stângă, smulgându-i un țipăt de durere. Insistă asupra acestui loc, făcând să pătrundă camforul în articulație. Mâinile urcară apoi înspre pulpă, acolo unde mușchii erau încă întăriți din cauza cârcelului. Malko se abținu să geamă. Durerea îi reveni. Încetul cu încetul, camforul și masajul îl moleșiră. Adormi fără să-și dea seama.

* * *

Visa ceva frumos. Se făcea că se află în castelul din Liezen după o petrecere și flirta cu invitatele sale. Femeia avea un coc blond enorm si îngenunchease pe sofa pregătindu-se să-i scoată membrul rigid. După ce făcu acest lucru, se amuza jucându-se cu limba împrejurul lui, fără să meargă mai departe. Era o senzație delicioasă, dar frustrantă. Ca să pună capăt acestui joc, îi prinse capul în mâini și i-l apăsă cu blândețe. În final, blondina cedă. Tot în vis, își simți sexul afundat într-o gură primitoare. De-abia atunci își dădu seama că nu era un vis și că apăsa cu mâna un cap cât se poate de adevărat... Deschise ochii, dar nu văzu nimic. După câteva clipe, își dădu seama că avea compresa pe ei. O îndepărtă. Privirea se încrucișă cu cea a tinerei marocane. Aziza își scoase ochelarii și, ghemuită pe pat, îi administra o felație la fel de eficientă ca și masajul. Privirea vioaie voia să-l asigure că acest lucru făcea parte din tratament.

Malko își așeză compresa la loc, dar nu reuși să reînnoade visul de adineauri. Realitatea însă era mai presus de imaginație. Puțin câte puțin, simți cum îl subjugă plăcerea. Atinse apogeul și explodă imediat cu un geamăt de ușurare. Păstră sexul acolo, până când își pierdu vigoarea. Simți apoi gura care îl părăsea și o auzi pe Aziza șoptindu-i încetișor:

– Cred că ai visat, căci mi s-a întâmplat ceva.

– Am visat, confirmă el ridicând compresa, dar realitatea m-a smuls din vis.

Aziza își puse ochelarii, îi zâmbi și îi aruncă un prosop pe pântece.

– O să-i spun domnului Stanley că te simți mai bine. Cred că invitații au început să plece.

Malko o urmări cu privirea plin de recunoştinţă. De fiecare dată când vedea moartea cu ochii, avea o poftă nebună să facă dragoste. Subconştientul lui reacţionase şi de data aceasta. Aziza nu făcuse decât să culeagă fructul unei dorinţe pe care nu o provocase ea. Acum se simţea totuşi mai bine. Puţin cam năuc, dar cu mintea limpede...

Stanley Hurd apăru şi el după câteva minute cu o sticlă de coniac fin într-o mână şi cu un pahar în cealaltă.

– Asta o să te pună pe picioare.

Malko îşi înmuie buzele în lichidul ca ambra în vreme ce americanul îşi aprinse o ţigară şi se aşeză lângă pat.

– Te simţi mai bine ?

– Excelent! răspunse Malko.

Americanul se uită la ceas.

– De-abia e unsprezece. Iau o lanternă şi o armă şi o întindem la Casablanca.

– Jawad a murit, obiectă Malko.

– Trebuie să recuperez pistolul, zise americanul. Şi în plus, poate descoperim unele indicii interesante. Te simţi în stare?

– Merge, recunoscu Mlako, în timp ce bea ultima picătură de coniac.

– la ce îţi trebuie din garderoba mea şi îmbracă-te, îl sfătui Hurd. Între timp, eu trec pe la ambasadă să împrumut o armă.

Malko începu să se îmbrace. Americanul apăru după vreo douăzeci de minute cu un M 16 învelit într-o pânză.

– Asta e tot ce-am putut găsi...

Din fericire, nu risca să fie oprit datorită plăcuţei cu număr diplomatic. Malko se simţea încă slăbit şi fu bucuros că fusese scutit să conducă el. După toate astea, poate că vor descoperi unele indicii demne de luat în seamă în galeria de la moscheea Hassan al II-lea.

Capitolul IX

Noaptea, moscheea Hassan al II-lea era şi mai impunătoare în mijlocul esplanadei pustii, fiind luminată de zeci de reflectoare. Numai zgomotul valurilor care se spărgeau de parapet tulbura liniştea. Bulevardul Moulay Ben Youssef nu era deloc circulat. Înainte să se dea jos din maşină, Stanley Hurd îl întrebă pe Malko:

– A fost o prostie să iau un M 16, nu-i aşa?

– Nu cred că ne-au aşteptat. Poliţiştii care păzesc parcarea se plictisesc şi nu are rost să le trezim interesul.

Ajunseră pe faleza de deasupra plajei unde eşuase Malko. Observând înălţimea zidului esplanadei, se întrebă cum de nu a fost omorât pe loc când s-a avântat de sus. Din fericire, mai exista şi fundul nisipos al mării...

Coborâră treptele ce duceau la galerie. De pe parapet nu puteau fi văzuţi, însă Stanley Hurd mai înaintă câţiva metri şi apoi aprinse lanterna. Fasciculul ei lumină galeria pustie până la cotitură. Înaintară în linişte, simţind amândoi un nod în gât. Zăriră apoi la lumina lanternei un trup ce zăcea pe sol.

Stanley Hurd înălţă lanterna care lumină fundul galeriei ce se afla la vreo zece metri mai încolo. În afară de cadavrul lui Jawad, era pustie. Îngenunchiară lângă nefericitul marocan; mirosul sângelui proaspăt le pătrundea în nări.

Malko scotoci cu băgare de seamă prin buzunarele mortului, pasând obiectele lui Stanley Hurd pe măsură ce le găsea. Treaba merse repede fiindcă nu deţinea mare lucru. Cercetară şi cusăturile, apoi americanul începu să caute Beretta 92, dar în zadar.

Găsiră numai cele trei cartuşe trase de Malko. Asasinii lui Benjelloun luaseră arma. Hurd trase o înjurătură printre dinţi.

– Fir-ar să fie! Va fi sfârşitul lumii!

– Dacă m-ai fi găsit aici cu gâtul tăiat, tot sfârşitul lumii ar fi fost, remarcă Malko cu perfidie.

Americanul nu-i răspunse. Nu mai aveau ce căuta aici. Malko îi aruncă o ultimă privire cadavrului aproape decapitat. Când te gândești că totul s-a petrecut sub ochii lui! Fără zarvă. O mângâiere mortală cu o lamă din oțel și cele două jeturi de sânge... Era un profesionist în meseria lui. Ieșiră la aer curat, bucuroși că au plecat din sinistra galerie. Străzile din Casablanca erau pustii, la fel și autostrada. Omul care le percepuse taxa de zece drahme dormea în picioare. Ajungând la Rabat, Hurd îi spuse lui Malko:

– Încearcă să te odihnești. Te conduc la hotel. Ne vedem mâine dimineață.

* * *

Soarele strălucitor redase veselia centrului orașului Casablanca, în pofida caselor prost întreținute și a traficului năucitor. Partea asta a așezării fusese ocupată odinioară de francezi care se îmbogățiseră. Era un fel de mic Paris. Marocanii care le-au luat locul au lăsat totul în paragină. Nu găseai aici nici măcar un singur magazin elegant.

Cu toate acestea, drumurile erau pline de Mercedesuri și de BMW-uri, deși taxele de import făceau ca prețurile să fie prohibite pentru populație. Țara era săracă, dar plină de oameni bogați.

Cele mai modeste mașini BMW costau cam douăzeci de ani de muncă pentru un funcționar, cu toate că taxiurile erau tot marca BMW.

Jaafar Benkiran stătea la o masă pe terasa unei cafenele de pe bulevardul „A", vizavi de un talcioc foarte mare și își termina de băut ceaiul de mentă. Toată noaptea fusese mistuit de griji. Deși primise instrucțiuni precise, aproape că își ratase misiunea. Cu siguranță că trădătorul murise, însă americanul reușise să fugă, dacă nu cumva s-a înecat. Se agață de această speranță și cumpără încă din zori un exemplar din *L'Opinion* curios să vadă dacă nu scria nimic despre înec. Nu găsi nici măcar un rând. Nu scria nici despre bărbatul cu beregata tăiată.

Pe căldura asta, cadavrul se descompunea rapid, iar până la sfârșitul zilei, va fi descoperit. Aștepta momentul să-i dea socoteală lui Brahim. Acesta fusese cât se poate de tranșant: cei doi bărbați trebuiau să moară. Era voința lui Jaafar Benkiran. Ar fi trebuit să prevadă gestul disperat al victimei sale. Mai comisese încă o greșeală. De teamă ca polițiștii de pe faleză să nu fi auzit

împușcăturile, a fugit împreună cu complicii săi fără să verifice dacă bărbatul ieșise la suprafață. Dacă ar fi rămas pe loc, l-ar fi putut surprinde pe plajă, când acesta ieșea din apă. Căută în agendă numărul la care trebuia să sune la ora zece, la Rabat. Era întotdeauna necesar să facă acest lucru dintr-o cabină telefonică. Cum era încă devreme, o luă pe jos pe bulevardul El Jadida și folosi altă cabină. Brahim îi răspunse imediat. Jaafar spuse codul, iar interlocutorul îl întrebă fără să-i lase vreun răgaz:

– A mers bine totul, *khai* Jaafar? Nu am auzit nimic la radio.

Jaafar înghiți cu greutate.

– Nu, *khai* Brahim, mărturisi el. Americanul a scăpat.

– Jawad i-a spus ceva?

– Nu.

– Ești sigur?

– *Wallah*[1].

Îi povesti „emirului" său cu vocea tulburată cum au decurs lucrurile. Brahim răsuflă ușurat și îl asigură de îndată ce termină:

– Este îngrozitor, dar nu foarte grav. Te-ai descurcat foarte bine, bărbatul era înarmat și te-ar fi putut răni sau ucide.

Jaafar își dădu seama că nici nu se gândise la acest lucru. Ca orice bun luptător al Jihadului, se simțea invulnerabil.

– Ce trebuie să fac? întrebă el.

– Să-ți continui misiunea, răspunse Brahim. Nu mai ai nimic de făcut în Casablanca. Du-te la Marrakech împreună cu „Youssef". De îndată ce te vei instala, anunță-mă la ora obișnuită, la alt număr. Se apropie vremea să lovim în nelegiuitori și în necredincioși. Allah să te aibă în paza lui.

– *Khai* Brahim, întrebă el cu pocăință, nu poți să-mi spui acum ce lovitură trebuie să dau la Marrakech? Mi-e teamă că nu vom mai putea să luăm legătura.

– *Khai* Jaafar, răspunse Brahim cu voce blândă, imaginează-ți – *Allah Ye Hafdhak*[2] – că ești prins chiar acum... Cine știe, vreun accident neprevăzut, un denunț. Polițiștii din Siguranța națională te vor tortura îngrozitor ca să afle cui îi sunt destinate armele pe care le transporți, nu crezi?

– Așa este, *khai* Brahim, dar le voi spune că sunt pentru frații noștri algerieni, răspunse Jaafar cu fermitate.

– Bineînțeles, dar poate că nu te vor crede. În timp ce te vor tortura în cel mai îngrozitor mod, nu o să poți da alt răspuns. Asta fiindcă nu știi nimic...

---

1. *Jur pe Allah*
2. *Allah să te aibă în paza lui*

Jaafar meditã câteva clipe la acest adevăr evident.

– Ai dreptate, recunoscu el. Eşti foarte înţelept, *khai* Brahim.

– Dacă ţi se va întâmpla ceva, conchise Brahim, misiunea va fi aproape îndeplinită, iar poliţia marocană nu va mai putea lua nici un fel de măsuri... *Inch Allah.*

– *Inch Allah,* repetă mecanic Jaafar.

După ce închise, se îndreptă spre cartierul Am Chok unde locuia.

Era mândru că ascultase de un asemenea „emir". Nu-i rămânea decât să plece la Marrakech.

* * *

O linişte apăsătoare domnea, în biroul auster al lui Stanley Hurd, în care plutea fumul ţigărilor Lucky Strike fumate de şeful Centralei CIA din Maroc. Siguranţa naţională găsise cadavrul lui Jawad Benjelloun pe care-l descoperiseră gunoierii. Fiindcă avea legături strânse cu omologii săi locali, americanul aflase mai multe amănunte decât fuseseră transmise la radio.

Jawad Benjelloun era considerat o iscoadă nesigură care sugea de la mai multe oi. DST-ul marocan descoperise cu stupoare că informa, fără ştirea lui, şi Direcţia generală de studiu şi documentare, şi serviciul care îi făcea concurenţă. Punând la socoteală şi CIA, însemna că avea trei „clienţi".

– Mai avem şi un al patrulea, conchise Hurd: cel care i-a comandat moartea. Poate că sunt islamişti din Frontul Islamic al Salvării sau din Grupul Islamic Armat. Modul în care a fost lichidat ne face să credem că sunt islamişti.

Malko bău o înghiţitură de ceai de mentă.

– Noi *ştim* că a fost asasinat de islamişti. Ştim şi motivul.

– Sigur că da, aprobă Hurd. Asasinii au legătură cu bărbatul din fotografia din Peshawar, ceea ce ne dă de gândit. Fotografia a fost făcută la mii de kilometri depărtare de Maroc. Nu ştim nimic despre bărbatul pe care îl reprezintă, în afară de faptul că este un fundamentalist marocan. Brahim este în mod cert un pseudonim.

– Jawad Benjelloun este poate a doua persoană ucisă din cauza fotografiei, îşi dădu cu părerea Malko.

Imediat, americanul se încruntă.

– Să nu mai revenim la afacerea asta cu zborul 440. Îmi cunoşti opinia. A fost o crimă pasională.

Malko nu mai insistă şi reveni la crima din ajun.

– Dacă Jawad Benjelloun a vorbit cu ei înainte de a muri, atunci știu că documentul se află în mâinile noastre și că îl putem transmite omologilor noștri marocani.

– Ceea ce am să și fac, zise Hurd.

– Bineînțeles că nici ei nu-l vor putea împiedica. Deci Brahim nu e vânat de marocani și cu-atât mai puțin de noi. Se găsește probabil în Maroc. Altminteri nu-și dădea atâta osteneală ca să-i elimine pe aceia care ar reprezenta un pericol pentru el. În sfârșit, al treilea element este că Jawad Benjelloun îl cunoștea.

Americanul trase din țigară cu un zâmbet ironic.

– Sunt de acord cu tine, Malko. În concluzie, avem un profil mai clar al acestui „Brahim". Este islamist, se află în Maroc, nu este vânat de nimeni, dar are legătură cu Benjelloun.

– În ultimele luni nu ați aflat nimic despre Benjelloun? îl întrebă Malko. Nu avea nici o legătură cu cei din Frontul Islamic al Salvării sau din Frontul Islamic Armat?

– Acum câtva timp, a fost plecat la Tanger, în Rif. În acel colțișor uitat de lume, se face trafic intens cu arme, mai ales pentru Grupul Islamic Armat. Am examinat toate obiectele găsite în buzunarele lui Benjelloun. Nu avea nici o agendă. Probabil că au luat-o ucigașii.

– Trebuie să-i interogăm pe membrii familiei.

– Nu-ți face iluzii. Soția lui este o grăsană căreia nu-i mai spunea nimic. Chiar și marocanilor le-a ascuns cât a putut de mult că avea legături cu islamiștii.

– Mai există un element căruia nu i-am dat atenție, completă Malko. Misteriosul „Brahim" dispune de o logistică importantă, de vreme ce a organizat o crimă la Casablanca. Nu i-am văzut pe agresorii mei, dar erau niște oameni antrenați. Ucigași cu sânge rece.

Stanley Hurd, care părea cu adevărat îngrijorat, își netezea părul lins.

– Cu siguranță că e vorba de comandoul „Al Khatib al Maout", descoperit de John Melrose, complet necunoscut marocanilor și nouă, implantat în Maroc unde se pregătește să comită o serie de atentate... Îi voi preveni pe omologii mei din DST, spuse americanul. O să-l sun pe Basri.

Se ridică și se duse să telefoneze. Convorbirea dură puțin, apoi închise.

– Luăm masa cu Moulay Afouani, al doilea ca funcție în DST. Își dorește nespus să ne întâlnim.

– Merg și eu?

– Da. Și-au dat seama de prezența ta aici, iar acest lucru îi neliniștește.

– Ce o să-i spunem?

– Totul. În fine, *aproape* totul.

* * *

Moulay Afouani avea tenul foarte închis, pomeții înalți, ochii urduroși, nasul lung, și, de cinci minute, pufăia ca un porc. Se instalase într-un colț liniștit de pe terasa restaurantului *Hyatt*, departe de urechile indiscrete. Cunoscându-i gusturile, Stanley Hurd îi comandase din proprie inițiativă un *Defender*.

Hyatt se număra printre puținele localuri din Rabat în care un musulman avea dreptul să bea un whisky în văzul tuturor.

Polițistul marocan puse pe masă fotografia pe care i-o dăduse Hurd.

– Nu cunosc nici un islamist cu această figură. Poate că nu locuiește în Maroc. Islamiștii *noștri* sunt foarte bine supravegheați. Majestatea sa este foarte grijulie în privința acestui aspect.

Avea dreptate...

– Ați întreprins vreo anchetă în legătură cu Jawad Benjelloun?

Omul de la DST se strâmbă plin de dezgust.

– A fost un *zahouali*[1]. Lucra pentru toată lumea. Nu cred că deținea într-adevăr secrete de stat.

– Cu toate astea, ieri i-au tăiat beregata, remarcă Malko. Și asta numai ca să nu-l recunoască pe omul din fotografie.

Moulay Afouani scutură din cap.

– Așa credeți voi, dar poate fi o răzbunare din cauza drogurilor, a banilor sau a moravurilor...

Malko schimbă o privire cu Stanley Hurd. DST-ul marocan refuza să admită că o grupare islamistă periculoasă ar fi putut să se infiltreze în Maroc chiar sub nasul serviciului său. Polițistul se întoarse spre Malko și zise în sfârșit:

– Știu ce credeți. Probabil că v-a păcălit ca să scoată bani de la voi...

– Cel care i-a tăiat beregata nu a glumit deloc, remarcă Malko cu răceală.

---

1. *Ordinar*

Marocanul făcu un gest evaziv ce însemna că nu trebuia să tragă concluzii pripite în privința asasinatului. Agasat, Malko reveni la discuția de dinainte.

– Există două incidente grave care au poate vreo legătură cu fotografia. Boeingul 737 în care se afla John Melrose a explodat în aer și acum...

Moulay Afouani clătină din cap zâmbind cu superioritate, în timp ce Hurd își manifesta în tăcere dezacordul.

– Avionul nu are nici o legătură. Comisia trimisă de noi a decis că a fost un accident banal. Una dintre uși nu a fost bine închisă. Nici vorbă de vreun atentat.

Stanley Hurd îi adresă un zâmbet lipsit de amabilitate.

– Moulay, știi foarte bine că acea comisie de anchetă ar fi susținut că s-a lovit de o farfurie zburătoare dacă ar fi primit un ordin în acest sens. Eu am discutat cu tehnicienii; amărâtul ăla de avion s-a dezintegrat în aer în urma unei explozii criminale...

Polițistul marocan lăsă capul în jos scuzându-se cu un surâs. Nu era neînțelegător, dar din cauza poziției lui, îi era imposibil să spună adevărul. Ca și ofițerii algerieni, continua să susțină că nu s-a întâmplat în Algeria nici un fapt care să semene cu un război civil... Era ca o discuție între surzi. Moulay Afouani puse fotografia în buzunar.

– Voi încerca să descopăr cine este acest bărbat, dar va fi foarte greu dacă nu se află în Maroc. Am nevoie de mai multe amănunte.

Goli dintr-o sorbitură ce mai rămăsese în pahar și se ridică. Hurd îl urmări cu privirea.

– Au intrat în panică, conchise el. La noi, islamiștii sunt un subiect tabu. Regele Hassan al II-lea și-a dat toată silința să-i pună cu botul pe labe în modul cel mai elegant încercând să-i confere țării sale o fațadă islamistă destul de puternică, astfel încât să nu le dea apă la moară adversarilor săi. Nenorocirea e că noi știm mai multe decât ei datorită pățaniei amărâtului de John Melrose la Peshawar și datorită fotografiei... Dar nu este de ajuns. Se petrece ceva chiar sub nasul nostru, ceva care să ne determine să închidem gura. Marocul este o țară foarte importantă pentru strategia noastră în Orient. Dacă va fi destabilizat, asta va provoca un adevărat seism.

– Cum am putea să ne construim ancheta? întrebă Malko. Nu avem nici o pistă în găsirea ucigașilor lui Jawad Benjelloun. Sunt niște fantome fără identitate. În aparență, marocanii nu sunt mai

bine înarmaţi ca noi... Astfel, ar fi întors fiecare piatră din Casablanca.

Stanley Hurd făcu o mutră dezamăgită.

– Apropo, zise Malko nu fără ironie, ţi-ai schimbat părerea cu privire la explozia avionului ?

– Nicidecum! făcu americanul. Cred în continuare că este vorba despre o răzbunare *personală* a generalului Sliman Smain. Nu a fost un accident, ci un sabotaj. Ştie şi el acest lucru.

Americanul rămase mult timp tăcut. Toţi au simţit că ceea ce spusese o făcuse cu mare greutate. În final zise cu năduf:

– Încearcă să afli ce a făcut John Melrose la Marrakech în zilele premergătoare morţii. Dar bagă de seamă că există o infimă posibilitate. Eu nu cred prea mult în ea...

Capitolul X

Ca să nu pară lipsit de bun-simţ, Malko se abţinu să-şi manifeste satisfacţia. Întotdeauna îi plăcea când i se dădea dreptate. Or, în ciuda cuvintelor abile rostite de Hurd, simţea că siguranţa americanului începea să se clatine. Această deplasare la Marrakech în vederea anchetării ultimelor zile ale lui John Melrose însemna să revină asupra sabotajului zborului 440. Chiar dacă acest subiect nu fusese pomenit. Din clipa în care începuse această afacere, convingerea intimă a lui Malko era că nodul poveştii se găsea la Marrakech, deşi nu înţelegea cum. Răspunse cu voce neutră:

– În prezent, asta mi se pare singura pistă demnă de luat în seamă. Ai luat legătura cu Dalila Villanova?

– Nu, dar nici nu m-a interesat.

– Ai vreun „agent" la Marrakech?

Americanul se strâmbă:

– Dacă vreau, voi avea. E un tip pe care îl folosesc la treburile mărunte, de exemplu pândă, călăuză, translator. Îl cheamă Said Boukala. O să-ţi dau adresa, căci nu are telefon.

Se duse să ia o agendă din seif şi notă coordonatele „agentului", apoi Malko băgă hârtiuţa în buzunar.

– Evident, Dalila Villanova nu ştie că Boeingul 737 s-a prăbuşit din cauza exploziei unei bombe, nu?

– Nu cred, zise Hurd. Şi marocanii, şi ziarele au anunţat altă versiune.

– De ce?

– Iar te întorci la himerele tale, spuse americanul cu ironie în glas.

– Poate că mă paşte o decoraţie, mărturisi Malko, de aceea intenţionez să trag toate sforile.

– Mult noroc, făcu Hurd. Dar fii atent, nu mai am nici o armă

pentru tine. În afară de câteva zgârieturi, la Marrakech nu riști nimic altceva.

Malko nu dezgropă securea războiului. Avea de făcut ceva mai urgent. După ce plecă de la ambasadă, se duse imediat la hotel să-și facă valiza. Era nerăbdător să ajungă la Marrakech. În clipa în care ieșea din cameră, sună telefonul. Auzi vocea dulce a Lamiei:

– Am aflat că i-au tăiat beregata porcului ăluia de Benjelloun. A meritat-o !

– Îmi era mai de folos viu, se plânse Malko. Nu mai am nimic de făcut în Rabat.

– Pleci din Maroc fără să-ți iei la revedere?

– Nu, plec la Marrakech.

– Și eu! exclamă tânăra bucuroasă. Logodnicul meu mă duce la *Mamounia*. La sfârșitul săptămânii e o nuntă mare acolo. Tu unde tragi?

– Tot la *Mamounia*.

– Excelent!

Bucuria fu însă de scurtă durată. Cu voce blândă, ea continuă:

– Dacă ne vom întâlni cumva, să nu-mi sari de gât. Logodnicul meu, adică nepotul regelui este gelos ca un tigru. De altfel, crede că sunt fată mare.

Malko aproape că se sufocă.

– Fată mare?!

Lamia izbucni în râs.

– Acum *sunt* fată mare. Mai exact, de opt zile. Un prieten chirurg din Casablanca mi-a refăcut himenul. Face câte zece operații pe săptămână, câștigând enorm cu asta. Eu sunt a patra femeie căreia i l-a refăcut. De aceea nu m-am culcat ieri cu tine.

Năuc, Malko o întrebă:

– Cum poate crede logodnicul tău așa ceva?

– Sunt o fată de familie *foarte* bună, îi explică Lamia cu mândrie. În mod normal, ar trebui să fiu virgină când mă căsătoresc. Tu nu cunoști țara în care trăiesc. Bărbații sunt foarte virili, dar și naivi totodată. Este de ajuns să le spui că nu vrei s-o dai nimănui că înnebunesc pe loc... Chiar dacă ai făcut-o în alte moduri cu o grămadă de bărbați.

– Și ce interes ai avea?

– Ca să fiu a lui, mă va acoperi cu bijuterii și probabil că îmi va face cadou o casă gata mobilată într-o plantație de palmieri. Când eram la Paris, am văzut niște creații noi ale lui Claude Dalle. O masă cu picioare din lapislazuli și un bufet cu coloane din malahit.

Exact ca la regi! În Maroc nu eşti considerat un om împlinit dacă nu ai o casă în plantaţia de palmieri care să valoreze zece milioane de drahme.

– Şi nu ai dori să te căsătoreşti? o întrebă Malko.

– Niciodată! Nu am chef să stau închisă în casă, acoperită din cap până în picioare toată viaţa. Nu-i cunoşti pe marocani.

Cu ocazia asta, Malko mai află câte ceva.

– În afară de virginitate, nu te interesează deloc măritişul?

– Ba da, recunoscu ea. Cu bani poţi să faci ce vrei cu orice târfă, fără să ai nevoie de fecioria unei fete de familie bună. Când o să agonisesc destui bani, voi pleca din Maroc şi mă voi căsători în altă parte. Cu tine, dacă vrei... Însă în Marrakech, nici nu te uita la mine. Dacă Abdallah ar bănui că aş cunoaşte vreun străin, m-ar considera o târfă.

– Noroc, îi ură Malko în final. Nu vreau să-ţi pun în pericol ascensiunea socială!

După un sfert de oră, Malko se afla deja pe autostrada spre Casablanca, rulând cuminte cu o sută douăzeci la oră. Era o prostie să-şi piardă vremea cu cucoane puse pe căpătuială.

* * *

„Youssef" conducea, iar Jaafar moţăia lângă el. Drumul de la Casablanca până la Marrakech era neted, în afară de ultimii cincizeci de kilometri. În porţiunea asta era mai vălurit. Munţii Atlas începeau dincolo de Marrakech. Cei doi parcurseseră deja trei sferturi din drum. Se apropiau de Ben Guerir, un târguşor pierdut printre primele coline ale munţilor Atlas. La intrarea în târg, un poliţist devia circulaţia căci o serbare populară blocase artera principală. Youssef urmă ascultător toate drumurile deviate. Spre ieşire acceleră, reluând viteza normală. Nu străbătu nici cinci sute de metri, că exclamă de îndată ce se uită în oglinda retrovizoare:

– *Chouf!*[1]

Jaafar se întoarse imediat. Erau urmăriţi de doi jandarmi pe motociclete.

– Ce facem acum? întrebă Youssef pământiu la faţă.

– Opreşti, le arăţi actele şi le dai un bacşiş. Dar să nu depăşească mai mult de treizeci de drahme.

Se simţea sub protecţia lui Allah. Brahim îl vrăjise în adevăratul

---

1. *Priveşte*

sens al cuvântului. Se supunea orbește „maestrului" său, sigur că nu i se putea întâmpla nimic rău...

După treizeci de secunde, motocicliștii opriră în fața vehiculului. Unul dintre ei, o matahală cu mustață, îl certă pe Youssef.

– Mergeai cu optzeci la oră! Viteza limită este de cincizeci.

Un camion trecu pe lângă ei făcând un zgomot asurzitor. În afara câtorva tiruri, drumul era puțin circulat. Youssef îi zâmbi ca un nerod.

– Nu am observat indicatoarele...

– Dă-mi permisul de conducere, îi ceru jandarmul.

Asta ca să evite discuțiile inutile. Îi vor restitui permisul după ce vor primi bacșișul. Youssef îi întinse permisul jandarmului, iar acesta îl băgă în buzunar. Acum putea să înceapă discuția. Pentru ei, amenzile plătite pe loc reprezentau un supliment apreciabil pe lângă cele o mie două sute de drahme încasate pe lună, care ajungeau cât să nu moară de foame...

Youssef îi preveni cu o voce plângăreață:

– Sunt sărac, nu am prea mulți bani.

Jandarmul arătă spre vechitura de Renault 21 cu un gest acuzator.

– Ai mașină, iar benzina e scumpă... Încotro mergi?

– La Marrakech.

– De ce?

– Se însoară un văr de-al meu...

– Și prietenul tău?

– Merge și el.

Celălalt jandarm se învârtea în jurul mașinii. Examină portbagajul legat cu o sârmă.

– Aveți multe bagaje, remarcă el suspicios.

– Stăm mai mult, răspunse Youssef din ce în ce mai neliniștit.

– Deschide portbagajul.

După părerea lui, dăduse peste un contrabandist cu haşiş. Era o ocazie nimerită să se aleagă cu ceva parale. Lac de sudoare, Youssef desfăcu sârma cu care era legat capacul portbagajului, dând la iveală o grămadă de cutii din carton și valize. Jandarmul observă că este neliniștit.

– Doar nu ai haşiş înăuntru? Scoate toate astea.

Youssef începu să golească portbagajul, aruncându-i lui Jaafar ocheade disperate. Acesta citea de zor din Coran. Inima îi bătea din ce în ce mai puternic. Cel puțin dacă ar fi putut să se

sfătuiască cu „emirul" său. După ce goli portbagajul, jandarmul observă de fiecare parte câte două casete ca niște cutii de ustensile.

– Ce-i acolo?

Youssef se pierdu de tot.

– Nimic, zise el. Este caroseria.

Intrigat, jandarmul se aplecă și începu să zgâlțâie placa din lemn care se desprinse cu ușurință, lăsând să se vadă un pachet învelit în pânză gri înfășurat cu scotch negru.

– Ce este asta?

– Dar nu mai auzi răspunsul. Din mașină, Jaafar îi urmărise gesturile. De îndată ce văzu că îl interesează portbagajul, închise cartea sfântă și coborî din mașină ca și cum și-ar dezmorți picioarele, în timp ce jandarmul mai înalt aștepta, sprijinit de caroserie, să termine subalternul lui de cotrobăit. În clipa în care i se adresă lui Youssef, acesta scoase din haină pistolul automat și, fără șovăire, trase în jandarmul aplecat peste portbagaj. Zgomotul îi făcu pe ceilalți doi să tresară. Atins într-o parte, jandarmul reuși să se ridice, dar al doilea glonț îl nimeri în cap. Stupefiat, colegul lui vru să-și tragă arma din teacă, dar nu mai apucă.

Așa cum învățase în Afganistan, Jaafar trase de trei ori în piept. Jandarmul se clătină și se prăbuși la pământ, pierzându-și cascheta în cădere. Youssef rămase împietrit, asurzit de detunături. Jaafar îi zise:

– Trebuie să punem repede bagajele la loc.

Punând pistolul pe capotă, se grăbi să-l ajute. Din fericire, nici un vehicul nu trecuse pe lângă ei când îi omorâseră pe jandarmi. Un camion trecu în viteză, venind dinspre Marrakech. Youssef tremura din toate încheieturile. După ce închise portbagajul, se strecură la volan, lăsându-l pe Jaafar să-și vină în fire.

În oglinda retrovizoare zări trupurile celor doi jandarmi care rămăseseră pe șosea. Nu parcuseră nici un kilometru, când Jaafar își pipăi neliniștit haina și scoase un strigăt plin de furie.

– Unde este pistolul?

Youssef se întoarse spre el înnebunit.

– Nu știu, era la tine.

După câteva secunde, Jaafar realiză că arma rămăsese pe capotă și căzuse în mod cert când Youssef demarase brusc.

– Trebuie neapărat să ne întoarcem, spuse el. Pistolul a căzut pe undeva pe acolo.

Youssef frână și viră pe drumul pustiu. Pulsul i se accelerase. În viața lui nu-i fusese atât de teamă. Uciderea unui jandarm, în

Maroc, era biletul pentru pedeapsa capitală fără nici cea mai mică șansă de scăpare.

După trei sute de metri, puse frână atât de violent, încât bătrânul Renault 21 se răsuci o dată lăsând dâre pe asfalt.

– Sunt niște oameni acolo! exclamă el cu glas tremurător.

O mașină care venea din același sens cu ei se oprise lângă cadavrele celor doi jandarmi. Nu puteau să se apropie.

– *Mektoub!* [1] oftă Jaafar. Să ne întoarcem, frate!

Youssef se îndreptă din nou spre sud. Cei doi bărbați nu schimbară nici un cuvânt vreo treizeci de kilometri. Apoi apăru un panou în dreapta cu inscripția: Bounaga, 3 km.

– Întoarce aici, îi porunci Jaafar.

Youssef îl ascultă, angajându-se pe un drum neasfaltat care era perpendicular pe șoseaua spre Marrakech, în plin deșert. Traversară satul Bounaga fără să zărească pe nimeni și își continuară drumul spre vest. Jaafar luă o hartă rutieră și o studie.

– Vor supraveghea intrarea în Marrakech pe la nord, îi explică el. Vom ocoli orașul și vom intra prin partea de sud.

Situația nu era chiar atât de gravă. Nu-i putea recunoaște nici un martor, iar după ce se vor descotorosi de arme, se vor amesteca printre milioanele de locuitori din Marrakech. Nici unul nu avea antecedente penale și puteau foarte bine să justifice prezența lor în oraș. Milioane de muncitori marocani trăiau în străinătate și veneau să-și viziteze familiile cu ocazia căsătoriilor sau a înmormântărilor. Jaafar îi spuse deodată lui Youssef cu voce calmă:

– Oprește, *khai* Youssef.

Acesta se întoarse spre el înnebunit:

– Ce s-a mai întâmplat ?

În zare nu se vedea decât deșertul.

– E vremea rugăciunii de la ora patru după-amiază, îl anunță simplu Jaafar. Avem nevoie mai mult ca niciodată de protecția atotputernicului și milostivului Allah.

Subjugat de calmul „emirului" său, Youssef nu îndrăzni să-i spună că erau căutați de întreaga poliție și jandarmerie din regiune și că nu aveau nici o secundă de pierdut. Ascultător, opri mașina și coborâră. Jaafar desfăcu cu grijă covorul de rugăciune pe care nu-l abandona niciodată și îl așternu pe solul roșiatic, orientat cât de cât spre Mecca.

---

[1] *Ghinion!*

* * *

Un cazinou se ivise ca un neg mare și dizgrațios în dreapta peronului acoperit al hotelului *La Mamounia*. Malko își lăsă Mercedesul pe mâinile băiatului care parca mașinile și intră în hotel. De când venise ultima oară, totul fusese renovat, dar hotelul cel mai luxos din Marrakech semăna tot cu un vapor eșuat în mijlocul Atlasului. Majorelle, creatorul dintre cele două războaie mondiale, își lăsase pentru totdeauna amprenta, adică realizase un amestec de artizanat marocan și „Art deco".

Acum trei ani, când hotelul a fost renovat, arhitectul Claude Dalle a creat majoritatea paturilor în stil „Art deco" și unele dintre impunătoarele paturi cu baldachin stil Ludovic al XV-lea, special pentru apartamentele de lux.

Odată ajuns în camera lui, Malko își dădu seama că era prea târziu ca să se întâlnească cu „agentul" de la CIA care nu are telefon și locuiește tocmai în sudul orașului, într-unul dintre cartierele nou construite.

Îi rămânea doar să coboare și să mănânce singur la *Bar du soleil* sau să-i telefoneze imediat Dalilei Villanova. În legătură cu focoasa amantă a lui John Melrose, nu-și făcuse nici un plan, așa că va acționa din instinct. Nici măcar nu catadicsise s-o sune din Rabat.

În final, luă receptorul și formă numărul tinerei femei. După câteva clipe, o voce cu accent arab îi răspunse.

– Doamna Villanova?, întrebă el.

– Cine o caută?

– John Melrose.

– Mă duc să văd dacă doamna este acasă, zise servitoarea fără să tresară.

Malko așteptă destul de mult până să audă zgomotul tocurilor pe parchet, apoi o voce gâfâită zise „alo".

– Doamna Villanova?

– Da, cine sunteți?

În vocea femeii se citea un amestec de tristețe și de exasperare.

– Vă rog să mă scuzați că am folosit numele lui John, sunt un prieten de-al lui. Tocmai am sosit în Marrakech și am aflat că a petrecut câteva zile la dumneavoastră înainte de a muri. Mi-ar face plăcere să discutăm puțin...

După un moment de liniște, Dalila Villanova spuse cu vădită ușurare:

– Mărturisesc că nu am înțeles nimic... Credeam că a fost o glumă proastă. Sărmanul John. E îngrozitor ce i s-a întâmplat.

– Îngrozitor, zise el ca un ecou. Cred că erați foarte apropiați...

– Bineînțeles. Parcă îl am dinaintea ochilor în dimineața în care a trebuit să plece. Îmi spusese că e nerăbdător să se întoarcă...

– Marrakech este un oraș foarte atrăgător.

– Da, foarte. Unde locuiți ?

– La *Mamounia*.

– V-ați făcut vreun plan în seara asta?

– Nu.

– Atunci, veniți la mine. Vă trimit șoferul pe la nouă, altfel veți găsi foarte greu adresa.

Capitolul XI

„*Mein Gott*, ce frumusețe!" zise Malko în gând.

După ce îi sărută mâna prelungă, cu pielea închisă la culoare și parfumată, se îndreptă de spate și își fixă privirea în ochii mari, negri și neastâmpărați ai Dalilei Villanova; era machiată ca regina din Saba. Toate canoanele frumuseții orientale se regăseau la ea. Nasul fin și drept, gura mare și cărnoasă trasată parcă cu pensula, părul lung pe un negru ca smoala îi cădea în valuri pe umeri. Era îmbrăcată într-un caftan albastru electric cu un decolteu pătrat ce lăsa să se ghicească pe dedesubt un piept generos. Talia era atât de subțire, încât Malko ar fi putut s-o cuprindă cu ambele mâini. Când se întoarse, descoperi sub caftanul albastru niște șolduri demne să-l seducă și pe profet. Își aminti în treacăt de ceea ce îi spusese Lamia în legătură cu gusturile marocanilor. Poate că Dalila fusese fecioară până mai târziu...

– Intrați, domnule Linge, zise ea cu o voce melodioasă. Sunt fericită să vă primesc.

Ajunseră într-o curticică pătrată cu mozaic pe jos, lucrat cu mare finețe, luminată de felinare. Malko nu ar fi putut să găsească singur locuința aflată chiar în inima cartierului musulman, la capătul unei străduțe în pantă. Ca să ajungă aici, ar fi trebuit să străbată un labirint de străduțe înguste, mărginite de sute de dughene și talciocuri, printre care Mercedesul s-ar fi strecurat cu greutate, atingându-se de zidurile strâmbe. Printre casele construite din piatră, se deschidea câte o intrare în clădiri somptuoase, secrete, invizibile din exterior. Casele înghesuite unele în altele aveau câte o ieșire în stradă, însă, de regulă, comunicau între ele prin intermediul acoperișurilor terasă, la toate nivelurile. În acest loc bătea inima orașului Marrakech. Săraci și bogați locuiau laolaltă, scăldați în mireasma mirodeniilor și a târgurilor, înconjurați de hamalii care mișunau de colo-colo, de femeile cu caftane lungi și de numeroși turiști.

Dacă deschideai o poartă, nu știai peste ce ai putea da: peste o magherniță mizerabilă sau peste un palat. Apărată de o poartă mare din lemn, întunecată și masivă, bătută toată în ținte din aramă, casa Dalilei era înconjurată de bojdeuci mizere. Privirea lui Malko rătăci peste galeriile exterioare cu trei etaje, apoi o urmă pe Dalila în salon. Aici găsi un adevărat muzeu. Totul era decorat cu un gust desăvârșit, de la obiectele cele mai rafinate din artizanatul marocan, până la mobilierul sirian cu intarsii de sidef. Peste tot erau presărate canapele în care te afundai, perne, taburete, covoare, veioze cu abajururi multicolore, măsuțe joase încărcate cu bibelouri.

O pereche sosise deja. Femeia, o roșcată cu părul scurt și vopsit proaspăt, purta o bluză semitransparentă; se vedea clar că își făcuse operație estetică la nas. Bărbatul de o statură impunătoare, purta ochelari prin care se zărea o privire de cucuvea.

– Doamna și domnul Marwan, îi prezentă Dalila. Se ocupă cu creșterea oilor. Au foarte multe... Domnul Linge este un prieten de-al bietului John Melrose.

Familia Marwan dădu din cap cu prefăcută tristețe. Un servitor cu mănuși albe apăru cu o sticlă de șampanie Taittinger Comtes albă, din 1986, și umplu câteva cupe. Șampania era rece, iar lumina blândă din încăpere îndulcea trăsăturile femeilor. Malko observă că Dalila avea cearcăne sub ochi, ca după o noapte de nesomn. Părea că se agită întruna, neînchipuit de grațioasă și de senzuală. John avusese într-adevăr bun-gust. Caftanul îi aluneca peste forme, câteodată pudic, alteori provocator.

– Săptămâna viitoare plecăm la Paris, apoi cu avionul spre New York. Ni se pare o experiență unică.

– Într-adevăr, confirmă Malko. Să traversezi Atlanticul doar în trei ore! La întoarcere va fi mult mai bine căci nu veți simți decalajul de fus orar.

Discutară apoi despre agricultură și politică. Dalila se întoarse spre Malko și spuse:

– Ați fost deci prieten cu John?

– Nu chiar prieten, o corectă Malko prudent. Ne-am întâlnit de multe ori, și ne-am simpatizat reciproc. A fost un om minunat, iubea atât de mult viața...

– Unde v-ați întâlnit ultima oară?

Malko se așteptase la o asemenea întrebare.

– În Pakistan, zise el. La Peshawar stăteam amândoi la *Green Hotel*. Eu mă ocupam de un program al Națiunilor Unite privitor la

soarta refugiaților. El lucra pentru guvernul american. M-a invitat în Maroc. Din nefericire, însă...

Dalila plecă ochii mari și întunecați. Malko avea senzația că nu este în apele ei. Motivul îi scăpa... Poate din cauza amantului dispărut... O întrebă la rândul lui:

– Ultimele zile și le-a petrecut cu dumneavoastră?

Tânăra îi zâmbi cu tristețe.

– Eram foarte îndrăgostită de John, mărturisi ea. Venea cât putea de des ca să petreacă „lunile de miere" în casa mea. Nu ieșeam deloc...

Spunea într-o manieră elegantă că își petrecea timpul făcând dragoste. Își fixă din nou privirea în ochii lui Malko. Acesta avu senzația că este provocat. Ceilalți doi musafiri se aflau în afara jocului.

– Să mergem la masă, propuse ea.

Se găseau într-o sufragerie rotundă, cu pereții decorați cu tablouri pictate în stil oriental. Obișnuitele mâncăruri din carne de miel fuseseră servite, însoțite de șampanie Taittinger Comtes roz, din 1985. Dalila Villanova știa să trăiască, însă dispunea și de mijloacele necesare unui trai îmbelșugat. Li se aduse apoi un soi de cușcuș gătit din șapte legume și niște plăcinte cu foietaj care se mâncau cu mâna. Dalila nu se atinsese de nici un fel de mâncare. De fiecare dată când Malko se uita la ea, îi întâlnea privirea ațintită asupra lui. Cina luă sfârșit, dar nu mai pomeniră de John Melrose. Subiectul se învârtea în jurul pieței marocane din Maghreb. Trecură apoi în salon unde li se serviră lichioruri. Dalila își prepară un cocteil Margarita cu Cointreau și tequila în părți egale. Crescătorul de oi bău un *long drink* pe bază de Gaston de Lagrange, iar soția lui se mulțumi cu un Perrier, în vreme ce Malko bău în continuare șampania Taittinger Comtes roz. Dalila se tolăni pe sofa și își aprinse o țigară. Caftanul crăpat într-o parte lăsa vederii picioarele fusiforme. Prin pereții groși nu răzbătea nici un zgomot de afară. Ar fi bănuit mai degrabă că se afla într-un mic fort izolat în mijlocul Saharei, decât în centrul unui oraș cu un milion de locuitori. Cum tăcerea deveni apăsătoare, Malko remarcă:

– Aveți o locuință somptuoasă...

Dalila îi mulțumi cu un surâs.

– A fost un „iad" în ruină. Mi-au trebuit trei ani ca s-o fac bună de locuit. Am fost nevoită să cumpăr și casele din vecinătate ca să recuperez lemnăria, am alergat după mobilă în India, în Siria, în Liban și în Franța. Am urmat sfaturile lui Claude Dalle care mi-a

fost de un ajutor nepreţuit şi am cumpărat unele piese de mobilier create de el. De exemplu, această măsuţă joasă susţinută de doi vulturi din bronz aurit.

– Locuiţi singură?

O umbră de tristeţe întunecă pupilele negre.

– Din păcate sunt văduvă. Soţul meu a găsit casa. Am vrut ca în memoria lui s-o reconstruiesc. E adevărat că uneori mă cam pierd prin toate aceste încăperi. Doriţi s-o vizitaţi?

– Cu plăcere. (Malko se întoarse către soţii Marwan.) Vreţi să mă însoţiţi şi dumneavoastră?

Crescătorul de oi refuză cu un zâmbet politicos:

– Nu, noi o ştim deja. Duceţi-vă.

Dalila era în picioare. Nedorind să fie nepoliticos, Malko se ridică şi el. Se întrebă de ce l-a invitat Dalila împreună cu această familie. După toate aparenţele, cina fusese deja aranjată a se desfăşura în prezenţa lor. Avea impresia că existenţa în preajma ei a soţilor Marwan o avantaja pe tânăra femeie, evitând astfel discuţiile prea intime.

Deschise uşa ascensorului care avea o cabină atât de strâmtă încât aproape că fuseseră nevoiţi să se înghesuie unul în celălalt. Parfumul Dalilei era atât de puternic de parcă se scăldase în el. Malko vizită încăperile unele mai frumoase decât altele, saloanele ticsite cu obiecte de colecţie, o piscină fascinantă cu fundul placat cu ceramică, o adevărată operă de artă, şi, în final, trecură într-un *master bed-room*; aceasta era camera stăpânei casei. Un pat imens alb, ornat cu caneluri în formă de inimă, aşezat într-un alcov special, trona printre covoare, printre taburete din piele cu modele arabe şi printre sofale.

– Iată încă o idee a lui Claude Dalle, zise tânăra arătându-i lui Malko toate aceste minunăţii. E romantic, nu-i aşa?

Se întoarse şi întâlni o privire provocatoare care se mută imediat în altă parte. Se instală un moment de tensiune, dar Dalila spuse zurâzând:

– Nu e frumos din partea noastră să-i lăsăm singuri prea mult.

Coborâră. Crescătorul de oi şi soţia lui erau deja plictisiţi. Când se ridicară, Malko făcu la fel. Dalila îi propuse să-l conducă şoferul ei la hotel în timp ce-i întindea mâna să i-o sărute.

– Dacă mai rămâneţi câteva zile în Marrakech, vă rog să mă sunaţi.

Tolănit între pernele Mercedesului, privea rând pe rând străduţele întunecate din cartierul musulman. Ce schimbare numai

în două ore! Magazinele erau închise cu obloane din lemn, trecătorii dispăruseră, cu excepția câtorva trântori. Ai fi crezut că te afli într-un oraș părăsit. Vizita asta nu aduse nimic din ce sperase el. Din cauza prezenței familiei Marwan, nu reușise să discute serios cu ea.

Tot ceea ce observase el în seara asta era că Dalila se găsea la o distanță enormă de universul în care trăiau islamiștii. Totuși, nu fusese o surpriză pentru el. Pista pe care se bazase atât de mult se frânse dintr-o dată...

* * *

Când recepționerul îi înmână cheia, îi dădu și un mesaj. Trebuia să-l sune de urgență pe Stanley Hurd acasă la el. Abia ajuns în cameră, formă imediat numărul din Rabat al americanului.

– Pistolul Beretta pe care l-ai pierdut alaltăieri a fost găsit, îl anunță el.

– Unde?

– Pe drumul dintre Marrakech și Casablanca. Cel care l-a folosit a ucis doi jandarmi marocani.

Îi relată pe scurt incidentul cu Ben Guerir și încheie:

– Când au fost descoperiți, cei doi jandarmi muriseră deja. Nu există nici un martor, dar avem totuși o speranță. Prin partea locului, jandarmii au obiceiul să confiște permisele de conducere ale contravenienților care nu plătesc amenda pe loc. Iar jandarmii asasinați aveau asupra lor vreo douăsprezece. Acum verificăm identitatea șoferilor. Mă îndoiesc că acest lucru ne va duce la ceva, dar e surprinzător faptul că s-au descotorosit de armă.

– Într-adevăr, recunoscu Malko. Deci ucigașul se îndrepta spre Marrakech...

– Bine, bine, făcu Stanley Hurd. Ai dreptate! Se pare că acest oraș are legătură cu problema noastră. Apropo, te-ai întâlnit cu Dalila Villanova?

– Am luat masa împreună aseară.

– Și? Ce s-a întâmplat?

– Nu mare scofală fiindcă nu am fost singuri. Mă gândesc să mă întâlnesc iarăși cu ea și să încerc să aflu mai multe în legătură cu ultimele zile ale lui John.

– Ați adus vorba de avionul sabotat?

– Nu am avut ocazia. Dar o voi face.

– Ce părere ți-a lăsat?

– Este cam ciudată, mărturisi Malko. Este o poamă încântătoare, o fâşneaţă. Îl înţeleg acum pe John Melrose. Numai că o singură întâlnire nu mi-a permis să-mi fac o părere. O să încerc să aflu mai multe.

– De la cine?

– De la „agentul" tău.

Hurd izbucni în râs.

– M-ar mira, întrucât trăiesc în medii atât de diferite...

– Mi-a venit o idee! zise Malko.

După ce închise telefonul, se lungi în pat gândindu-se la Dalila Villanova. Cum putea o femeie cu asemenea personalitate să ducă o viaţă atât de searbădă? Trebuia să recunoască în sinea lui că vizita îi lăsase vaga senzaţie că, în ciuda doliului, ea ar fi dispusă să aibă o aventură cu el. Faptul că asasinul sau asasinii lui Jawad Benjelloun se duceau la Marrakech ar putea părea la prima vedere o coincidenţă. Cu toate acestea, după povestea cu avionul, un al şaselea simţ îi spunea lui Malko că nodul problemei începute la Peshawar se găsea aici, la poalele munţilor Atlas, în oraşul secret, ascuns în spatele zidurilor înalte, care a fost dintotdeauna punctul de întâlnire al locuitorilor din nord cu cei din sud. Nu vedea rolul jucat de Dalila. Nici măcar aventura ei cu un general din Serviciile Secrete algeriene nu ar explica legătura cu integriştii, duşmani înverşunaţi ai guvernului din Alger...

Fiindcă nu avea somn, Malko deschise televizorul şi urmări ştirile de pe CBS News.

* * *

Sprijinită cu coatele de balustrada terasei ce se deschidea spre cartierul musulman, Dalila Villanova privea cerul înstelat. Era tulburată. Alungase din minte amintirea lui John Melrose de care fusese cu-adevărat îndrăgostită. Necunoscutul ivit din neant o intriga. Nu credea povestea cu vechiul prieten. John i-ar fi pomenit despre el. Îi povestea întotdeauna multe lucruri, inclusiv despre prietenii lui. Atunci, de ce primise această vizită stranie?

Nu a venit la Marrakech întâmplător. Să fie oare din pură curiozitate? John Melrose îi vorbise probabil despre ea... Ceva îi scăpa. Necunoscutul avea farmec, nici vorbă, ochi aurii nemaiîntâlniţi, iar, pe deasupra, era nonşalant şi periculos. Ca şi John, era obişnuit cu pericolul. Avea chef să-l revadă, gândindu-se că poate se juca cu focul.

O vagă tristeţe o făcu să simtă un ghem în stomac după vizita străinului. Coborî în camera ei, se dezbrăcă de caftan şi îşi puse un compleu din mătase albastră: o jachetă şi pantaloni, plus o eşarfă asortată. Îmbrăcată în albastru din cap până în picioare, semăna cu o fantomă albăstruie, aşa cum era, cu chipul acoperit de eşarfă. Ieşi fără zgomot şi se pierdu în cartierul musulman pustiu la acea oră.

După zece minute, Dalila Villanova ajunse în piaţa Jemaa-el-Fna, chiar în faţa moscheei Koutoubia, cea mai impunătoare din Marrakech, împânzită de schele. Aici era încă animaţie. Era locul cel mai frecventat din oraş; o piaţă întinsă şi dreptunghiulară în care ajungeau toate străduţele, unde scamatorii îşi făceau numerele, dansatorii îi încântau pe localnici şi pe turişti. Se putea asista la tot soiul de atracţii. Câţiva îmblânzitori de şerpi şi câţiva comedianţi dormeau alături de tot calabalâcul lor direct pe sol, la adăpostul zidurilor dughenelor închise şi pe sub tarabele goale, ghemuiţi în pături. Bătrâni vânzători de apă, îmbrăcaţi ca nebunii medievali, agitau clopoţeii ca să-i atragă pe turiştii care nu plecaseră încă. Câteva birje erau aliniate pe El Koutoubia. Adunaţi prin cafenelele încă deschise din vecinătatea poştei, ghizii clandestini îşi făceau socotelile. Se dădea o luptă crâncenă între aceştia şi ghizii oficiali care practicau tarife prohibite. Într-un colţ, doi dintre ei se certau aprig cu un negustor de la o tarabă, fiindcă nu cădeau la învoială.

Dalila trecu pe lângă poşta care era închisă, firește, apoi se strecură într-o cabină de lângă clădire. După ce introduse cartela, formă un număr din unsprezece cifre şi aşteptă cu inima cât un purice.

* * *

Păsărelele ciripeau prin portocali, pisicile se fugăreau prin grădină sub soarele strălucitor. Soneria telefonului tulbură atmosfera idilică. Vocea plină de emoţie a lui Stanley Hurd izbucni în urechea lui Malko:

– L-am identificat pe unul dintre ei! Unul dintre ucigaşii lui Benjelloun şi al celor doi jandarmi!

– Cum aşa?

– Permisul lui de conducere se află printre cele găsite asupra poliţistului. Cred că a intrat în panică şi a uitat de el...

Malko nu-şi putea reveni din uimire.

– Cine este?

– Momentan, nu știu mare lucru despre el, mărturisi americanul. Se numește Abdelkrim Tahrir, marocan, douăzeci și șapte de ani, trăiește în Belgia. Nu are antecedente. Datorită numelui și adresei furnizate de el Serviciului de imigrări când a intrat pe teritoriul marocan, am descoperit locul unde stătea în Casablanca. A venit însoțit de trei prieteni, tot marocani, cu două mașini; din punct de vedere politic sunt „neprihăniți". Doi au plecat imediat spre Marrakech, ceilalți doi, printre care și Tahrir, au rămas în Casablanca. Erau găzduiți de niște veri. Lucruri de genul acesta se practică deseori pe aici... Ieri dimineață au plecat spre Casablanca. Bineînțeles că rudele care îl găzduiau stau ca pe jăratic. Ce le-ar mai plăcea polițiștilor de la Siguranța națională să le smulgă unghiile din carne, dar cred că nu au aflat încă... Pe de altă parte, mai am două vești bune.

– Care?

– Printre lucrurile uitate la verii lor s-a descoperit agenda cu adresa ce a aparținut lui Jawad Benjelloun.

– Ați găsit ceva interesant în ea?

– Încă nu am aflat, o cercetează marocanii. Cred că pot să fac rost de o copie. Sper să nu fie prea „ajustată"...

În sinea lui, Malko jubila. Avusese dreptate să se încreadă în propria intuiție. Marrakech era într-adevăr centrul problemei.

– Și a doua veste bună?

– Pentru marocani nu e chiar atât de bună, spuse șeful Centralei CIA de aici. Sunt niște manifeste semnate „Al Khatib al Maout" prin care sunt anunțate mai multe acte teroriste aici, în Maroc, îndreptate împotriva străinilor. Algeria, Egiptul și Turcia erau țări rivale. Acum este rândul Marocului care trăiește mai ales de pe urma turismului...

– Unde s-au găsit aceste manifeste?

– La oamenii la care locuiau asasinii lui Benjelloun.

Uite așa, John Melrose reușise să descopere o operațiune importantă, se gândi Malko. Dar totul se învârtea în jurul acestui misterios „Brahim". Era mai mult ca sigur că identificarea lui ar permite distrugerea din față a acestei tentative destabilizatoare.

– E rândul tău să intri în joc, conchise Hurd.

– Dacă vor să omoare străini, zise Malko, atunci Marrakech este locul ideal. Cred că sunt cel puțin o sută de hoteluri ca acela în care locuiesc eu.

– Marocanii au fost anunțați și vor lua măsurile necesare, spuse șeful Centralei CIA.

– Mă bucur pentru ei. Deţineţi măcar un semnalment cât de mic al membrilor organizaţiei?

– Destul de vag; după părerea marocanilor, şeful îşi spune „Gulgudin", e voinic, ras în cap, faţă rotundă, nu poartă mustaţă şi se uită şaşiu. Face gimnastică în fiecare dimineaţă. Însoţitorul lui, Abdelkrim Tahrir, avea braţe şi picioare lungi, păr ondulat, ochi bulbucaţi, mustaţă şi un metru optzeci înălţime. Se duceau foarte des la moscheea vecină şi citeau din Coran toată ziua. Păreau destul de frustraţi. Nişte fanatici puternici, special antrenaţi pentru astfel de treburi.

Să găseşti doi indivizi cu semnalmente atât de vagi în mijlocul unui milion de locuitori? Dacă Chris Jones ar fi fost aici, l-ar fi sfătuit pe Malko să-i alinieze pe toţi locutorii din Marrakech în deşert şi să-i cerceteze pe rând. O metodă plictisitoare, dar eficientă.

– Să-i lăsăm pe marocani să se ocupe de asta. Eu mă duc să văd ce pot să scot de la „agentul" tău, încheie Malko.

* * *

Deşertul începea de la poarta Bab Amhar, aflată în sudul oraşului. Cu excepţia vechiului cartier Sidi Youssef Ben Ali în care locuia cea mai mare parte a artizanilor care lucrau pentru negustorii din târguri, numai câteva cartiere moderne poluau deşertul. Malko se întoarse bucuros că a scăpat din labirintul de ziduri roşiatice cu creneluri care împrejmuiau partea centrală a Marrakech-ului.

Continuă să meargă spre vest, lăsând în stânga vechiul cartier Sidi Youssef Ben Ali. După ce întrebă mai multe persoane care este drumul – la Marrakech nu se găsea nici planul oraşului, nici numele străzilor – ajunsese în fine în porţiunea Bab Ksiba.

Căsuţele noi şi cu aspect curat, ordonat rânduite şi lipite unele de altele, păreau un joc de cuburi. Pe lângă magherniţele din Sidi Youssef Ben Ali, erau aproape luxoase.

Pentru zece drahme, un puşti îl conduse la o casă cu grădiniţă ca toate celelalte. De singurul copac existent acolo, era legată cu lanţuri groase o motocicletă...

– Said Boukala locuieşte aici, îi arătă puştiul.

Malko bătu la o poartă albastră şi îi deschise un bărbat chel, de vreo patruzeci de ani. Pe chipul rotund şi agreabil, ochii îi străluceau de răutate.

– Sunteţi Said Boukala?

Necunoscutul clătină din cap.

– Da.

– Sunt un prieten de-al lui John Melrose.

– Al domnului John care a murit în accidentul de avion?

– Da.

– Dumnezeu să-l odihnească! Ce nenorocire! Intrați.

Îl invită pe Malko în casă și urcă la primul etaj; camerele erau pătrate, cu pereții albi și cu mobilă foarte puțină. Obișnuitele canapele erau aliniate de-a lungul pereților. Mirosea a mirodenii. Doi puști își făcură apariția, dar dispărură imediat, apoi o femeie grasă aduse un platou din aramă cu fructe și ceai. După cuvintele introductive, Said Boukala îl întrebă:

– Cauți un ghid?

Malko îi zâmbi cu insistență.

– Chiar puțin mai mult...

Marocanul îi zâmbi la rândul lui.

– Înțeleg. Sunt la dispoziția ta. Ce vrei să fac?

Malko fu nevoit să-i spună despre comandoul „Al Khatib al Maout", apoi îl tutui și el, după obiceiul arabilor.

– Cunoști palatul din centrul cartierului musulman în care locuiește o tânără?

Chipul lui Said se lumină.

– Ah, Dar Laghzala. Este casa Gazelei.

– De ce îi spui Gazela?

– Pentru că e o femeie superbă. Așa le spunem noi străinelor frumoase care locuiesc în Marrakech. O cunoști?

– Puțin, răspunse Malko. Îl cunoștea foarte bine pe John Melrose.

– Bineînțeles, doar se culca cu ea, spuse acesta cu un zâmbet complice.

– Mai are și alți amanți?

– Nu știu, mărturisi marocanul, se zvonește că ar mai avea. Vine multă lume la ea. De exemplu, vecinul ei, un decorator american... Sunt de acord cu ea, tinerețea nu durează o veșnicie.

E ciudat că îmi vorbești despre ea; am zărit-o aseară.

– Da? făcu Malko surprins. Unde?

Cu o seară înainte el fusese în compania Dalilei Villanova.

– În piața Jemaa-el-Fna. Beam o cafea pe terasa din apropierea poștei. A venit să dea un telefon din cabina de alături pe la unsprezece seara. Poate că i-au ros șobolanii firele de la telefon, se mai întâmplă uneori astfel de lucruri.

Malko avu senzația că a primit un pumn în stomac. De ce fusese nevoită să telefoneze dintr-o cabină publică, riscând să iasă din casă atât de târziu?

Capitolul XII

Informaţia pe care o primise de la Said Boukala îi aprinse lui Malko toate beculeţele roşii. Prima explicaţie care îi veni în minte era simplă. Dalila Villanova nu dorea să i se intercepteze o convorbire compromiţătoare de acasă de la ea. Alungă de la bun început ipoteza cu şobolanul care i-a ros firele de telefon. Malko încercă să nu se ambaleze prea tare. Putea pur şi simplu să-şi sune amantul algerian din altă parte din discreţie, fiind conştientă că riscă să aibă telefonul sub ascultare. Trăind singură, nu făcea acest lucru ca să se apere de un soţ gelos.

Acel telefon putea foarte bine să nu aibă nici o legătură cu acţiunea islamiştilor. Malko se hotărî să facă cercetări în altă parte.

– S-a vorbit mult pe aici despre accidentul zborului Marrakech–Casablanca? îl întrebă Malko.

– Bineînţeles. Printre morţi au fost şi mulţi locuitori ai oraşului.

– Pe seama cui s-a pus accidentul?

Marocanul zâmbi.

– Se spune că guvernul nu a spus adevărul. Pilotul era foarte cunoscut şi nu avea de gând să se sinucidă. Este cu totul altceva la mijloc.

– Ce anume?

Marocanul făcu un gest evaziv.

– Nu se ştie. Nişte ţărani au văzut cum a explodat avionul în aer.

– A fost vreo bombă?

– Probabil. Nu se ştie nimic.

– Există prin partea locului organizaţii teroriste?

Interlocutorul lui Malko râse cu poftă.

– Nu, nu există. Poliţia se află pretutindeni. În cartierul musulman şi prin cafenele bântuie cu sutele îmbrăcaţi în civil. Supraveghează absolut orice mişcare. Sunt chiar şi câţiva

„bărboşi" în cartierul Sidi Youssef Ben Ali care poartă *kamiz* [1]. Dar sunt cu mare băgare de seamă. Bunăoară, după accident, Siguranţa naţională a venit pe aeroport şi i-a ridicat pe toţi angajaţii care se apropiaseră de avion. Au stat trei zile în închisoare şi au fost bătuţi. Acum sunt liberi. Deci nu s-a întâmplat nimic.

Datorită metodelor de interogatoriu bazate pe forţa muşchilor, pe care le adoptă Siguranţa naţională marocană, argumentul era imposibil de apărat. Mai mult ca sigur că fusese o bombă. Dacă ea nu a fost pusă de un angajat de pe aeroport, nu rămânea decât o singură ipoteză: se afla în bagajele unui pasager, însă, după părerea lui, un asemenea gen de „kamikaze" era pe cale de dispariţie.

– La ce te gândeşti, domnule? îl întrebă Said neliniştit de muţenia lui Malko.

– Ai putea s-o urmăreşti pe Gazelă?

Marocanul râse înveselit.

– S-o urmăresc? Cum?

– S-o supraveghezi când iese din casă, să notezi unde se duce, cu cine se întâlneşte. O să-ţi dau cinci sute de drahme pe zi. Dar nu trebuie ca ea să te vadă.

Într-o ţară în care salariul mediu era de o mie cinci sute de drahme pe lună, suma era de-a dreptul ademenitoare.

– Nimic mai simplu... Crezi că ea a pus bomba?

Cel puţin omul era direct.

– Nu cred, spuse Malko. Dar vreau să verific unele lucruri. Ştiai că este algeriană?

– Ah, algerienii ăştia, sunt nişte ticăloşi, nişte brute, izbucni Said Boukala sincer convins. Şi la urma urmei, nici nu ne prea înghit.

Marocanii or să le-o plătească cu vârf şi îndesat. Mai băură un strop de ceai, apoi coborâră după ce mai puseseră la punct unele amănunte. Said desfăcu lanţurile groase cu care era legată motocicleta.

– Plec, îl anunţă el. Să vii diseară în piaţa Jemaa-el-Fna. Vizavi de poştă, în timpul ultimei rugăciuni şi îţi voi spune ce a făcut.

* * *

Jaafar Benkiran coborî fără grabă străduţa M'Sala care

[1] *Robă lungă şi albă purtată de islamişti*

străbătea dintr-o parte într-alta cartierul Sidi Youssef Ben Ali. Îngustă și neasfaltată, era mărginită de numeroase dughene. Vacarmul vehiculelor care claxonau încercând să-și facă drum printre hamali și printre căruțele trase de măgari era asurzitor. Privirea pătrunzătoare a lui Jaafar Benkiran înregistra absolut totul. În această parte a orașului, polițiștii în civil erau mai rari, căci majoritatea locuitorilor din cartier se cunoșteau.

Ajunse în fața numărului 276, o construcție cu două etaje, puțin mai retrasă de la stradă, al cărei parter era apărat de un imens oblon portocaliu din fier. Deasupra trona o firmă cu inscripția: „Clubul El Amal – Karate și sporturi de luptă".

Bătu de trei ori în oblonul din fier, apoi o dată, iar la urmă, încă de trei ori și așteptă. După câteva clipe, oblonul se ridică atât cât să poată pătrunde aplecându-se.

Un singur bec lumina o sală goală, cu excepția câtorva aparate de gimnastică. Pământul bătătorit era acoperit de niște covoare roase până la urzeală. Pe pereți erau prinse cu piuneze afișe reprezentând luptători de karate și de kung-fu în plină glorie.

Înăuntru erau patru bărbați. „Youssef", rușinat, cu toate bagajele lui, cercetându-l cu privirea pe Jaafar, „Rachid" și „Hassan", ceilalți membri ai comandoului, doi zdrahoni cu părul creț care sosiseră direct la Marrakech. Al patrulea bărbat stătea puțin mai încolo. Purta o pălărie albă și avea o barbă bine îngrijită. Îl îmbrățișă pe Jaafar pe care îl întâlnise în Belgia și schimbară câteva cuvinte cu voce joasă. Acesta era proprietarul clubului El Amal, un integrist convins, dar nereperat de poliția marocană. Deschise radioul și căută postul local unde erau difuzate niște cântece moderne și ritmate. Muzica se auzea din stradă. Găsiseră o „acoperire" excelentă. Dacă se aflau cumva polițiști pe la colțuri, erau protejați. Nici un fundamentalist nu ar asculta asemenea cântece nelegiuite. Jaafar se întoarse spre „Youssef":

– Ți-ai anunțat familia că pleci?

– *Aiwa.*[1]

– Ai cumpărat două bilete din gară de la Casablanca?

– Da.

– Dă-mi-le.

Youssef se scotoci prin buzunare și scoase cele două bilete Marrakech–Casablanca pentru trenul de diseară. Jaafar le puse în buzunarul lui cu o figură întunecată.

---

1. *Da*

– Stai jos, îi porunci el.

Livid, Youssef se așează pe bancă.

– Să știi că ai comis o greșeală foarte gravă, țipă Jaafar. I-ai pus în pericol pe frații tăi și întreaga organizație. Poliția te cunoaște acum. Dacă ești arestat, știi ce te așteaptă.

– Jur pe Allah atotputernicul că nu voi scoate un cuvințel, promise Youssef sigur de el.

– O să te torturez, continuă Jaafar. Vei vorbi chiar dacă sufletul tău e curat acum.

În fața tonului său hotărât, Youssef nu îndrăzni să-i răspundă. Jaafar era conducătorul. În picioare, cu capetele plecate, ceilalți trei ascultau. Cu o voce seacă, Jaafar spuse:

– *Chahad!* [1]

Youssef slobozi un strigăt gâtuit, dar nu căută să fugă. De altfel, cei trei bărbați se și apropiară de el, iar Rachid îndreptă pistolul spre ceafa lui. Câteva minute domni o liniște apăsătoare. Jaafar închise aparatul de radio. Religia nu trebuia amestecată cu lucrurile profane. Văzu cum buzele lui Youssef fremătau repede, repede. Când hotărî el că avusese destul timp să-și încredințeze sufletul lui Allah, deschise din nou aparatul, iar vocea cântărețului Farid se auzi în încăpere în ritmul tamburinelor.

Jaafar le făcu celorlalți un semn cu capul să se dea la o parte. Se apropie de Youssef pe la spate, își luă cuțitul de măcelar și, cu mâna stângă, îl prinse pe prizonier de păr.

– Laaa![2]

Țipătul ascuțit sfârși într-un grohăit. Lama îi reteză coardele vocale în același timp cu carotida. Jetul de sânge țâșni dintr-o dată. Jaafar îl aruncă la pământ cu violență pe Youssef peste sacii cu nisip pregătiți dinainte pentru această treabă. Mâinile muribundului se încleștară, și se chirci ca și cum ar fi dorit să-și rețină viața în trup. Dar foarte repede rămase înțepenit, golit de ultimul strop de sânge.

Jaafar și însoțitorii săi intonară la repezeală *Salat el Jamaro*[3]. „Youssef" fusese un bun musulman, însă rigorile Jihadului îi cereau sacrificiul.

Cu o strâmbătură de dezgust, Jaafar închise radioul, rugându-l în sinea lui pe Allah să-l ierte că ascultase asemenea gen de muzică. Ceilalți înveliseră deja trupul mortului în două covoare. Îl

---

1. *Fă-ți rugăciunea*
2. *Nu*
3. *Rugăciunea pentru morți*

înfăşurară apoi într-o pânză mare, albă, legându-l cu sfoară. Acum trebuia să-l facă să dispară.

Siguranţa naţională o să-l caute pe lângă Casablanca. Dar aveau destul avans. Stinseră lumina, iar Jaafar ieşi primul. Cu pacea în suflet, se duse direct la moschee.

* * *

Fumul restaurantelor în aer liber instalate la lăsarea serii în centrul pieţei Jemaa-el-Fna o acoperea cu un nor greţos şi albăstrui care nu părea să-i deranjeze pe numeroşii gură-cască marocani sau străini. Era o mare vânzoleală. Grupuri de turişti înghesuindu-se în jurul unor îmblânzitori de şerpi, cântăreţi sau dansatori, negustori de apă înveşmântaţi în costume de arlechin cu clopoţei şi cu sacale. Cercuri de oameni bine dispuşi se adunau în jurul jucătorilor de cărţi. Străduţele târgului ajungeau în piaţă şi îşi revărsau mulţimea compactă mânată de ghizi a căror lăcomie era egală cu sadismul. Câţiva negustori alergau după turiştii care rămâneau în urmă, arătându-le nişte obiecte oribile din cupru oferite la un preţ de cinci ori mai mare decât făceau în realitate, promiţându-le reduceri pur simbolice...

Birjele verzi îşi croiau cu greutate drum prin gloata de hoţi de buzunare. Magazinele de muzică se întreceau între ele la cotele cele mai înalte ca să-şi câştige rarii amatori de folclor.

Într-un colţ al pieţei, alături de îmblânzitorii de şerpi, o dansatoare berberă cu sânii acoperiţi pudic cu un voal se legăna în faţa unui grup de olandezi libidinoşi care îl agasau întruna pe ghidul lor întrebându-l dacă pot să o atingă. Dacă falşilor ghizi îi adăugăm pe cei de meserie, pe şomerii care stăteau la pândă, pe lustragiii rezemaţi de ziduri, pe numeroşii poliţişti în civil ce puteau fi lesne recunoscuţi după aerul lor ponosit, puşi tot timpul pe ceartă, se poate obţine o mulţime mişcătoare ce se scurgea lent spre cartierul Koutoubia.

Malko îl căutase zadarnic pe Said în faţa poştei; se opri în faţa unui îmblânzitor de şerpi. Nefericitul îşi sfârâma plămânii suflând în fluierul lui, încercând să scoată cobrele blazate din apatia vârstei. Pesemne că ele nu aveau decât un singur gând: să se adăpostească grabnic în coşul lor de răchită pentru siesta binemeritată.

– Domnule Malko, eu sunt aici!

Said tocmai apăru din mulţime, gâfâind, dar surâzător. Malko se întrebă cum de-l găsise în aglomeraţia asta. Marocanul îl trase

după el și îi dădu o sticluță de parfum într-un etui din aramă argintată.

– Asta este pentru *h'nouchas*, [1] ei știu că fac pe ghidul.

– Cum de au aflat?

Said îi zâmbi cu umilință.

– În fiecare dimineață trebuie să le dau douăzeci de drahme când ajung aici. Dacă nu, mă bagă la închisoare.

Traversară prin mulțime și ajunseră la capătul pieței, la intrarea pe strada El Koutoubia.

– Ce ai aflat? îl întrebă Malko.

– Am urmărit-o, spuse Said. Gazela a plecat pe la unsprezece cu Mercedesul. Era singură. A traversat orașul până la Bab Ksiba, apoi a luat-o pe drumul spre Ourika, în sud.

– Pe urmă?

Marocanul lăsă capul în jos rușinat.

– Am pierdut-o fiindcă mergea cu viteză mare. Eu cu motocicleta mea...

Evident că serviciile serioase nu foloseau de regulă motociclete când își trimiteau filatorii la vânătoare.

– Foarte rău, se resemnă Malko. Mâine trebuie s-o iei de la capăt.

– Așteaptă puțin, șefu'. Când am pierdut-o, era deja pe drumul spre Ourika, în apropiere de barajul poliției.

– Ei și?

Un zâmbet larg lumină fața rotundă a marocanului.

– Drumul ajunge doar într-un singur loc: în valea Ourika. Acolo se înfundă. Dacă ajungem mâine, este de ajuns să întrebăm de ea, fiindcă nu se perindă mulți străini prin locurile acelea. Ar trebui să aflăm unde s-a dus.

– Bine, așa o să facem, acceptă Malko.

– Mâine dimineață la ora nouă te aștept pe bulevardul el-Yarmouk, la semafor.

– De ce acolo, și nu la hotel?

– Din cauza polițailor, șefu'. Pe mâine, *Inch Allah.*

* * *

Prima persoană pe care o zări Malko atunci când intră în holul mare al hotelului *La Mamounia* era Lamia Kattani. Stătea în

---

1. *Polițai*

mijlocul holului cu un braţ petrecut în jurul taliei unui necunoscut frumos cu aer semit foarte pronunţat. Avea sprâncene stufoase care îi adumbreau ochii, buze cărnoase, era plin de inele şi de lănţişoare. Malko îşi spuse că Ferrari Testarossa pe care îl parcase neglijent în faţa hotelului trebuia să fie al lui. În capul scărilor care duceau în salonul spaţios, Lamia strălucea ca un felinar; era îmbrăcată într-o salopetă mulată pe trup, făcută dintr-un lame argintiu, gata să pocnească sub presiunea sânilor, iar părul lung presărat cu firişoare argintii îi trecea de mijloc. Picioarele lungi erau strânse şi ele în nişte colanţi tot argintii şi purta nişte pantofi de prostituată. Cu o mutriţă periculoasă, cu privirea tulbure, cu buzele ţuguiate, semăna cu Madona în mizerie. Nici măcar un ţânc de patru anişori nu ar fi crezut în fecioria ei. Dacă s-ar plimba prin cartierul musulman aşa cum era îmbrăcată, ar avea nevoie de un clopot de sticlă, ca al papei, ca s-o protejeze de scuipături...

Privirea se opri asupra lui Malko fără să clipească măcar, apoi, ca la comandă, reveni la chipul „logodnicului" său. Lipindu-şi gura cu buze groase de urechea lui, îi şoptea probabil un lucru obscen. El necheză ca un armăsar, apoi o târî spre ascensor.

Crupa venusiană a Lamiei, biciuită de lunga coadă neagră împletită cu fire argintii, ar fi putut smulge credinţa adevărată din orice musulman... Un grup de turişti americani rămase împietrit contemplând această apariţie tulburătoare. Li se spusese că în Maroc femeile umblau acoperite.

Malko se sui în ascensor în clipa în care uşile se închideau. „Logodnicul" o propti pe Lamia de peretele din spate şi se frecă de ea mârâind. Nici măcar nu-şi dădu seama de prezenţa lui Malko, fiindcă era foarte ocupat cu inventarierea comorii lui. În spatele lui, Malko reuşi să-şi încrucişeze privirea cu cea a Lamiei. Foarte discret, îi arătă cheia cu numărul camerei sale. Ea îi făcu semn cu ochiul că a înţeles mesajul.

Coborâră cu toţii la etajul al doilea, dar o luară în direcţii opuse. Malko se duse să cineze la *Bar du Soleil*. Înainte însă, vru să verifice ceva. Sună la Dalila Villanova. Îi răspunse chiar ea. După ce îi spuse bună seara, Malko o întrebă pe un ton neutru:

– V-au reparat telefonul?

– Să-l repare? De ce? îl întrebă tânăra vizibil surprinsă.

– Am încercat să vă prind aseară, dar suna întruna ocupat.

– Cred că aţi format alt număr. Instalaţia mea e nouă. La Marrakech, telefoanele funcţionează perfect.

– Ei, acum v-am prins! V-am sunat să vă mulțumesc și să vă invit la cină la *Mamounia*. Se pare că bucătăria marocană este excelentă.

– Foarte drăguț din partea dumneavoastră, dar îl prefer pe *bucătarul meu*. Am putea să stăm de vorbă în liniște...

În vocea ei era ceva ce spunea mai mult decât cuvintele.

– Perfect, zise el, dar de data asta voi veni cu propriile mele mijloace de transport.

– Nu o să mă găsiți niciodată, zise ea râzând. Să facem un compromis. Vă dau întâlnire în piața Jemaa-el-Fna; voi veni pe jos. Ne vedem la intrarea în strada Dabachi. Întrebați de ea, toată lumea o știe. Acolo este un negustor de parfumuri de la care mai cumpăr câteodată. Mă bucur să vă văd din nou.

– Nu atât de mult cât mă bucur eu, făcu Malko.

După ce închise, fu nevoit să recunoască un lucru: nu se simțea în apele lui. În jurul tentantei Dalila plutea un fel de negură. Unele lucruri mărunte formau în final o bulă mare care îl sufoca. Ieși de sub duș când telefonul sună. Recunoscu pe loc vocea șoptită a Lamiei.

– Te deranjez? îl întrebă ea cu sfială.

– Vii la mine?

Ea pufni în receptor.

– Ești nebun! Tocmai a coborât la cazinou să joace puțin în timp ce mă schimb eu. L-am ațâțat atât de tare, încât a simțit nevoia să se distreze. Ți-a plăcut ținuta mea?

– Tu și cucerirea cosmosului... Unde îți este fecioria?

Ea pufni și mai tare.

– Negociem. Mai întâi, vreau să-mi cumpere o vilă... A încercat să mă violeze de două ori. Nu contenea să se fâțâie dezbrăcat prin cameră cu măciuca lui imensă în mână. Sunt obligată să mă culc cu el de trei ori pe zi. Este un mitocan. Tatăl lui are un harem la Fez. La altceva nu-i mai stă gândul.

Adăugă apoi cu o voce schimbată:

– Mi-e dor de tine. După ce o să mă dezvirgineze, vom face dragoste amândoi.

Malko închise. Nu avea chef să coboare la restaurant ca să suporte supliciul lui Tantal.

* * *

Drumul se desfășura drept, în mijlocul deșertului, până la primul lanț muntos din Atlas. Piscurile albăstrui se armonizau

perfect cu pustiul roşiatic. Malko era cam sceptic în privinţa metodei lui Said. Ajunseră în primul sat, iar marocanul îi spuse să oprească la o benzinărie-restaurant *Leul din Ourika*. Said coborî, intră în cafenea şi îi întrebă pe puştii ce lâncezeau pe acolo. Pe urmă, reveni triumfător.

– Au văzut-o!

– Cum pot să-şi amintească de ea?

– Nu sunt prea multe Mercedesuri conduse de femei frumoase prin partea locului. De regulă, Gazela are şofer. Îl cheamă Omar... S-a îndreptat într-acolo, zise el, arătându-i serpentinele ce se înfundau în masivul muntos.

Continuară drumul într-un decor din ce în ce mai fermecător. De fapt, nu exista decât un singur drum care şerpuia de-o parte a unei văi sau câteva sate răzleţe, legate între ele de niste cărărui. Urcară până ajunseră într-un sat întins pe mai mulţi kilometri. De fiecare parte a drumului erau aliniaţi negustorii de oale din lut. Said îi ceru să oprească din nou, apoi reveni bucuros:

– A trecut pe-aici şi s-a dus mai departe.

Un afiş lăuda calităţile hotelului *Ourika*. După câţiva kilometri, se opriră acolo. Said făcu din nou cercetări. Dalila nu se oprise aici. Înaintau cu greutate din cauza numeroaselor halte impuse de Said. Munţii erau maiestuoşi, cu crestele din ce în ce mai golaşe. Se găseau în ţinutul berberilor. Se făcuse mai răcoare. Ca un câine de vânătoare, Said îi întrebă cu perseverenţă pe negustorii de oale şi pe trecători. Ajunseră la o răspântie. În stânga, era tot valea Ourika, iar în dreapta, Oukaimeden. Cele două ramificaţii se terminau într-o înfundătură. O luară spre Oukaimeden, dar, după ce întrebă vreo patru persoane, Said îi ceru lui Malko să întoarcă. Nimeni n-o văzuse pe Gazelă.

Pătrunseră şi mai adânc în munţi, iar primul negustor întâlnit în cale îi asigură că Dalila trecuse mai devreme pe acolo. Drumul era presărat de sate mai mici, de câteva cafenele şi magazinaşe pentru turişti. Râul curgea la vale şi se simţeau apăsaţi de crestele roşiatice după care se acundea soarele. Nu era nici picior de străin.

Mai străbătură încă trei sau patru sate. Said întreba întruna, neobosit şi zâmbitor. Îi arătă lui Malko un magazin, pe dreapta, cu o denumire pompoasă: „Muzeul Atlasului". În realitate, nu era decât o dugheană în care proprietarul înghesuise pumnale străvechi, dar confecţionate recent, mobilier, oale din lut şi din aramă, chiar şi unele tapiserii birmaneze ajunse aici Dumnezeu ştie în ce împrejurări.

– Îl cunosc pe patron, îi spuse el lui Malko.

De fapt, stăpânul era un berber uscăţiv, care îi primi cu plecăciuni adânci şi le oferi ceai. Said îi puse obişnuita întrebare, iar acesta scutură din cap:

– Eu n-am văzut nimic, deşi eram pe terasă. Dacă vrei, mă duc să întreb.

Plecă numaidecât . Acest *ksar*[1] fără nume, aşezat pe râul Ourika, era ultimul. La câţiva kilometri mai încolo, drumul se oprea chiar la munte şi se transforma într-o cărare pentru păstori. Malko nici nu-şi termină ceaiul fierbinte, că negustorul se şi întoarse cu un zâmbet abia schiţat. Îi transmise lui Said veştile în arabă, iar acesta îi traduse pe loc lui Malko.

– A ajuns aici. Locuieşte la ultima casă din sat, pe stânga, lângă moară.

---

1. *Sat*

Capitolul XIII

– Ce face în casa aceea? îl întrebă Malko.

– N-am idee, răspunse berberul.

– Acolo locuiesc meşteri artizani?

– Nu, doar nişte ţărani. În plus, au o moară mică. Dacă vreţi să mergeţi, e simplu, vă conduc până acolo. Moara este interesantă.

– Să mergem!

Oare ce făcea o femeie sofisticată ca Dalila Villanova într-o văgăună pierdută în munţii berberi?

Urcară până în sat, acolo unde se întindea o fermă pe câteva zeci de metri. Malko trebui să se aplece ca să poată intra într-un fel de nişă în care o bătrânică îmbrobodită şi cu faţa brăzdată de vinişoare albăstrui stătea ghemuită lângă o moară de apă foarte primitivă. Turna grâul printr-o pâlnie fixată deasupra unei roţi imense din piatră care se învârtea fără zgomot, antrenată de apa râului care trecea pe deasupra nişei. Nici măcar nu ridică privirea atunci când intră Malko. O fetiţă mătura curtea din faţa grajdului. Mai încolo, zări o bucătărioară în aer liber şi câteva cămăruţe cu mobilă foarte puţină. Singurul lux era o baie turcească pe care o foloseau toţi ai casei, plasată exact lângă grajd. Era încălzită cu mangan.

În spate, Malko zări o siluetă într-o încăpere scăldată în penumbră. Un bărbat stătea în genunchi cu faţa către Mecca şi se ruga. Nu se deranjă, fiindcă nu-i observă pe musafiri. Malko nu-i putea vedea faţa din cauza întunericului.

Ourika era un mic râu ce curgea la vale. De jur-împrejur, se zăreau munţii golaşi. Drumul se înfunda la cinci sute de metri mai încolo. Plecară de la fermă, iar Said îl întrebă imediat:

– Eşti mulţumit?

– Da şi nu. N-ai putea să-i întrebi?

Marocanul se posomorî:

– Nu, este cu neputință, tot nu vor spune nimic. Nu le plac străinii.

De ce venise Dalila la niște amărâți de țărani berberi? Nemulțumit, Malko se duse la mașină și luară drumul înapoi spre Marrakech. De data asta Said nu avu succes.

– S-o urmăresc în continuare pe Gazelă? îl întrebă el ademenit de cele cinci sute de drahme pe care le primea zilnic.

– Da, zise Malko, încearcă să afli pe cine primește și dacă vin musafiri străini. Ar fi bine dacă te-ai împrieteni cu Omar, șoferul ei... Trebuie să știe o grămadă de lucruri.

– Voi încerca, promise Said.

Cu puțin timp înainte de a ajunge la hotelul *La Mamounia*, Said o șterse discret, după cum îi era obiceiul. Malko îi strigă în urmă:

– Încearcă să afli de la prietenul tău ce a făcut Gazela în sătucul ăla pierdut în munte...

– *Whakhkha, whakhkha.*[1]

Se pierdu în mulțime. Ajuns la hotel, Malko sună la Rabat. Stanley Hurd era plecat la o întrunire, dar îi telefonă după douăzeci de minute, la un număr special. Malko îi povesti descoperirile lui ciudate. Americanul rămase perplex.

– Sper ca Dalila Villanova să fie „curată", îi aruncă el lui Malko. Marocanii nu pot trece cu vederea legătura ei amoroasă cu generalul Smain. Trebuie s-o urmărească precum descreierații. În plus, Marrakech este un oraș în care oamenii de genul ei nu sunt prea numeroși, nici greu de filat. Anumite fapte sunt într-adevăr bizare. Nu i-ai spus încă nimic?

– O voi face în seara asta. Dar tu cum stai?

– Am aflat unele secrete din agenda lui Benjelloun. Dar nu mare scofală. Lucra și pentru DST și pentru Direcția generală de studiu și documentare. Avea multe numere grozav de interesante. Cinci de la cabine publice, fie de la Souissi, fie din oraș. E prea târziu să le vânăm acum; asta înseamnă că a avut totuși unele legături secrete și protejate.

– Cu islamiștii?

– Asta trebuie să afli...

Era un sistem practic de comunicare între persoanele care se știau urmărite. Era suficient să repereze un anumit număr de cabine telefonice, să li se atribuie un cod și să-l facă cunoscut interlocutorului respectiv. Numai serviciile secrete foloseau aceste

---

[1] *Bine, bine*

metode sofisticate. Hotărât lucru, afacerea asta le rezerva multe surprize.

– În agenda lui Benjelloun ai găsit şi vreo cabină din Marrakech?

– Nu.

– Şi nici vreo informaţie despre ucigaşii din „Al Khatib al Maout"?

– Absolut nici una. Marocanii sunt tensionaţi şi supraveghează tot ce mişcă. Până la urmă, vor găsi ei ceva. Succes pentru diseară la cină.

* * *

Malko zări o fantomă albastră în umbra unei străduţe care ajungea în târg. După câteva secunde o recunoscu pe Dalila Villanova, îmbrăcată într-o tunică încheiată la baza gâtului şi într-un pantalon de mătase albastră, cu părul ascuns sub un batic de aceeaşi culoare care îi dădea aerul unei islamiste. Numai o curea lată din piele cu ţinte din bronz îi mai înveselea puţin ţinuta sobră. Îi făcu bucuroasă un semn cu mâna şi veni în întâmpinarea lui. Gura fardată strălucea în întuneric şi se gândi că e mai frumoasă decât atunci când o văzuse prima oară.

– Nu v-aţi rătăcit? păru ea îngrijorată.

– Nu, o asigură Malko, am venit pe jos.

– Haideţi să facem o plimbare înainte de masă, îi propuse ea. Piaţa Jemaa-el-Fna este poate locul cel mai vesel din toată ţara. Nu mă plictisesc niciodată când vin aici.

Îşi strecură braţul pe sub al lui şi îl trase după ea, ocolindu-i pe negustorii de fructe, apoi se îndreptară spre saltimbancii, luptătorii, dansatorii şi ghicitorii care se aflau în piaţă. Mulţimea era atât de densă în acel talmeş-balmeş infernal produs şi de megafoanele vânzătorilor de casete audio, de tamburinele dansatorilor şi de chemările scamatorilor care îi ademeneau pe vizitatorii care căscau gura pe acolo. Marea majoritate era alcătuită din străini. Câţiva ţărani abia coborâţi din munţii Atlas făceau ochii cât cepele, ameţiţi de atâtea minunăţii...

Un sacagiu scofâlcit ca un măr pădureţ, cu bărbiţa ca de ţap, începu sa danseze împrejurul lor, sunând din clopoţeii agăţaţi de haine. Slab ca un ţâr cum era, făcea pe arlechinul. Apa din sacaua lui conţinea probabil toate soiurile de bacterii de pe pământ. Se opriră câteva clipe lângă dansatorii berberi care se mişcau în

sunetele ascuțite ale fluierelor. Când se întoarse, Malko zări silueta îndesată a lui Said. Acesta îi aruncă o privire insistentă, ca și cum ar fi vrut să-i spună ceva. Dalila îl trase pe Malko în altă direcție, iar el îl pierdu din raza vizuală pe „agentul" de la CIA.

Fumul pătrunzător ce ieșea din sutele de frigărui care se frigeau pe grătarele amenajate în aer liber făceau aerul irespirabil. Dalila se îndreptă deja spre alt colț al pieței. Turiștii fotografiau de zor un îmblânzitor de șerpi. O cobră imensă neintimidată de flash-urile orbitoare se ondula la mai bine de patruzeci de centimetri înălțime, scoțând cu gesturi rapide limba ei despicată către spectatori, spre marea plăcere a fotografilor amatori.

De regulă, reptilele erau de dimensiuni mai mici și mai puțin nervoase. Însă aceasta șerpuia neîncetat, se balansa când înainte, când înapoi, gata să muște...

– E tare amuzant, nu-i așa? șopti Dalila la urechea lui Malko. Se pare că șerpii ăștia fac tot ce le poruncește stăpânul lor.

La vreo doi, trei metri, adică în primul rând de spectatori, Malko văzu cobra înălțându-se din coș cât era de lungă. Cercul spectatorilor se îngroșă. Sunetul fluierului deveni mai ascuțit, iar mișcările ondulate ale șarpelui mai violente. Spectatorii din spatele lui îl împinseră mai în față ca să poată vedea mai bine. Tocmai când se pregătea să se întoarcă să le spună să nu se întreacă cu gluma, o lovitură neașteptată și violentă îl proiectă înainte, în spațiul gol dintre mulțime și cobră.

Pierzându-și echilibrul, se clătină și căzu în mâini cu fața în jos, la cincizeci de centimetri de gura șarpelui...

Ca într-un coșmar, zări corpul reptilei dându-se înapoi, cu capul paralel cu solul, pregătită să-și ia elanul necesar ca să se repeadă la el. Nu mai avu timp să se ridice. Colții veninoși ai șarpelui erau cât pe ce să se înfigă în obrazul lui. Însă capul cobrei reculă ca un resort.

* * *

Totul se petrecu atât de repede, încât nu distinse nimic la început. Ceva negru se interpusese între gura căscată a șarpelui și obrazul lui. Văzu doar un bocanc ce izbea cu putere șarpele. Vârful bocancului lovi reptila în cap azvârlind-o cât colo. Gura mereu căscată trecu la câțiva centimetri de fața lui Malko.

Amețită, cobra căzu într-o parte, apoi fugi, despărțind în două cercul spectatorilor îngroziți, generând panică în mulțime. O turistă americană aruncă aparatul de fotografiat și fugi înspăimântată.

Malko se ridică de jos cu tâmplele zvâcnindu-i. Mușcătura de cobră nu era mortală, însă fiind chiar în obraz, veninul ajungea mai repede la creier. Se întoarse și-l căută cu privirea pe acela sau pe aceia care îl împinseseră, dar mulțimea se împrăștiase deja, în timp ce îmblânzitorul se chinuia să-și recupereze „pâinea cea de toate zilele" aruncând o pânză pe ea. Turiștii fugeau care-ncotro, îngroziți de șarpe.

– Dumnezeule, ați pățit ceva?

Malko își încrucișă privirea cu a Dalilei care părea înspăimântată.

– Nu, nimic, spuse el.

Se scutură de praf și plecară. Îmblânzitorul reușise să prindă cobra și o îndesă în coșul de răchită, apoi se îndreptă cât putu de repede spre celălalt capăt al pieței. Incidentul trecuse aproape neobservat, având în vedere țipetele spectatorilor speriați. Însă acestea fuseseră acoperite de zgomotul tamburinelor și de cântecele berberilor. Malko revedea gura căscată a șarpelui foarte aproape de obrazului lui. Scăpase ca prin urechile acului.

– Ați văzut ce s-a petrecut? o întrebă el.

– A fost o busculadă, spuse Dalila. Îmi pare rău. E vina mea, eu v-am adus aici.

– Nu aveți nici o vină, o asigură Malko. M-au împins fără să vrea. Dacă omul acela nu i-ar fi tras un picior, în mod sigur acum nu am mai lua masa împreună.

Când se ridică, avusese totuși timp să recunoască cămașa din nailon a lui Said care se pierdu imediat în mulțime. Malko era convins că nu fusese împins din greșeală. Nu se produsese o busculadă în mod accidental, ci fusese o tentativă de eliminare. Chiar dacă mușcătura nu l-ar fi omorât pe loc, ar fi avut mult de suferit după aceea... Cine a vrut să-l lichideze?

Indiciile convergeau din ce în ce mai mult spre femeia agățată de brațul lui. Fără să pună la socoteală scurta întâlnire cu înflăcăratul Jawad Benjelloun din care trebuia să tragă anumite învățăminte, și anume că, de când sosise în Maroc, putea să justifice încercarea de a fi elimiat. Dar lucrul cel mai șocant era că nu putuse să afle nimic despre Dalila Villanova. În plus, ea nici nu bănuia că e urmărită.

Doar dacă nu cumva Said făcea un joc dublu... Era totuși puțin probabil. Mărturie stătea plecarea lui în valea Ourika, unde se dusese și ea. Restul era prea complicat: un comando terorist, despre care nu aflase mare lucru, un avion sabotat, o fotografie

plină de mister care ucidea... Şi, colac peste pupăză, apetisanta Dalila...

– Vă simţiţi bine? îi şopti ea la ureche.

– Minunat, răspunse Malko.

Se fofilară pe străduţele înguse ale târgului bântuite încă de trecători şi căruţe. Magazinele începeau să se închidă. Cu baticul albastru care îi acoperea o parte a feţei, Dalila semăna cu islamistele pe care le întâlneau din când în când.

În fine, ajunseră în faţa porţii masive din lemn închis la culoare pe care el o recunoscu. Dalila apăsă pe butonul soneriei şi îi deschise imediat o femeie. Tânăra îl conduse pe Malko direct în salonul de la parter.

– Mă duc să mă schimb. Vei primi ceva de băut.

Nici nu ieşi bine, că majordomul cu haină şi cu mănuşi albe apăru cu o sticlă de şampanie Taittinger Comtes roz din 1985 şi cu două cupe pe un platou din argint. Malko goli cupa dintr-o dată, simţind lichidul rece tocmai în creier. Nu se afla decât la o sută de metri de piaţa Jemaa-el-Fna, dar în acest univers de răsfăţ sofisticat era parcă în altă galaxie. Canapelele erau aşezate de jur-împrejurul încăperii, iar măsuţele joase erau ticsite de bibelouri. Tapiseria şi covoarele puse unele peste altele înăbuşeau toate zgomotele de afară.

Dalila apăru tăcută ca o fantomă, îmbrăcată într-un caftan din mătase neagră atât de subţire, încât toate rotunjimile trupului se ghiceau extrem de uşor. Se aşeză pe o sofa ascunsă într-o nişă şi îi făcu semn lui Malko să vină lângă ea. Se machiase şi mai strident, iar un abur de parfum greu plutea în jurul ei. Malko avu impresia că se află în prezenţa unei femei dintr-un harem de început de secol.

La rândul ei, Dalila goli cu delicateţe cupa de şampanie şi îşi îndreptă spre Malko privirea plină de subînţeles.

– Ce-ai zice dacă am mânca aici? Nu am chef să merg în sufragerie. E prea mare...

Sună şi majordomul apăru. Îi dădu ordine în arabă. În gura ei, această limbă guturală deveni mai dulce...

Băură în continuare până li se aduseră felurile de mâncare şi platouri de aramă. Nu era prea comod, dar ideea îl încântă. Şampania se potrivea foarte bine cu bucătăria marocană. În timp ce gusta din bucata de miel, Malko rememoră incidentul cu cobra şi reflectă la viaţa ciudată dusă de Dalila. Ardea de nerăbdare să vorbească cu ea despre toate astea, dar amâna cât putea de mult clipa ca să nu destrame pacea senzuală a acestei cine magice.

De-abia se atinseseră de cuşcuş, rezervându-se pentru minunăţiile din foitaj uşor ca fulgul, o pastă de porumbel, urmată de obişnuitul ceai de mentă ai cărui aburi parfumaţi şi fierbinţi ieşeau din lichidul turnat de sus în ceşcuţe. Era atât de fierbinte, încât Malko abia reuşi să soarbă câteva înghiţituri. Dalila avea gâtlejul obişnuit cu fierbinţeala fiindcă îl sorbi repede, ca o pisică ce îşi goleşte castronaşul cu lapte. Majordomul închise discret uşile salonului. Dalila se ridică şi puse în surdină o muzică arăbească foarte sincopată. Şampania i se suise la cap şi expresia sălbatică din ochii ei dispăruse. Pleoapele cerneau o privire tulbure. Subit, atmosfera păru electrizantă.

– Vă place muzica asta?

– Bineînţeles, făcu Malko. Nu există ceva mai senzual.

Ea râse.

– Puţini occidentali gândesc ca dumneavoastră, dar aveţi dreptate. Dansul oriental se apropie cel mai mult de dragoste.

– Dansaţi?

– Uneori, când sunt bine dispusă.

– Acum vă simţiţi bine?

Se duse zâmbitoare să dea muzica mai tare şi reveni dinaintea lui Malko, începând un dans oriental lent. Tolănit pe perne, el avu senzaţia că era un paşă al Înaltei Porţi. Dalila se prinse în joc, se învârtea, îşi balansa şoldurile, dansa din gât cu un zâmbet provocator pe buzele pline conturate. Mătasea îi alunecă pe trup scoţându-i în evidenţă formele.

Încet, încet, se apropie de Malko, iar mireasma parfumului ei îi mângâie nările. Ritmul muzicii se schimbă. La fel şi dansul. Aproape nemişcată, începu să se onduleze precum cobra imperială din piaţa Jemaa-el-Fna. Parcă nu avea oase.

Legănarea bazinului îl făcu pe Malko să simtă un puseu de adrenalină fiindcă seara, luase o întorsătură neaşteptată, iar acest lucru îi întârzia ancheta. Cu frumuseţea şi bogăţia ei, Dalila Villanova îşi permitea să-şi aleagă amanţii. Dacă pusese ochii pe Malko, cu siguranţă că n-o făcuse din întâmplare. În orice caz, această situaţie începea să-i atâţe interesul.

Deodată, femeia îşi duse mâna la gât şi îşi desfăcu fermoarul aproape invizibil care despărţea caftanul în două. Dalila îl lăsă în jos cu o încetineală exasperantă, milimetru cu milimetru.

Încă nu-şi descoperi nici o părticică din corp, în afară doar de o fâşie mată de sus în jos. Fixă cu privirea nu chipul lui Malko, ci umflătura din pantaloni. În clipa aceea, semăna cu o prostituată berberă din munţi, care căuta să-şi excite clientul.

Își dezgoli buricul micuț ornat cu o pietricică albastră. Să fi apărut acum niște islamiști cu cuțitele între dinți, lui Malko nici nu i-ar fi păsat. Toată spaima pe care o încercase în fața șarpelui se transformă într-un fluviu fierbinte care urca din pântece. Tamburinele se auzeau în continuare.

Fermoarul coborî mai jos de pântece. Pielea era netedă, cu excepția triunghiului negru care cobora în umbra coapselor. O singură mișcare, și poalele caftanului erau date la o parte. Dalila se învârtea pe loc, își legăna umerii, iar când reveni în fața lui Malko, era complet goală; adică nu chiar goală, căci lăsase în picioare papucii cu tocuri cui. Era o femeie impunătoare.

Culoarea arămie a pielii fine era pusă în valoare de lumina slabă. Malko făcu gestul că vrea să se ridice, când ea înaintă un pas și, cu o mișcare plină de grație, îngenunche dinaintea lui. Își plimbă privirile în ochii bărbatului ca să se asigure că dansul ei avusese efectul dorit. Malko atinse cu mâinile sânii goi simțind vârfurile întărite, gest ce-i smulse Dalilei un suspin.

Gura ei prinse sexul cu mișcări lente până la rădăcină, ca o vestală ascultătoare, în timp ce degetele alergau pe îmbrăcămintea pe care i-o îndepărtă cu îndemânare. În câteva minute, rămase gol ca și ea, iar Dalila, ca o maimuță în călduri, se ridică și se duse să se lungească pe sofaua alăturată. Întinsă pe spate, cu un picior atârnând sprijinit de podea, iar celălalt rămas întins pe sofa, nu lăsa să planeze nici o îndoială asupra lucrului pe care-l aștepta.

Malko avu curajul să nu pătrundă imediat sexul ce i se oferea. Când își apropie fața de smocul ce mirosea a mosc și a smirnă, Dalila scoase un suspin răgușit și-i trase capul lui Malko mai aproape de pântece. Acesta avea impresia că își plimba limba pe miezul unui fruct tropical foarte parfumat și foarte copt. Se înfruptă din Dalila cu râvnă, căutând punctele sensibile care îi declanșau mișcări bruște ale bazinului. Deodată, îl apucă de păr cu ambele mâini, începu să gâfâie și își lipi sexul de gura lui Malko. Simți plăcerea curbându-și bazinul și mai tare.

Malko urcă lent până în dreptul buricului, apoi până la sâni. Tot corpul era parfumat. Îi mușcă ușor sfârcurile înflorite smulgându-i un strigăt scurt. Fără greutate, dibui sexul femeii și o pătrunse lent. Ea își dădu ochii peste cap, suspină, murmură câteva cuvinte neînțelese, pe urmă începu să se onduleze încetișor sub greutatea trupului lui. Îl strânse lângă ea cu toată puterea, cu brațele încolăcite în jurul gâtului. Pătrunse cât putu de mult în blănița caldă și primitoare, apoi începu să se legene încet și regulat.

Respirația Dalilei deveni mai sacadată și îi simți coapsele musculoase încordându-i-se. Bazinul se mișca din ce în ce mai rapid și, simțind că e pe punctul să juiseze, acceleră treptat ritmul. Ea fu zguduită de un spasm îndelungat. El o sărută, însă avea gura uscată. Întredeschise ochii și-i șopti abia auzit:

– Oh, ce m-ai excitat! Continuă. Încetișor.

El își văzu de treabă cu o mișcare de du-te-vino în căldura primitoare a sexului ei, declanșând Dalilei orgasm după orgasm. Părea că nu dorește să se mai oprească niciodată. Această disponibilitate sexuală îl excita la culme. Cu chipul afundat în umărul lui, Dalila gusta orgasmele succesive, fără să țipe, doar din când în când se auzeau niște suspine extaziate. Nu zise nimic atunci când Malko îi propti un genunchi în pieptul lui ca s-o posede mai violent. Înnebunită, Dalila deschise ochii, apoi gemu de plăcere.

– Mă doare. Dă-i înainte. E bine.

Se dezlănțui mișcându-se din ce în ce mai iute, iar ea țipă. Simți plăcerea urcând din pântece și spuse:

– O să juisez!

– Da, da.

Simți orgasmul femeii în clipa în care explodă și el în pântecele ei. Avuseseră orgasm în același timp, nebuni de plăcere și de senzații nebănuite. Ea își întinse picioarele, iar el rămase nemișcat în ea. Tamburinele se auzeau întruna. Mintea începu să-i funcționeze din nou, întrebându-se cui datora acest miracol. Dalila întrerupse farmecul.

– Vino, îl îndemnă ea.

Își puse caftanul, dar îl lăsă deschis. El o urmă cu hainele pe braț până într-o încăpere de la al doilea etaj. Ea se așeză pe pat. Luă un pachet de Lucky Strike de pe noptieră, își aprinse o țigară și îi arătă pachetul lui Malko.

– John fuma întotdeauna Lucky Strike.

El nu se așteptase să-i pomenească de fostul amant după ce i se dăruise cu atâta ardoare. O lucire veselă îi fulgeră în ochii negri.

– Mă crezi o ticăloasă, făcu ea. M-am și culcat cu tine, deși abia te-am cunoscut... Întotdeauna am fost așa. Când întâlnesc un bărbat care mă atrage, reacționez așa cum trebuie să reacționeze un bărbat și o femeie: mă dăruiesc, dacă și el mă vrea.

– Nu cred că te refuză mulți bărbați, remarcă Malko.

Ea ridică din umeri.

– Ce contează. E drept că atunci când te-am invitat, aveam intenția să mă culc cu tine. Dar nu a fost singurul motiv. Voiam să-ți vorbesc despre moartea lui John. Cred că a fost asasinat.

Capitolul XIV

Ochii negri ai Dalilei își recăpătaseră expresia sălbatică. Trăgea nervoasă din țigară fumuri scurte ca să-și astâmpere emoția. Malko reuși să-și ascundă nerăbdarea de a afla cât mai multe.

– Ce te face să crezi că a fost asasinat?

Privirea ei fu străbătută de o lucire de ironie.

– Nu mă face să cred că sunt singura persoană care s-a gândit la asta. Altminteri, nu te-ai afla la Marrakech.

– De ce spui asta?

– Fiindcă faci parte din aceeași „casă" ca și John. Ai venit aici ca să înțelegi ce s-a întâmplat. Și cum trăiam împreună, te-ai gândit să începi investigația chiar de aici.

Ca să vezi! În fața unei femei atât de inteligente ca Dalila, nu avea rost să facă pe nebunul. Malko fu sincer cu ea.

– Ai dreptate, zise el. Credem că Boeingul 737 ce a aparținut companiei marocane a fost sabotat și că a existat o bombă la bordul lui. Destinată lui John Melrose.

– Și eu cred la fel, aprobă Dalila.

– Știi cine ar fi putut comite crima?

Ea îl privea fix în ochi.

– Da, din păcate.

– De ce „din păcate"?

Ea îi susținu privirea.

– Din cauza mea... Fiindcă faci parte din aceeași „casă", știi că în viața mea mai există un bărbat; generalul Sliman Smain. El este extrem de gelos. M-a obligat să jur că nu-l voi mai primi pe John la Marrakech. Spunea că îmi bat joc de el dacă o să continuu așa. Bineînțeles că i-am promis. Cu toate astea, l-am

mai primit. Nu voiam să se ducă la hotel, și la urma urmei, nimeni nu mi-a dictat niciodată ce să fac. Mă gândeam că, dacă va afla, Sliman o să mă bată așa cum a mai făcut-o și altă dată. Nu mi-a trecut nici o clipă prin cap că o să-i facă vreun rău lui John. (Vocea i se stinse.) Când am aflat de prăbușirea avionului, mai întâi am crezut că e vorba de un accident, pe urmă, am vorbit cu niște prieteni marocani. Nu se prea simțeau în largul lor și am ghicit adevărul. Când i-am spus lui Sliman la telefon, a cam dat din colț în colț...

– L-ai sunat special ca să-i spui acest lucru?

– Nu de acasă, firește. Dintr-o cabină. Cum îl cunosc, nu am insistat. Nu va recunoaște niciodată. Dar sunt sigură că e mâna lui. Când John venea la mine, n-o făcea ca să lucreze... Stătea tot timpul cu mine. În ziua accidentului a plecat direct de la mine...

Tăcu în mod vădit tulburată. Malko o studia. Era ipoteza „romantică" a CIA. Și spionii erau tot oameni... Iar gelozia, un sentiment împărtășit. Dacă ar fi siguri că nu pățesc nimic, mulți geloși s-ar debarasa de rivalii care îi stânjenesc.

– Cum a reușit s-o facă? Doar suntem în Maroc, nu în Algeria.

Dalila îi aruncă o privire aproape disprețuitoare.

– Nu îți imaginezi ce putere are! Peste tot dispune de agenți. Și plătește bine. Hotarele sunt „permeabile". A reușit să confecționeze o bombă în altă parte, apoi a putut s-o treacă peste granită și s-o încredințeze unui agent de-al lui din Marrakech.

După incidentul avionului DC 10 din Brazaville, Malko știa că era relativ ușor să plasezi o bombă la bord cu ajutorul unor complici de prin partea locului. Mai cu seamă în țările în care bacșișul este rege. Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Dalila adăugă:

– Știi doar că a fost de ajuns ca un angajat de pe aeroport să-i spună unui prieten că are de transportat la Casablanca un balot de „iarbă", dar că trebuia încărcat în mod clandestin. A făcut-o pentru douăzeci de drahme.

– De unde știa că John Melrose se va urca în avionul respectiv?

Ea ridică din umeri.

– Ce întrebare copilărească. Supraveghează calculatoarele tuturor companiilor aeriene, ori mi-a filat casa.

Ca văduvă, Dalila era foarte frumoasă. Lui Malko îi stătea pe limbă o întrebare:

– De ce mai ești cu generalul Sliman, dacă îl înșeli în halul ăsta?

Înainte de a-i răspunde, Dalila își aprinse altă țigară.

– Dacă ți-aș spune că mă are la mână, ar fi aproape adevărat. Familia mea, a rămas în Algeria și îmi spune mereu că, dacă îl părăsesc, se va răzbuna. Îl cred în stare. Dar nu acesta este adevăratul motiv... Are ceva care mă atrage. Nu știu ce anume, dar e mai puternic decât voința mea. Când se apropie de mine, mă topesc. Ca și cum ar fi o vrajă...

– Cum vă întâlniți?

– La Madrid. Îndată ce ajung acolo, sosește imediat. A venit chiar și aici, pe ascuns și am petrecut câteva ore împreună, însă cu niște riscuri nebănuite. Și asta doar ca să facem dragoste.

Trase cu nesaț din țigară, apoi adăugă:

– În același timp, am nevoie și de mângâiere. John era blând, romantic, deși în realitate nu era așa.

Lăsă capul în jos. Malko era năucit. Tânăra răspunsese la toate întrebările pe care i le pusese. Nu era prima dată când două treburi se potriveau. Tamburinele continuau să-i răsune în cap. Se afla în Orient, unde lucrurile nu erau niciodată simple. John Melrose nu își alesese bine amanta.

– S-ar putea să ai dreptate, recunoscu Malko. *Company* s-a întrebat cine avea interes să se debaraseze de John Melrose, firește, în afară de islamiști. Iar tu nu ești de partea lor.

– Nu, într-adevăr, făcu ea zâmbindu-i apăsat.

Ea îi căută privirea.

– Cred că sejurul meu la Marrakech nu se va prelungi.

Ceva îi spunea să nu-i pomenească de comandoul islamist. Se gândi din nou la fotografie.

– Știi cumva ce trebuia să facă după ce pleca din Marrakech?

– Nu foarte mult. Mai întâi trebuia să se ducă la Madrid să se întâlnească cu o prietenă de-a mea, al cărei soț este diplomat. Pe urmă, se întorcea la Casablanca să se întâlnească cu unul dintre informatorii lui, un ziarist marocan.

– Știi cum îl cheamă?

– Eu nu, dar tu trebuie să știi.

– Nu ți-a arătat nici o fotografie?

Clipi repede, fluturându-și genele.

– O fotografie? Ce fel de fotografie?

Malko făcu o altă mutare.

– Fotografia unui bărbat pe care voia să-l identifice. Un islamist pe care l-a întâlnit la Peshawar.

– John încerca mereu să identifice islamiști, răspunse ea. Avea niște tabele pe care le ținea la zi. Dar nu vorbea prea mult despre meseria lui din cauza lui Sliman.

Investigația se oprea în acest punct. Malko își puse cămașa. Dalila îi aruncă o privire mirată și în același timp ironică.

– Nu rămâi? Și ție îți este teamă de Sliman?

Atins în punctul sensibil, Malko își scoase degrabă cămașa. Era o prostie. La hotel nu-l aștepta nimic bun, decât poate Lamia.

– Nu mi-e teamă, de aceea rămân, zise el.

* * *

Said era să nimerească sub copitele unui cal ce trăgea o birjă, în graba lui de a ajunge Mercedesul lui Malko. De-abia se urcă în mașină, că îi aruncă o ocheadă aproape înfricoșată.

– Am fost îngrijorat.

Malko rămăsese la Dalila până la prânz. Au făcut amor toată noaptea, iar ultima oară, pe terasa de pe acoperișul casei de unde se vedea întreg cartierul. Când se trezi, Dalila era deja îmbrăcată și aștepta lângă el cu micul dejun pregătit... Îi mai rămăsese timp să se ducă la hotel și să facă un duș. Ora întâlnirii cu Said trecuse de mult.

– Te-ai temut că m-a devorat Gazela?

Marocanului nu-i ardea de râs.

– L-am văzut pe omul care te-a împins aseară. A făcut-o intenționat.

În arterele lui Malko adrenalina năvăli ca un torent. Aproape că uitase incidentul cu îmblânzitorul de șerpi, crezând că a fost o busculadă nevinovată.

– Povestește-mi, îi ceru Malko.

– Mă aflam în mulțime, nu departe de tine. Am văzut un zdrahon în jeanși, cu cămașă verde în dungi care s-a strecurat în spatele tău. Avea alură de luptător. Părul era tuns foarte scurt, avea un plasture pe gât și umeri foarte lați. Părea un om rău. Te privea în așa fel încât am crezut că o să te înjunghie. Cum era atâta înghesuială, am ocolit ca să ajung în fața ta să-ți fac semn. Atunci te-a împins, iar eu i-am tras un bocanc șarpelui ăluia blestemat. Biata reptilă nu a avut nici o vină...

– Ești sigur că m-a împins?

– Era foarte înalt; imediat după aceea, l-am văzut cum se fofila prin mulțime. Am vrut să-l prind, dar a dispărut.

Ciudată treabă. Deci au vrut cu tot dinadinsul să-l lichideze pe Malko sau, cel puțin, să-l pună pe linia moartă.

– Ai putea să-l recunoști dacă l-ai vedea într-o fotografie?

– Da.

– Bine, o să sun la Rabat.

Marocanii trebuie să fi întocmit până acum un portret-robot al celui de-al doilea asasin al jandarmilor. Merita să încerce. Said reluă:

– Pe urmă, am fost tare neliniștit când mi-am dat seama că ai petrecut noaptea la *Dar Ridala*.

– Cum de-ai știut?

– Imediat ce nu te-am mai zărit, m-am retras într-un colț. Am vorbit cu doi polițiști de la Siguranța națională. Mi-au spus că ai plecat cu Mercedesul Gazelei. Dar nu este totul; am aflat ceva foarte interesant.

– Ce anume?

– Când a fost Gazela în satul Ourika, a plecat de la moară cu un pachet voluminos pe care l-a pus în portbagaj.

– Să fi cumpărat niște oale?

– Nu știu, dar acolo nu se ocupă de olărit. Azi m-am dus din nou în sat cu taxiul. Prietenul meu mi-a spus că a văzut un mormânt proaspăt săpat pe malul râului, în apropierea morii.

Un mormânt proaspăt săpat... Malko nu știa ce să mai creadă.

– L-ai văzut?

– Da, de la distanță.

– Nu ai întrebat vecinii dacă știu ceva despre el?

– Nu am discutat nimic. Se ascund unii pe alții. Dar cu mine vorbesc pentru că sunt berber.

Malko se apropie de trotuar și opri la umbră. Trebuia să se gândească. Misterele se țineau lanț. Pe cine îngropaseră acolo în secret? Care era legătura dintre Dalila și țăranii berberi? Ce luase de acolo? Erau fapte disparate cu care era imposibil să construiești o ipoteză. Malko se agăță de ceea ce i se păru mai concret, și anume portretul-robot.

– O s-o filezi în continuare pe Gazelă, îi spuse el lui Said. La noapte ne vom duce în sat.

– De ce?

– Să descoperim cine este îngropat acolo.

Stupefiat, Said făcu ochii mari.

– Șefu', dar pentru asta trebuie...

– Ei bine, vom lua o lopată și o cazma.

Vizibil șocat, marocanul nu mai insistă. Malko întoarse și se îndreptară în direcția hotelului *La Mamounia*. Îl lăsă pe Said acasă. Cine și-ar imagina că asupra acestui oraș atât de liniștit și de pitoresc, în care hotelurile au apărut ca ciupercile după ploaie, plana o amenințare așa de mare? Comandoul islamist „Al Khatib al Maout", vinovatul de moartea celor doi jandarmi și a lui Jawad Benjelloun, părea că se află la Marrakech și, în mod sigur, nu nutrea intenții bune.

* * *

Aproape toate șezlongurile dimprejurul piscinei hotelului *La Mamounia* erau goale. După ce încercase în zadar să dea de Stanley Hurd ca să-i ceară fotografia-robot, se hotărî să se odihnească... Deodată, zări o femeie culcată pe marginea apei într-un bikini minuscul. O coadă lungă, neagră ca tăciunele șerpuia în lungul spatelui până în curbura feselor. Rotunjimea coapselor nu l-ar fi înșelat nici în ruptul capului. Era Lamia.

Malko se apropie şi se aplecă deasupra ei, căutându-i privirea în spatele ochelarilor negri.

– Ţi-a plecat „logodnicul"?

Ea îşi coborî încetişor ochelarii şi-i văzu ochii roşii şi umflaţi.

– M-a părăsit, ticălosul! şuieră ea. Mânca-l-ar ciuma!

– Ce s-a întâmplat?

Ochii adolescentei, de obicei tulburi, se umplură de lacrimi.

– Aseară a insistat să mă dezvirgineze! Şi asta înainte să-mi cumpere palatul! Imediat după ce mi-a băgat măciuca în pântece, s-a îmbrăcat şi a întins-o. Mi-a spus că a stat cu mine doar pentru asta şi că nu se aştepta ca o ticăloasă ca mine să mai fie fată mare. Îţi dai seama ce porc a fost! Şi eu care credeam că e îndrăgostit până peste urechi... Tot ce şi-a dorit a fost numai fecioria mea.

Se smiorcăia cu jale.

– Ei, hai, fii serioasă, zise Malko, doar nu era fecioria ta cea *adevărată*. Nu a fost decât o cacialma.

– Nu-i nimic, răspunse Lamia cu încăpăţânare. Când o femeie suferă...

Ea îi aruncă o privire neagră.

– Tu unde ai fost? Te-am căutat toată noaptea.

– Nu am dormit la hotel.

Făcu o mutriţă dispreţuitoare.

– O să te îmbolnăveşti de SIDA cu putorile astea berbere... Bărbaţii lor regulează şi caprele.

– Caprele nu au SIDA, observă Malko, doar dacă o iau de la oameni. Şi nu am fost cu o putoare berberă.

Furioasă, Lamia îşi puse ochelarii negri.

– Ce o să faci? o întrebă Malko.

– Nu am chef să mă întorc la Rabat. Mai rămân câteva zile. Mâine mă duc la un dineu unde trebuia să mă însoţească ticălosul ăla! Vrei să vii cu mine?

– Dacă nu îţi este frică de SIDA...

– Prostule! Nici măcar nu pot să mă regulez, nemernicul m-a făcut praf.

Ca întotdeauna, plină de poezie... Lamia îi amintea de Mandy-Ticăloasa. Numai că ea nu-şi refăcuse himenul. În orice caz, în Anglia nimeni nu mai credea în aşa ceva. Malko se

lungi alături de ea. Se întreba de ce misterioșii teroriști nu dădeau lovitura, acum când fiecare oră ce trecea mărea riscul de a fi prinși.

* * *

– Siguranța națională, DST și Direcția generală de studiu și documentare o scaldă pur și simplu, îl anunță Stanley Hurd. Cred că teroriștii identificați s-au întors în nord și se ascund în Rif.

– De ce?

– Niște funcționari din gara Marrakech l-au recunoscut pe ucigașul jandarmilor care a cumpărat două bilete pentru Casablanca. În Marrakech nu au apărut. Acum ne găsim într-un punct mort.

– Ce s-a întâmplat cu fotografia de la John?

– Am comparat-o cu cele ale islamiștilor cunoscuți și arhivați în calculatoarele noastre. Dar fără rezultat. S-ar părea că tipul a venit de pe altă planetă. Tu ce ai făcut?

Malko alcătui un raport fidel cu tot ce a descoperit. Hurd îl întrerupse.

– Este foarte probabil ca gunoiul ăla de Sliman Smain să fi aruncat avionul în aer. Asta e părerea mea. Serviciile algeriene nu se dau înapoi de la nimic, fiind în legătură cu destui teroriști palestinieni ca să știe cum să acționeze. În plus, a ucide câțiva marocani acolo e foarte bine...

– Deci consideri că asasinarea lui John Melrose s-a lămurit?

Americanul stătu în cumpănă puțin, apoi se corectă:

– În principiu, da.

– Cu toate astea, Jawad Benjelloun nu a fost omorât din întâmplare, ci din cauza acestei fotografii.

– Exact. Pentru că tu i-ai cerut să-l identifice pe bărbatul din ea. John Melrose n-o făcuse, de aceea...

Argumentul era de nezdruncinat.

– Mai e și altceva, zise Malko, nedezvăluind toate argumentele lui.

Îi povesti despre pachetul adus de Dalila Villanova și

despre mormântul secret din satul Ourika. Șeful Centralei CIA sări în sus ca ars.

– Iisuse Cristoase! Asta schimbă totul! Deși nu văd încă legătura dintre toate elementele, trebuie să te duci acolo.

– Plec în seara asta, dar nu e tot... Ai portretele-robot ale ucigașilor celor doi jandarmi?

– În cazul lui Abdelkrim Tahrir, avem fotografia de pe permisul de conducere, iar pentru amicul lui, „Gulgudin", există un portret-robot. De ce?

Malko îi explică. Americanul nu mai insistă.

– O să-ți trimit prin fax portretul-robot. La prima vedere, s-ar putea lega ceva. Se pare că tipul ăsta a aflat de tine și de faptul că ești pe urmele lui.

– Ar fi o coincidență binecuvântată, zise Malko, dar în sfârșit... Pentru moment, nu găsea altă explicație.

* * *

Said aștepta lângă stația de taxiuri colective, niște Mercedesuri verzi care deserveau toată zona munților Atlas. Aruncă în spate un sac greu cu uneltele de care aveau nevoie. Se vedea că nu îi sunt boii acasă.

– Ce nu merge, Said?

Marocanul îi dădu niște explicații încâlcite din care reieșea că profanatorii de morminte erau urmăriți de răzbunarea fantomelor care îi supuneau la tot felul de blesteme, unele mai rele decât altele... e drept că și un „agent" al CIA are voie să fie superstițios.

– Pentru treaba asta o să primești o mie de drahme, îi promise Malko.

Cu suma asta își permitea să alunge câteva blesteme. Said se însenină. Înainte să demareze, Malko scoase faxul transmis de Hurd și îl puse sub nasul marocanului în timp ce aprindea beculețul din tavan. Nu aștepta prea mult timp.

– El este! Jur pe Allah! strigă Said.

– Ești sigur?

– Absolut!

Malko ambreie motorul. Marocanii se vor zgâria pe ochi. Comandoul „Al Khatib al Maout" se afla încă în Marrakech.

Traversară câmpia întinsă scăldată în întuneric, trecură pe lângă restaurantul „Leul din Ourika" ce era închis la ora asta, apoi ajunseră la primul masiv muntos din Atlas, o imensă masă neagră care se înălța la orizont. De cum urcară primele serpentine, Said începu să-și manifeste nervozitatea.

– Dacă sătenii ne vor prinde că le pângărim mormântul, ne vor omorî.

– Să facem în așa fel încât să nu ne prindă, încheie Malko.

Capitolul XV

Malko avea senzaţia că străbătea o ţară a nimănui. Pe drum nu întâlniră nici un vehicul, nici un trecător, nici o lumină care să răzbată de la ferestrele căsuţelor din piatră de râu din acel sătuc pe care îl traversau. La fiecare curbă, farurile luminau poalele munţilor întunecaţi şi ostili. Stâncile dădeau impresia unei prezenţe obsedante, apăsătoare şi neliniştitoare. La o distanţă de câteva zeci de kilometri de Marrakech intrau în alt univers...

Zgomotul făcut de motorul Mercedesului trebuie să se fi auzit de departe. Mergeau de vreo patruzeci şi cinci de minute, iar Said era din ce în ce mai nervos.

– Să ne oprim aici! spuse el.

Ajunseră în dreptul primelor case din ultimul sat. Malko parcă pe un loc mai înalt, opri motorul şi se dădu jos. Liniştea era deplină, tulburată doar de ţipetele păsărilor de noapte. Said puse sacul pe umăr şi şopti:

– Vom coborî pe aici şi vom merge de-a lungul râului. Dar să nu vorbeşti că au auzul fin.

Malko mergea în urma lui. De-abia parcurseră vreo sută de metri ca să ajungă pe malul râului, că un câine începu să latre. După el, se luară şi alţii. Repede de tot începu un concert asurzitor care îi călca pe nervi. Said se opri brusc şi îi şopti lui Malko:

– Să aşteptăm să se domolească.

Rămaseră cam un sfert de oră în umbră, apoi înaintară în vale, de-a lungul râului. Câinii nu mai lătrau, iar torentul acoperea zgomotul slab al paşilor. Din fericire, bolta era destul de senină. Malko întoarse capul spre dreapta şi zări masa întunecată a căsuţelor din sat... Nu răzbătea nici o lumină. La

munte, oamenii se culcau devreme... Said, care mergea înainte, ridică brațul. Malko se opri în loc. Marocanul se întoarse și-i spuse încetișor:

– Mă duc în recunoaștere, apoi mă întorc.

Dispăru în întuneric. Foarte atent, Malko scrută în noapte. Liniștea era apăsătoare. În mijlocul munților berberi, fără armă, se simțea extrem de vulnerabil. Said apăru și-i zise:

– Am găsit, dar nu trebuie să facem nici un pic de zgomot. Nu e departe de casă.

Înaintară pe solul cu iarbă. Said se opri lângă tulpina unui copac și scoase din sac un hârleț cu mâner pliant, apoi îl înfipse în iarbă. Malko era cu ochii pe moară. Nu auzeau decât zgomotul lopeții care scotea pământul. Apoi, un sunet înfundat: hârletul lovise un obiect. Malko se apropie. Said săpa cu mâinile ca să nu facă zgomot și să scoată tot pământul. Aprinse lanterna plimbând fasciculul la câțiva centimetri de o suprafață albă. Era un giulgiu.

Said stinse lanterna și dădu pământul la o parte. Luă apoi un cuțit și sfâșie giulgiul. Îl îndepărtă, iar Malko, aplecat peste el, zări un smoc de păr negru și creț. Își reținu greața pe care o simți din cauza mirosului care ieșea din mormânt. Said dezveli capul până la gât și aprinse din nou lanterna. Lui Malko i se făcu pielea de găină de oroare. Gâtul fusese tăiat și se vedea o rană scârboasă și neagră în care colcăiau deja viermii și insectele. Îi tăiaseră beregata ca la oi. În afară de câțiva bulgări de pământ din mustață, fața era în întregime curățată. Malko cercetă mult timp cadavrul.

Era un tânăr până în treizeci de ani, arab, cu fruntea netedă și nasul proeminent. Închise ochii și își aminti de cele două faxuri trimise de Stanley Hurd chiar în după-amiaza aceea. Era mai mult decât sigur că îl avea în față pe Abdelkrim Tahrir, asasinul celor doi jandarmi. Ar fi avut nevoie de mai multă lumină și timp, ca să fie sigur sută la sută...

Deodată, Said scoase un mormăit strangulat și stinse cât putu de repede lanterna. Tocmai se aprinsese o lumină gălbuie la o fereastră de la fermă, chiar deasupra lor.

* * *

Malko avu impresia că îi va sări inima din piept. Ar fi vrut să intre în pământul răscolit. Acum pândeau neonul alburiu. De la fermă, nu răzbătea nici un zgomot până la ei. Așteptară cu răsuflarea tăiată, dar după trei minute, lumina fu stinsă.

– Mor de frică, șefu', îl imploră Said.

– Trebuie să acoperim groapa.

Marocanul aruncă pământul de bine, de rău, punând la loc și peticele de iarbă. Dacă stăpânii fermei nu vor veni să-și bage nasul pe aici, nu își vor da seama că mormântul fusese profanat.

Said începu să respire ușurat de-abia după ce se aflau departe de sat. Fiind atent la serpentine, Malko încercă să înțeleagă ceva, ceva. Ce se petrecuse în interiorul comandoului „Al Khatib al Maout"? Ce mare pericol reprezentase acest Tahrir de l-au eliminat? Oare prima lui vizită în sat să-i fi alertat într-atât? Totul avea o oarecare logică, atât timp cât nu-și introduceau în joc *jokerul*, adică pe Dalila Villanova.

Firește, vizita lui putea fi doar o coincidență, însă întreaga experiență acumulată de Malko de-a lungul anilor îi spunea că acest gen de coincidență nu există în lumile paralele. În acest punct, mintea i se bloca; era imposibil să înțeleagă ce legătură se stabilise între frumoasa algeriană, amanta generalului din Securitatea militară și membrii furioși din Peshawar.

Generalul Sliman Smain era un adversar feroce al Frontului Islamic al Salvării și al Grupului Islamic Armat, capul „extirpatorilor" care voiau să-i elimine pe integriști cu forța. Torturase și executase sute de membri în trei ani de represiuni atroce. Le scoteau ochii, le tăiau capetele, le ardeau familiile de vii. Era imposibil să crezi într-o alianță, fie ea și temporară. Cu condiția ca Dalila Villanova să nu fi suferit subit o criză de conștiință. Viața pe care o ducea la Marrakech pleda foarte puțin în favoarea acestei ipoteze, iar el nu o vedea capabilă să fabrice o mașinărie care să arunce un avion în aer. Reveni la ipoteza de dinainte: Sliman Smain își reglase conturile care nu aveau cu nimic de-a face cu cealaltă afacere... Foarte ciudat.

Când îl lăsă pe Said acasă, nu îi dăduse încă de capăt acestei dileme.

– Mâine ce fac?

– O urmărești pe Gazelă, îi spuse Malko. Să-mi telefonezi la hotel, pe la șapte, dintr-o cabină.

De abia ajunse în cameră, că Malko își turnă o votcă pe care o luă dintr-un băruleț și îl sună pe Hurd. Îi era imposibil să-i povestească despre ceva lămurit deja, însă informațiile pe care le deținea nu puteau să aștepte. Americanul ori dormea, ori se juca cu servitoarea, căci trecu ceva timp până să răspundă.

– Am găsit comandoul „Al Khatib al Maout", îl anunță Malko.

După ce termină de explicat, Hurd părea că s-a trezit de-a binelea.

– O să-l sun imediat pe comisarul Afouani, spuse americanul. Va crede că e o cacialma.

– Nu-i spune încă de Dalila Villanova, îi ceru Malko. Trebuie să aflu mai multe în legătură cu acest subiect. Ei pot acționa prea brutal. Singura noastră șansă, dacă e implicată și ea în afacere, este s-o luăm prin surprindere.

– Ar fi într-adevăr trist, încheie Stanley Hurd, căci asta ar însemna că John Melrose nu a avut deloc fler.

Malko nu răspunse. Experiența îl învățase că, adesea, „căile trupului" le întunecau pe cele ale minții. În orice caz, John a plătit foarte scump lipsa lui de discernământ.

* * *

Malko adormi cu greutate. În visul lui hipnotic, crupa apetisantă a Lamiei și fața plină de pământ a bărbatului îngropat în satul Ourika se învălmășeau într-un soi de caleidoscop în culori suprarealiste. Mai rămânea o problemă: Dalila. Cum reușea să afle mai multe amănunte?

Se hotărî s-o lase să se „odihnească" vreo douăzeci și patru de ore, timp în care va vedea ce vor găsi marocanii în Ourika. S-ar putea ca problema să se rezolve de la sine. Probabil că și pânda lui Said îi va aduce elemente în plus.

Logic vorbind, lui Malko nu-i venea să creadă că era vinovată. Dacă ar avea oarecare legături cu teroriștii, atunci ar fi și ea răspunzătoare de moartea lui John Melrose. În acest caz, va câștiga în mod sigur medalia de aur la dublu.

* * *

Vocea languroasă a Lamiei îl trezi. Vremea era mohorâtă, cerul plumburiu, păsărelele ciripeau, iar avioanele de antrenament bâzâiau în văzduh.

– Să nu uiți cumva de programul din seara asta, îi aminti ea. O să fiu foarte frumoasă.

În vocea ei se citea promisiunea... Din nefericire, Malko era cu gândul în altă parte.

– O cunoști pe Dalila Villanova? Locuiește într-o vilă superbă în cartierul musulman.

Lamia izbucni furioasă.

– Așadar, la nemernica aia ți-ai petrecut noaptea! Se regulează și cu țapii. E o putoare de algeriană care s-a îmbogățit punându-și fundul la bătaie... S-a culcat chiar și cu guvernatorul de *willaya*[1] doar ca să nu plătească impozitele. Un porc împuțit și ăla !

– Crezi că simpatizează cu integriștii?

Lamia simțea că se sufocă.

– Ea! E o târfă nerușinată; integriștilor nu le plac putorile. Dacă vor ajunge vreodată la putere, va fi nevoită să poarte voal ca să-și ascundă mutra de prostituată.

Dalila Villanova avea și haine pentru vreme rea...

Malko nu mai insistă. Portretul zugrăvit de Lamia corespundea puțin cu cel al unei „passionaria" înrobită de cele mai pure și aspre idei ale Islamului.

– În seara asta voi fi strălucitoare, zise Lamia, răzbunându-se înainte pe interesul pe care Malko îndrăznise să-l manifeste față de altă femeie.

* * *

Said acceleră motocicleta. Înaintea lui, Mercedesul rula și el foarte repede. Se aflau între palatul de pe Bahia și poarta Bab Ahmar, în sudul orașului. Înjură printre dinți fiindcă nu era

---

1. *Zonă administrativă din Algeria*

momentul s-o piardă pe Dalila, cu atât mai mult cu cât era singură, cum fusese și când s-a dus în satul Ourika.

Din fericire, chiar înainte de a ajunge lângă zidurile ce împrejmuiau cartierul Sidi Youssef Ben Ali, ea parcă într-o piațetă din fața moscheei M'Sala și coborî din mașină. Era îmbrăcată ca de obicei, într-o bluză largă, în pantaloni și cu o eșarfă înnodată sub bărbie, cu ochelari negri la ochi. Nu se zăreau decât gleznele și partea de jos a feței. Observă că nu era machiată. Mergea pe jos pe străduța M'Sala; Said își parcă motocicleta. De ce venise în cartierul meșteșugarilor? Poate că se ducea la vreun artizan. Prin mulțimea compactă era ușor de urmărit fără să-și dea seama. Era înaltă și depășea trecătorii aproape cu un cap.

După cinci sute de metri, femeia în albastru o luă la dreapta și se îndreptă spre altă moschee nou construită. Trecu prin fața ei și intră într-un mic magazin de bijuterii. În vitrină erau expuse niște diademe berbere superbe. Puțin dezamăgit, Said se opri mai încolo. Pur și simplu, venise să cumpere câteva podoabe. Își aprinse o țigară. După câteva momente, Dalila ieși din prăvălie, privi în jur, apoi îl zări sprijinit de o birjă și îi făcu semn să se apropie.

* * *

Înmărmurit și cu inima bătând cu putere, Said nici nu se mișca din loc. Atunci Dalila veni înspre el cu un zâmbet încurajator. Între ochelari și eșarfă, nu-i distingea decât gura cu buze groase, mai palidă decât de obicei.

– *Salam Aleykoun*, zise ea cu politețe.

– *Aleykoun Salam*, răspunse Said cu vocea strangulată.

Tânăra îl fixă cu privirea.

– Eu te cunosc, nu cumva ești ghid?

– Ba da, băigui bărbatul. Și eu te cunosc.

– Pică bine, făcu Dalila. Tocmai căutam pe cineva care să-mi facă un serviciu. Dacă vrei să câștigi zece drahme...

– Bineînțeles, acceptă Said nedumerit.

– Trebuie să te duci până acasă la mine. Întrebi de Omar, șoferul meu, și îi dai biletul ăsta din partea mea. Neapărat să-mi aducă o bijuterie. Te aștept la prăvălie.

Said o urmă și intră după ea. Înăuntru erau trei persoane. Un tânăr cu o față fină care stătea după tejghea, îmbrăcat cu *kamiz* și cu o bonetă albă pe cap. Ceilalți doi bărbați stăteau în picioare rezumați de zid. Pe unul dintre ei nu-l cunoștea. Era un mustăcios tânăr, cu părul creț. Figura celuilalt îi dădea fiori reci pe șira spinării: era namila care îi dăduse brânci lui Malko. Said o urmase prostește pe Dalila până în mijlocul prăvăliei. Bărbatul ras în cap se găsea în acest moment între el și ușă. Din cauza perdelei, din exterior nu se putea vedea ce se petrece înăuntru. Said se uită la ușă ca la poarta raiului. În magazin domnea o liniște apăsătoare. Dalila rupse tăcerea întrebându-l pe Said:

– Cum te cheamă?

– Said Boukala.

– Mă urmărești de câteva zile. Pentru cine lucrezi?

Marocanul se prefăcu că nu a auzit și întrebă cu o voce aproape normală:

– Îmi dai biletelul *lalla*[1]?

Cum Dalila Villanova nu schiță nici un gest, se întoarse și arboră zâmbetul lui neghiob, îndreptându-se spre ușă. Dar nu ar fi reușit să ajungă vreodată. Bărbatul ras în cap întinse brațul și îl prinse de gât cu degetele dure ca tungstenul. Acesta simți cum îi pârâie laringele și auzi vocea Dalilei:

– Gulgudin, nu-l omorî!

Sufocându-se, Said reuși să tragă puțin aer în piept. Zări printre lacrimi privirea întunecată și necruțătoare a lui Gulgudin care, după toate aparențele, nu voia s-o asculte pe Dalila. Vânzătorul de bijuterii reuși să obțină o amânare în favoarea lui.

– Nu sta acolo! Coboară, îi spuse acesta cu voce obosită.

Prietenul lui Gulgudin se grăbi să tragă un inel care se afla în sol, în spatele prăvăliei și ridică un capac pătrat. Gulgudin îl împinse, obligându-l să coboare apăsându-i capul ca să-l forțeze să se miște mai repede.

Numai ce ajunse jos, că Gulgudin sări sprinten lângă el și aprinse un bec ce atârna în tavan. Îngrozit, Said se dădu înapoi

---

1. *Doamnă*

până la zidul din spate. Pivnița cu pământ pe jos nu avea mai mult de douăzeci de metri pătrați. Cu mare încetineală, care îl făcu pe Said să simtă un ghem în stomac, Gulgudin trase de la centură un pumnal cu lama ușor curbată. Era un cuțit de măcelar *hallal*.

Coborî și Dalila scara și se postă în fața lui Said care era livid.

– Lucrezi pentru Siguranța națională?

Incapabil să răspundă, Said înghiți de mai multe ori în sec. Gulgudin îl smulse de lângă zid și se postă în spatele lui. Simți mirosul luptătorului nespălat și pe al lui. Lama cuțitului i se propti în gât. Simți pe piele oțelul rece și începu să se roage.

– Răspunde!

Vocea lui Gulgudin căzu ca o lovitură de bici. Said observă că Dalila își acoperise toată fața cu eșarfa, nelăsând liberi decât ochii.

– Nu, nu lucrez pentru ea, reuși să articuleze Said. Jur pe Allah.

În spatele lui, Gulgudin scoase un mârâit. Cu delicatețea unei dantelărese, el plimbă lama cuțitului pe gâtul lui Said, făcând o minusculă tăietură din care începu să picure sânge. Marocanul avea impresia că îl ardeau cu fierul înroșit. Ca într-un coșmar, îl auzi pe Gulgudin care îi zise cu voce calmă:

– Nu-mi place să duci în deșert numele lui Allah pentru o minciună. Dacă îl mai rostești o singură dată, îți tai beregata pe loc.

Gazela rămase tăcută, în picioare, în fața lui. Mai mult mort decât viu, Said își luă inima în dinți și spuse:

– Nu lucrez pentru Siguranța națională, să mă audă Allah!

O sudoare cu miros acru i se prelingea pe piept și simți nevoia să urineze. Jurământul lui trebuie să fi sunat sincer, căci Gulgudin nu îi tăie gâtul. Însă răgazul fu scurt.

– Cine te-a plătit ca s-o urmărești?

Said căută cu disperare un răspuns care să-l ferească de tăiere, dar voia să ascundă esențialul. Avu impresia că îl găsi și răspunse cu o voce plângăreață:

– Este atât de frumoasă, încât îmi place să o privesc.

Explicația lui a fost un eșec total. Gulgudin îi șuieră la ureche cu voce aspră:

– Dacă te-ai fi gândit la Allah în loc să ai gânduri necurate, nu te-ai fi aflat aici!

O mână înfiptă în umărul lui îl determină să se întoarcă. Privirea neagră era aproape imposibil de susținut. Said începu să tremure ca varga, convins că îi va tăia gâtul numaidecât.

Cu un zâmbet mârșav, Gulgudin îl prinse de urechea dreaptă ca pe un puști ce trebuia pedepsit. Said abia percepu gestul, dar simți o arsură atroce în partea aceea a capului, apoi senzația că un lichid cald se prelinge pe gât. Făcu un efort ca să înțeleagă că bucata de carne roșiatică pe care Gulgudin i-o flutura pe sub nas era chiar urechea lui. Urlă de durere și de spaimă. Gulgudin îi aruncă o cârpă murdară.

– Șterge-te, câine!

Said își tamponă locul unde nu cu mult timp în urmă fusese urechea, înnebunit de groază. Namila se postă în fața lui.

– Ți-am spus să nu mă minți, zise el flegmatic. Ai cinci minute să-i ceri iertare lui Allah, pe urmă o luăm de la capăt cu întrebările... Dacă mă vei minți în continuare, îți voi tăia și cealaltă ureche. Apoi nasul, pe urmă... (Privirea coborî sub pântece.) Ai înțeles? Câine împuțit ce ești!

Cu ochii ieșiți din orbite, Said nu răspunse, încercând să-și facă o idee clară, sfâșiat între spaimă și durerea atroce care îl chinuia. Gulgudin se întoarse către Dalila și îi spuse cu brutalitate:

– Nu mai am nevoie de tine. Du-te!

Fără un cuvânt, tânăra, mândră de ea, se îndreptă către scară. Gulgudin așteptă până se închise capacul, apoi întrebă:

– Cine ți-a dat ordin să o urmărești?

Said închise ochii. Ajunsese la capătul drumului. Își blestemă gustul pentru bani care îl împinsese să lucreze pentru americani. Simțea că acest apucat era gata să-i smulgă și cel mai mărunt adevăr...

Capitolul XVI

Lamia se apropie de Malko. Era într-adevăr strălucitoare. Senzuală până în vârful unghiilor, cu gura proeminentă, privirea apoasă și tulbure, cu o expresie chemătoare încât aveai impresia că, dacă ar fi atinsă în clipa asta, s-ar pune imediat pe treabă. Sânii dezinvolți ieșeau în evidență de sub tunica de gladiator dintr-un lame argintiu care era destul de subțire pentru a se mula perfect pe trup. Șoldurile îi erau strânse într-o fustă foarte scurtă, iar argintiul acoperea aproape tot corpul; până și pantofii se asortau.

– Mă placi? miorlăi ea. Persoanele la care mergem acum îl cunosc pe „logodnicul" meu. Îi vor spune cu cine am venit și cum eram îmbrăcată. Se va îmbolnăvi de ciudă. Mergem?

Malko se uită la ceas. Era șapte și jumătate.

– Mai stai puțin, aștept un telefon.

Era îngrijorat. Said nu-i dăduse nici un semn de viață, așa cum stabiliseră ei în ajun.

Lamia îl cercetă din priviri.

– Doar nu aștepți un telefon de la javra de Dalila!

– Nici vorbă.

Îmbufnată, ea se așeză pe marginea patului, iar Malko nu se putu abține să nu-i mângâie pieptul peste zalele argintii, fapt ce-i provocă imediat fiori și-i întări mugurii sânilor. În clipa în care se hotărî să plece, sună telefonul.

– Alo?

– Domnul Malko?

– Da.

Era Said. Sufla din greu.

– Am noutăți, spuse marocanul. Trebuie să vii să mă iei. Am avut un accident de motocicletă.

– Unde ești?

– În fața restaurantului *Chez Ali*. Este un local foarte cunoscut din afara orașului. Voi fi lângă intrare.

Închisese deja.

– Știi unde este *Chez Ali?* o întrebă Malko pe Lamia.

Ea se strâmbă.

– Este numai pentru turiști. În fiecare seară sunt alte „atracții". Mâncarea este servită în corturi, ca beduinii. Este foarte departe și prietenii mei ne așteaptă.

– Te las acolo, îi propuse Malko, iar eu mă duc la întâlnire. Pentru afacerea de care mă ocup este extrem de important.

Nebună de furie, Lamia îi zise cu voce șuierată:

– Nu mă duc singură nici în ruptul capului. Merg numai însoțită de tine. Și fără mine, nu o să găsești niciodată localul, căci se află în mijlocul deșertului.

După cinci minute, o luară pe bulevardul Mohammed al V-lea spre nord, apoi ajunseră pe autostrada ce ducea către Casablanca. Lăsând în stânga lor plantația de palmieri, continuară drumul câțiva kilometri buni, când Malko zări un panou cu inscripția *Chez Ali*. Părăsi autostrada spre Casablanca și viră la stânga. Se afundă în deșertul neted presărat cu câteva căsuțe.

După ce parcurseră vreo doi kilometri, zăriră din nou un indicator cu inscripția *Chez Ali*. Se întoarse: șoseaua nu se mai vedea. Acum rula pe un fel de pistă pe care abia o distingea în mijlocul deșertului. Lamia stătea încruntată alături de el, zdruncinată de hârtoape.

– Mai e mult? întrebă Malko.

– Vreo trei sau patru kilometri.

În final, ajunseră la un zid roșiatic înălțat în pustietate, merseră de-a lungul lui, iar farurile luminară o intrare demnă de Disneyland. O poartă monumentală cu ținte, străjuită de o parte și de alta de creneluri. Opri mașina în fața ei, iar fasciculul lumină inscripția: „Lunea închis".

Astăzi era chiar luni. Coborî și văzu parcarea pustie. În restaurant nu se putea intra. Lamia îl strigă din mașină.

– Ce mai înseamnă și farsa asta?

– Nu știu, răspunse Malko neliniștit.

Pulsul se acceleră brusc. Apelul lui Said, care îi păruse absolut normal, căpătă acum o semnificație diferită în colțul ăsta neumblat. Privi împrejurul lui. Întunericul nu-i permitea să vadă prea departe, deși noaptea era senină. Oare unde era Said? Cu siguranță că marocanul îi zărise mașina când a sosit. De ce nu se arăta?

– Să plecăm, bâigui Lamia cu vocea ei de fetiță.

– Așteaptă o clipă, zise Malko.

Zări o cabină telefonică la vreo treizeci de metri mai încolo. Se îndreptă pe jos într-acolo. În fața ei, motocicleta lui Said era sprijinită pe criș. Cabina era goală. Îi dădu ocol și zări un om stând pe jos, sprijinit cu spatele de cabină și cu capul căzut pe piept. Nu era nevoie să se aplece ca să-și dea seama că era mort. Said nu-l păcălise.

După rana înfiorătoare de la gât și după cămașa plină de sângele abia zvântat de vântul deșertului, realiză că cineva îi brăzdase gâtul cu cuțitul dintr-o parte într-alta. Plaga urâtă ce se deschidea în partea dreaptă a capului stătea mărturie că, înainte de a-l omorî, îl mutilase pur și simplu. Mușteie bâzâiau în jurul petei de sânge închegat. Malko se ridică îngrețoșat și se grăbi să ajungă la mașină.

Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Dacă l-au adus atât de departe, nu o făcuseră de dragul cadavrului lui Said. Se urcă în mașină, se lăsă moale la volan și se întoarse spre Lamia:

– Există numai un singur drum care duce la plantația de palmieri?

– Da, de ce?

Din fericire, ea nu văzuse cadavrul... Prost dispusă, fata mormăi:

– Prietenul tău ți-a tras clapa, iar noi am întârziat...

El nu zise nimic. Fără armă, nu avea decât un singur lucru de făcut: să ajungă cât mai repede în regiunile populate. Trecu în viteza întâi și demară în trombă pe lângă zidul ce împrejmuia restaurantul *Chez Ali.* După ce dădu colțul, fu nevoit să frâneze brusc. O căruță abandonată îi bloca drumul. Lamia debită câteva înjurături în limba ei. Malko nu pregetă nici un moment. În locul ăsta, șanțul nu era prea adânc. Porni mașina în diagonală și îl trecu, nimerind în pietriș.

Zări prea târziu obiectul lung și negru care bara drumul. Frână, dar mașina continua să înainteze. Avu senzația că se urcă pe un trotuar, apoi Mercedesul începu să se clatine și îi fu imposibil să-l mai controleze.

Obiectul plasat în mijlocul drumului era o grapă care îi sparse cu țepușele ei cel puțin două cauciucuri. Încercă totuși să continue drumul, dar motorul se opri. Lamia scoase un țipăt de groază.

– Ce s-a întâmplat?

– Avem pană, trebuie să mergem pe jos.

– Pe jos? Știi cât de departe este?

– Nu avem de ales.

Primele lumini se zăreau la o depărtare de câțiva kilometri. Coborî geamul din dreptul lui, dar nu auzi decât vâjâitul vântului. I se puse un ghem în stomac. Îi întinseseră o cursă. Pe întuneric, nu vedea decât la câțiva metri. Deschise portiera dându-i un brânci și o scoase pe Lamia din mașină. Ea privi în jurul ei și se zgribuli.

– Mi-e frică, spuse ea brusc, nu mi-ai spus totul.

– O să fie bine, o asigură el.

O prinse de mână și o trase după el. Cu farurile aprinse, Mercedesul părea o corabie părăsită în mijlocul mării.

Deodată, trei siluete apărură din noapte, distanțate una de alta cu vreo zece metri, îndreptându-se spre ei. Malko se opri în loc. Cei trei agresori înaintau fără zgomot. Chiar dacă erau înarmați numai cu cuțite, tot nu aveau nici o șansă de scăpare cu mâinile goale. Se întoarse către Lamia.

– Du-te repede spre restaurant. Încearcă să te ascunzi. Cheamă poliția din cabina telefonică. Eu încerc să-i reții.

– Ce vor de la noi?

– Nu binele, crede-mă, făcu Malko serios.

O împinse pe Lamia în spate și începu să alerge cu greutate pe pietroaiele alea. În fața lui se auzi un foc de armă. Din cauza vântului, detonația nu se percepea de departe. Deci aveau și arme de foc, iar șansele lor de supraviețuire, deja minuscule, se diminuau și mai mult. Lamia se opri brusc și strigă cu vocea ei de fetiță:

– Nu vreau să mor!

– Fugi! urlă Malko.

După ce se descălță, o luă din loc lăsându-și pantofii strălucitori pe solul negru. Malko se găsea acum în fața celor trei siluete care înaintau în semicerc, practic nelăsându-l s-o ia în direcția luminilor. Cum putea sa scape? Având în vedere situația în care se găsea, nu avea nici o șansă să primească ajutor. Zona locuită – adică plantația de palmieri – se afla la o distanță mare, spre est, în direcția autostrăzii. În spatele lui, spre vest, se întindea deșertul nelocuit până la primele masive muntoase din Atlas. Putea să alerge toată noaptea că nu întâlnea decât capre și smochini sălbatici. În primul rând ar muri de oboseală.

Era prins în capcană ca o căprioară înconjurată de haita de lupi.

Liniștit într-un fel că Lamia fugise, își zise că, atât timp cât este în viață, mai există o speranță și se năpusti înspre munți.

* * *

Gâfâind, Gulgudin tună furios spre Rachid:

– Nu mai trage! Vreau să-l omor eu!

Supus, Rachid băgă pistolul în centură. Alături de el, Gulgudin alerga așa cum învățase în Afganistan: aplecat în față, cu pași mari, dând aerul afară din plămâni în mod regulat și inspirând cu forță. Mâna dreaptă era încleștată pe mânerul cuțitului de măcelar folosit în execuțiile lui. Se bucura de pe acum la gândul că-i va tăia gâtul creștinului care-le ieșise în cale... După „confesiunea" lui Said, lui îi venise ideea să-l atragă în plin deșert.

Pe Said îl lăsaseră în pivnița prăvăliei de bijuterii toată ziua. Când se înnoptă, Gulgudin, îl urcă în mașina lor condusă de Rachid. Hassan mersese cu motocicleta până la intrarea în restaurantul *Chez Ali*. Ascunseseră mașina în partea cealaltă a restaurantului. După ce l-au obligat pe Said să telefoneze, i-au tăiat gâtul, apoi au tăiat și firele telefonului. Au avut timp să spună și o scurtă rugăciune – fusese totuși un musulman – apoi au așezat în drum căruța și grapa furate de la jandarmi.

Gulgudin fusese surprins când a văzut că din mașină au coborât două persoane. Cum al doilea pasager era o femeie, nu-i dădură prea mare atenție. Și ei îi vor tăia gâtul. Era doar o târfă, dacă ieșise la ora asta cu un străin...

Înaintea lui, „ghiaurul" alerga prin deșertul pietros. Rachid îl vânase prin stânga și, datorită antrenamentului excepțional, aproape că îl prinse. Dar, în curând, trebui să se mulțumească să-l hăituiască luând-o spre dreapta. Gulgudin era din ce în ce mai fericit că poate conduce o asemenea hăituială întru gloria lui Allah.

Îl binecuvânta în gând pe Brahim, „emirul" lui din Peshawar, care îi adusese aminte că în Coran nu erau numai sfaturi care îndemnau la posturi și la rugăciune, ci și la uciderea celor ce nu se supuneau voinței lui Allah. Adică pe toți păcătoșii de pe pământ. Văzând în Marrakech grupurile de turiști, femeile fardate și cu picioarele neacoperite, nerușinate ca târfele berbere, Gulgudin simțise hotărârea lui și mai încrâncenată. Trebuia să oprească cu orice preț această stare de lucruri abominabilă, tolerată de regele Hassan al II-lea, care era totuși suveranul celor credincioși.

Bărbatul hăituit din fața lui își schimbă brusc direcția.

– La stânga! urlă Gulgudin din toate puterile.

Distanța dintre ei se micșora din ce în ce mai mult. Transpirat, Gulgudin sufla ca o locomotivă, salivând la gândul că lama cuțitului se va împlânta adânc în gâtul acela mizerabil.

* * *

Malko alerga cu gura deschisă, încercând să dea afară din plămâni aerul viciat. Simțea o durere în partea dreaptă și, pentru moment, fu nevoit să încetinească pentru că se sufoca. Ca de fiecare dată când făcea un efort atât de mare, plămânul drept, în care fusese cândva împușcat, îi făcea probleme...[1]. Se întoarse. Sudoarea îl împiedica să vadă, însă cu siguranță că urmăritorii câștigaseră teren. Mai ales cel din stânga lui, care îl depășise ușor. Alergau mult mai repede decât el care nu

1. *Vezi SAS nr. 12: Cele trei văduve din Hong Kong*

era obișnuit cu solul denivelat și se lovea de pietrele colțuroase și de asperități. Ar fi avut nevoie de niște bascheți.

Lanțul muntos părea că se îndepărtează pe măsură ce înainta, ca și cum ar alerga pe o bandă rulantă. Fugea ca o rață cu capul retezat, drept, fără țintă, atât cât să mai câștige câteva minute de viață în plus. Preț de câteva secunde ezită. Inima îi bătea cu putere, era lac de sudoare, deși bătea vântul. Lamia dispăruse. Ar avea șanse să scape.

Mintea îl îndemna să accelereze, însă picioarele îngreunate nu-l mai ascultau. Avea senzația că se afundă în solul zgrumțuros... Urmăritorul care îl hăituise îndeaproape se întoarse și acum se îndrepta în direcția lui. Împietrit, Malko se opri în loc, incapabil să o ia la sănătoasa ca să scape de pericolul ce-l păștea. Piciorul se lovi de o piatră mare cât o minge de tenis. O culese de jos. Cu puțin noroc, l-ar putea elimina pe adversarul cel mai apropiat, rămânându-i astfel timp să mai respire puțin.

* * *

Lamia se clătină, apoi se redresă imediat. Lameul argintiu atârna greu pe ea, simțindu-se mult mai bine dacă l-ar da jos. Îi era rușine, chiar și în deșert, să rămână cu pieptul gol. Respirând și praf o dată cu aerul, rămase acolo cu gura căscată, ca un animal hăituit, neputând să se mai miște. Din cauza vântului, nu auzea nimic.

Se întoarse din drum, acum aflându-se lângă ultimul colț al zidului. Nu o urmărise nimeni, dar se îndepărtă imediat, cu frica-n sân, cu picioarele înțepate în spini. Dădu colțul, și se pomeni în apropierea cabinei telefonice, lângă intrarea în restaurant. „Cheamă poliția!" îi strigase Malko.

Intră în cabină fără să dea atenție cadavrului lui Said. Ridică receptorul și își dădu seama imediat că nu avea ton. Închise ușa și rămase nemișcată, cu gura deschisă, năucă. Lameul argintiu o strângea ca o armură. Nemairezistând, îl trase peste cap și îl așeză pe genunchi. Subit, începură să-i clănțăne dinții, neștiind dacă era spaimă sau frigul deșertului care o congela.

Cu o oră mai devreme, se afla încă la hotel, sigură de ea și de frumusețea ei. Un hohot de plâns îi ardea gâtul. Ghemuită în cabină, se gândi la Malko. Oare mai trăia?

* * *

Rachid ajunse la câțiva metri de Malko rămas înțepenit locului. Se mulțumi doar să se apropie ca să împiedice prada să scape. Onoarea execuției îi revenea lui Gulgudin care trebuia să sosească dintr-o clipă în alta. Asigurat că va rămâne pe loc, încremenit ca un cerb obosit de atâta luptă, Rachid se apropie și mai mult. Dar nu reuși să evite piatra pe care Malko i-o azvârli cu toată forța. Aceasta îl lovi în maxilar, smulgându-i un țipăt de durere. Cu mandibula fracturată, căzu la pământ, tăvălindu-se pe jos.

Profitând de acest răgaz, fugarul își reluă cursa, de data asta îndreptându-se către nord. Gulgudin urlă de furie și porni în urmărire. Hassan coti și el în direcția lui. Decepționați, cei doi bărbați alergau și mai repede. Rachid se ridică și fugi în urma lor, în ciuda junghiului îngrozitor din maxilarul rupt. În realitate, nu erau chiar atât de neliniștiți. Datorită antrenamentului nemilos administrat de antrenorii pakistanezi, erau siguri că vor pune mâna pe victimă.

* * *

Speranța lui Malko fu de scurtă durată. După ce parcurse câteva sute de metri, durerea din plămân reveni tăindu-i răsuflarea. Se afla încă departe de primele așezări omenești. Nu va ajunge niciodată la ele. Stratagema lui nu îl ajută decât să mai câștige câteva minute de trăit.

Concentrându-se asupra respirației, nu zări o ușoară denivelare a terenului, piciorul îi alunecă în gol și căzu cât era de greu. În spatele lui auzi rânjetul victorios al urmăritorului său. De data asta s-a terminat.

Capitolul XVII

Malko se lovi rău cu capul de sol. Năucit, încercă să se ridice, dar chiar atunci zări două puncte albe care străluceau în depărtare. La început crezu că este o iluzie optică. Se ridică și se străduí să se uite fix la ele. Continuau să clipească deplasându-se cu repeziciune.

După o clipă, realiză că era o mașină ce mergea cu farurile aprinse în faza mare pe drumul spre restaurantul *Chez Ali.* Dar vehiculul nu ajunse încă în dreptul Mercedesului cu cauciucurile sparte ce staționa acolo, însă distanța se micșora foarte repede. Și farurile mașinii lui Malko mai erau încă aprinse luminând deșertul.

Pulsul i se accelerá și mai mult. Un vehicul era o șansă nesperată de salvare. Se găsea la aproximativ o mie cinci sute de metri, distanță parcursă de el în alergare.

Imediat se ridică în picioare uitând de oboseală. Porni ca un alergător de viteză, luându-i prin surprindere pe urmăritorii lui prin schimbarea direcției. Auzi în spate țipete furibunde, exclamații în arabă și alergă mai repede. Nici măcar nu simțea durerea din plămân, nici aerul fierbinte care era pe cale să-i facă să explodeze plămânii. Avea senzația că zboară pe solul denivelat. Reuși să ia puțin avans. Mașina venea în direcția lui, apropiindu-se de căruța care bloca drumul. Aveau traiectorii comune, fapt ce făcea ca distanța să se reducă simțitor. Dacă ajungea lângă obstacol și era obligată să se întoarcă din drum, Malko nu mai avea șansa de a ajunge la ea.

Își mobiliză toate forțele într-un efort disperat. Mai avea trei sute de metri. Mașina se opri în fața barajului. Ocupanții se întrebau probabil ce însemna acest lucru: căruța așezată de-a

curmezișul drumului, iar Mercedesul abandonat alături, cu farurile aprinse și nici o persoană înăuntru. Alergând fără oprire, Malko începu să agite brațele în speranța că va atrage atenția. Dar timpul se scurgea și vehiculul nu se mișca din loc. Cu coada ochiului, Malko îi văzu pe urmăritori la o sută de metri în spatele lui. Asta însemna că nu avea prea mare avans. Încotro se ducea, dacă restaurantul era închis? Un foc de armă se auzi în urma lui. Adversarii lăsaseră la o parte orice precauție. Și ei văzuseră mașina. Lui Malko i se puse un nod în gât. Mașina începu să dea înapoi ca să facă un ocol.

Își supuse trupul ostenit unui ultim efort. Alerga ca un automat, cu gura căscată, neavând înaintea ochilor decât fasciculul de lumină al farurilor. Devie din nou direcția ca să ajungă *în fața* vehiculului care tocmai își terminase ocolul. Se găsea doar la doi pași de drum. Străbătu ultimii metri cu o viteză record și simți brusc sub tălpi solul nivelat; ajunsese pe pistă.

Mașina se afla acum în dreapta și venea spre el. Se năpusti în direcția ei agitând cu frenezie brațele înspre faruri. Dar vehiculul nu încetini deloc. Șoferul, oricare ar fi el, avea scuze: imaginea bărbatului ivită de nicăieri, gesticulând astfel, nu era prea liniștitoare. Deodată, lui Malko i se muiară picioarele și căzu. Era la capătul puterilor. Toxinele acumulate în mușchi îi interziceau orice efort suplimentar. Rămăsese nemișcat în mijlocul drumului înaintea mașinii care se apropia de el, iar picioarele îi tremurau. Oare va opri sau va trece peste el?

* * *

Farurile ajunseră doar la câțiva metri de el. Era un Golf, iar Malko nu-i putea distinge pe pasageri. Șoferul încetini și claxona. Malko îi făcu semn să oprească.

Șoferul opri în ultimul moment. Prin parbriz Malko distinse o pereche, bărbatul aflându-se la volan. Cum puse frână, Malko se și repezi la portieră. Primul dintre urmăritori era la mai puțin de o sută de metri. Răgazul mai dură încă vreo cincisprezece secunde.

Din fericire pentru Malko, șoferul nu încuiase portierele. O deschise din zbor. Uluit, bărbatul, un tip rumen la față, cam de

vreo cincizeci de ani, îl apostrofă într-o limbă aspră: vorbea olandeza, limbă pe care Malko nu o cunoștea. În orice caz, situația nu era prea roz. Mai avea încă șase secunde. Îl prinse pe șofer de guler și îl smulse din scaun cu un ultim efort. Nefericitul ateriză cu brutalitate pe solul pietros.

Țipete înfiorătoare țâșniră din Golf. Malko se lăsă pe scaunul din față, închise aprig portiera și trecu în viteza întâi. Când apăsă pe accelerator, Gulgudin se găsea numai la trei metri. Sări în lături ca să nu-l calce. În loc să se îndrepte către luminile din depărtare, Malko vira la stânga ca să ocolească Mercedesul și căruța. Voia să ajungă la intrarea în restaurant. Lamia fugise într-acolo și trebuia s-o caute. Urmăritorii lui Malko se vor răzbuna pe ea. Nu făcuse bine că îl bruscase pe olandez, însă nu voia să abandoneze o femeie aflată în pericol de moarte, mai ales că toate s-au întâmplat din cauza lui...

Se uită în oglinda retrovizoare și zări cele trei siluete care se întâlniseră și păreau dezorientate. Răsuci volanul ca să ajungă din nou pe pistă. Un geamăt înăbușit se auzi lângă el amintindu-i că nu era singur. Întoarse capul și descoperi chipul palid al unei femei blonde cu ochi foarte albaștri plini de groază. Ea îl implora în engleză:

– *Please, do not kill me!*

Dori să-i răspundă, însă gâtul i se uscase atât de tare, încât nu reuși să articuleze un singur cuvânt. Zidul ce împrejmuia restaurantul se găsea în stânga lui. După ce dădu colțul, reuși să îngâne ceva.

– Nu vă temeți, zise el tot în engleză, fug de oamenii ăștia care vor să mă omoare.

– *Oh, My God!* exclamă ea năucită. O să-l omoare pe soțul meu!

– Nu, zise Malko, nu este în pericol.

Momentan trebuia s-o găsească pe Lamia. Dispunea de foarte puțin timp. Opri pe platforma din fața intrării în restaurant și coborî din mașină. Unde se dusese? Era greu să distingă ceva mai departe de zece metri. Punându-și mâinile pâlnie la gură, o strigă. Dar nu primi nici un răspuns. Vântul îi atenua vocea. O mai strigă de două ori, lăsându-se păgubaș, când, din cabina telefonică, apăru o siluetă care se năpusti spre mașină.

– Malko! Malko!

Desfigurată de groază, mânjită de rimel, cu privirea rătăcită, strângea la piept tunica din zale argintii și tremura ca varga. Se aruncă în brațele lui, iar el o urcă pe bancheta din spate.

Olandeza observă scena stupefiată. De unde se ivise femeia asta pe jumătate dezbrăcată? Malko se întoarse.

– Trebuie s-o tăiem direct prin deșert. Nu putem ajunge la drum. Mai există vreo altă pistă?

– Nu știu, spuse Lamia printre hohote. Mă dor îngrozitor picioarele!

Demară din nou, îndepărtându-se spre luminițele din depărtare. Gropile, șanțurile, copacii se succedau în lumina farurilor. Nu putea să ruleze cu mai mult de treizeci de kilometri la oră. În urma lui se ridica un nor gros de praf și încet, încet, se mai calmă. Dacă nu intervenea ceva neașteptat, urmăritorii nu-l vor prinde.

După zece minute, ajunseră pe un teren mai neted. Erau foarte aproape de pistele care împânzeau plantația de palmieri. Se îndrepta la voia întâmplării către autostradă și răsuflă ușurat atunci când zări luminile gălbui ale lămpilor cu vapori de sodiu.

Încă puțin, și ajungem pe asfalt.

– Cum rămâne cu soțul meu? suspină olandeza.

– Imediat ce vom găsi un taxi, vă înapoiez mașina. Vă mulțumesc din suflet, mi-ați salvat viața. Ce căutați acolo la ora asta?

– Personalul de la hotelul *Saadi* ne-a recomandat un restaurant foarte vesel, unde există cămile și spectacole cu călăreți arabi...

Malko îl binecuvântă pe recepționerul de la *Saadi* care nu știuse că restaurantul era închis lunea. După un kilometru de mers, zări un „minitaxi" ce staționa în capătul bulevardului Mohammed al V-lea. Opri lângă el. Lamia se îmbrăcase deja cu tunica argintie. Coborâră amândoi. Malko se aplecă spre olandeză:

– Dacă vă este frică, duceți-vă la poliție, dacă nu, atunci mergeți imediat după soțul dumneavoastră...

Era prea obosit ca să spună mai mult. Îndată ce se urcară în taxi, Lamia se înghesui în el.

– La hotelul *La Mamounia*, zise el.

* * *

Recepționerul de la hotel le aruncă o privire intrigată. Malko era mort de oboseală, Lamia avea chipul mânjit de dâre negre și era desculță.

– Am avut un accident, îi explică Malko.

Ajunsă în cameră, Lamia izbucni în hohote de plâns fără să se poată stăpâni.

– Credeam că o să mor, în viața mea nu mi-a fost așa de frică, gemu ea.

– Fă o baie, o sfătui Malko, și telefonează-le prietenilor tăi.

– Puțin îmi pasă de ei, zise ea. O să găsesc mâine o explicație.

După trei minute, el era sub duș unde rămase multă vreme, revenindu-și treptat sub jetul de apă călduță. După ce ieși, Lamia era acoperită toată de spumă, iar părul lung și negru plutea în jurul ei.

– Mi-e foame. Dar mai întâi aș vrea să beau ceva.

– Ce?'

– Un Cointreau cu gheață și cu lămâie verde.

– Mă ocup eu imediat, răspunse Malko.

Se duse la băruleț și luă de acolo toate ingredientele necesare preparării băuturii, i-o aduse Lamiei în cadă, pe urmă chemă serviciul de cameră și comandă o sticluță de șampanie Taittinger Comtes roz din 1985, caviar Beluga și niște clătite. Apoi se întinse în pat încercând să facă bilanțul. De ce l-au asasinat pe Said? Fiindcă o urmărise pe Dalila, sau din cauza călătoriei lor în satul din valea Ourika? Se lovea de câte un obstacol aproape la fiecare stadiu al acestei anchete. În orice caz, dăduse de urma comandoului „Al Khatib al Maout". În plus, mai știa că sunt trei persoane. Comandoul simțea că este hăituit. De ce își pierdea vremea în Marrakech fără să acționeze în vreun fel?

Acesta era un alt mister.

– Te simți bine?

Vocea Lamiei îl smulse din gândurile lui. Tânăra îl fixa cu privirea din prag, sprijinită de tocul ușii de la baie și răsucind în

paharul de Cointreau feliile de lămâie verde. Își pusese din nou tunica din zale care se oprea exact deasupra coapselor, ca la gladiatori. Privirea își recăpătase expresia tulbure.

Cineva bătu la ușă. Era *room-service-ul.* Văzând-o pe Lamia, valetul înghiți în sec. Destupă sticla de șampanie cu ochii la coapsele femeii și nimeri cu dopul în televizor... Se retrase apoi cu spatele, ca nu cumva să piardă vreo fărâmă din acest spectacol.

Malko umpluse deja două pahare. Bulele îi pișcau în mod plăcut limba. Nu-i venea să creadă că doar cu o oră în urmă alerga în mijlocul deșertului urmărit de o „haită" de șacali.

– La treabă, îi zise Lamia arătându-i un morman de bobițe negre și strălucitoare așezate pe o foaie de clătită.

* * *

Mai comandară o sticlă de șampanie, iar din icrele Beluga nu mai rămăseseră decât câteva bobițe răzlețe. Lungit pe pat, Malko o contempla pe Lamia care stătea în fotoliu, țeapănă, oferindu-i o priveliște de nepătruns a coapselor sale. Gusta cu plăcere aceste momente. După ce trecuse pe lângă moarte. viața i se părea acum extrem de frumoasă...

Lamia îi aruncă o privire prefăcându-se că e furioasă.

– Ești un ticălos frumos! Din cauza ta puteam să mor!

Fără să-i răspundă, Malko întinse mâna și își strecură degetele pe sub tunica argintie mângâindu-i pântecele în locul cel mai sensibil. Lamia tresări și îl îndemnă cu vocea ei copilăroasă:

– Nu te opri!

Sub mângâierile lui, tânăra se lăsă ușor pe spate pipăindu-și sânii peste zalele argintii. Malko o simți fremătând sub degetele lui și o auzi gâfâind. Însă, când vru s-o posede, ea țipă.

– Mă doare!...

Și abia își pierduse fecioria... Malko nu mai insistă. De altfel, Lamia trecu la atac. Se sui în pat, îi îndreptă halatul de baie și își lipi gura de sexul lui deja rigid. Își încrucișă privirea neagră cu a lui. Părul lung îi căzuse peste față, ascunzând gura care îl acaparase. Se retrase și, cu o mișcare neașteptată,

înfășură coada groasă în jurul sexului, lăsând doar extremitatea neacoperită. Așa înfășurat în păr, senzația era stranie.

Apoi fata se ridică și începu să-i biciuiască sexul cu coada. Era un bici catifelat. Își întrerupse „pedeapsa" cu niște felații prelungite ca să-i redea vigoarea. Grijă inutilă, de altfel, căci Malko avea senzația că e gata să explodeze în orice clipă. Ce lucru minunat, după goana prin deșert! Își reținu pofta nebună de a pătrunde trupul apetisant al Lamiei, să simtă seva urcând din măruntaie și delicioasele furnicături care precedau extazul...

– Vino, spuse el, în timp ce îi apăsa umerii ca să se întindă.

Însă fata îi scăpă din mâini și se rostogoli pe burtă. Carapacea din zale argintii se oprea deasupra feselor rotunde. Își arătă ușor crupa, își desfăcu coapsele și se întoarse spre el.

– Fă-o așa, altfel mă doare...

Malko se supuse. Când pătrunse sexul, Lamia se cambră, lăsându-l să intre câțiva milimetri. Era momentul cel mai plăcut. Malko îl prelungi, simțind cum palpită inelul gata să cedeze. Apoi se lăsă peste ea, penetrând-o de tot. Nu se opri decât atunci când pântecele se lipi strâns de fesele tari ale tinerei. Aceasta suspină fericită.

– E mult mai bine așa! șopti ea. Haide, nu-ți fie teamă!

El o posedă fără reținere, violând fesele rotunde. De fiecare dată, Lamia îi venea în întâmpinare. Cu capul dat într-o parte fata se uita în oglinda de pe ușa de la baie. Malko îi surprinse privirea plină de plăcere. Își strecură mâna sub ea mângâindu-se cu mișcări repezi, ceea ce îi spori plăcerea. Deodată Malko simți cum femeia freamătă din tot corpul, juisând înaintea lui. Când veni și rândul lui, ea scoase un țipăt ascuțit.

Lungită sub el, Lamia spuse încet cu voce blândă:

– A fost bine că nu m-ai violat! Acum mi-e somn. Când te trezești, fă-o din nou, chiar dacă eu dorm. Vreau să te simt mult mai bine...

* * *

Ciripitul păsărilor din curte îl trezi pe Malko. Lamia dormea pe burtă, fără carapacea argintie pe ea. Își permise o ultimă

plăcere și nu avu nevoie să privească prea mult crupa pe care o pătrunsese aseară ca să-și recapete vigoarea. Foarte încet, se așeză în ghenunchi între coapsele fetei, iar ea le desfăcu cu un gest natural, fără să se trezească. Fără nici o mângâiere, își propti de-a dreptul sexul de inelul musculos. Lamia tresări ușor și suspină.

Malko se afundă vertical cu toată greutatea în crupa Lamiei, ca un țăruș în pământ. Tânăra urlă și se ridică imediat zicând ceva în arabă. Malko se retrase imediat doar puțin, apoi reveni cu și mai multă forță. Acest viol simulat îl excită în cel mai înalt grad. Își simțea sexul extrem de încorsetat, ceea ce îi provoca o senzație și mai plăcută. Lamia gemea, striga, se zbătea, iar balansul feselor îi sporea plăcerea lui Malko încât, foarte repede, simți seva urcând din pântece. Imediat după ce juisă, Lamia îi zise cu o voce rugătoare:

– Nu te opri, nu te opri! E-atât de bine...

Ultimul cuvânt se transformă într-un horcăit și tot trupul se zgudui. Ajunsese la orgasm aproape tot atât de repede ca și el. Mult mai târziu, când se dezlipiră unul de celălalt, ea se strâmbă amuzată.

– Mi-a plăcut tare mult. Dar într-adevăr m-a durut. Dacă îmi mai iese în cale vreun logodnic, nu-mi mai rămâne decât gura.

Malko regreta că întâlnea mereu asemenea fâșnețe în situațiile cele mai dificile. Lamia își reveni și îl întrebă:

– Cum rămâne cu tipii de aseară?

– Nu știu încă. Tu mai rămâi la Marrakech?

– Doar puțin... Vreau să mă bronzez. Ce-ai zice dacă am începe ziua cu șampanie?

Era greu să-i refuze mica bucurie. Malko mai comandă în plus și o sticlă de șampanie Taittinger Comtes albă, din 1986. Lamia era curajoasă, știa foarte multe, era discretă și vorbea araba. Îndată ce terminară micul dejun, inclusiv șampania, și după ce Lamia se întorsese în camera ei, Malko începu să reflecteze cu seriozitate la cele întâmplate. Firește că Siguranța națională marocană aflase mai multe lucruri. Telefonul sună. Era Stanley Hurd.

– *Bad news*! zise americanul. Cei de la DST s-au dus în satul Ourika și au cercetat mormântul.

– Și?

– Era doar o capră în el. Proprietarii fermei le-au explicat că murise din cauza unei maladii și că nu au avut curajul s-o mănânce. Niciodată nu au avut probleme cu poliția, sunt țărani berberi și nu fac politică. Polițiștii i-au scuturat puțin, însă nu au scos nimic de la ei...

Malko revăzu lumina aprinsă la fereastra fermei.

– Cred că ne-au văzut, conchise Malko. Cum Said a întrebat pe ici pe colo prin sat, și-au dat seama. De ce mi-au întins mie o cursă?

– Tu ai văzut cadavrul, zise Stanley Hurd.

În concluzie, țăranii nu aveau nici o legătură cu „Falanga Morții". Cu ajutorul lui Said îl găsiseră pe Malko. Asta se lega într-un fel, dar mai rămânea un lucru nelămurit: ce făcuse acolo Dalila Villanova?

Văzând că Malko tace, Hurd reluă conversația.

– Ar trebui să te duci acolo împreună cu oamenii de la Siguranța națională și să te confrunți cu tipii ăia.

Lui Malko îi sări mustarul.

– Ascultă, avem de-a face cu profesioniști feroce care nu-și asumă nici un risc. Dacă i-au lăsat în viață pe fermieri, înseamnă că nu știu nimic despre ei. Altminteri, le-ar fi tăiat gâtul tuturor, așa cum au făcut-o de fiecare dată. Nu are rost să fie torturați pentru nimica toată...

– Ești nebun! explodă Hurd. Există un comando terorist care se fâțâie prin oraș, și tu te gândești acum la Drepturile Omului?

– Nu chiar, îl corectă Malko. Cred că, dacă le-ar smulge și unghiile, tot nu ar afla mare lucru de la ei... Există altă pistă...

– Care?

– Dalila Villanova. Chiar de la începutul anchetei ne-am ciocnit de ea peste tot. Cum acest fapt nu este în concordanță cu analiza ta, l-am cam neglijat. Iar asta dovedește că analiza ta este greșită.

– Ce treabă să aibă ea cu acești islamiști?

– Nu știu ce naiba ar avea, recunoscu Malko. Dar există o legătură.

– Cum vei da peste această legătură?

– Încă nu știu. Putem să facem cunoscute bănuielile noastre poliției marocane. Precis ne vor râde în nas.

– Și atunci?

– Acordă-mi încă patruzeci și opt de ore.

– Și dacă o să fie o enormă pierdere de timp?

– *Inch Allah!* făcu Malko exasperat. În acest caz, marocanii nu-i vor putea prinde pe teroriști... Cât despre cadavrul pe care eu l-am văzut, cred că l-au mutat undeva în munți. Nu putem să cercetăm toată regiunea Atlasului. Am senzația că pista de la Ourika nu ne mai servește la nimic. În Marrakech se petrece totul...

– Cel puțin trei teroriști necunoscuți se ascund în Marrakech și pregătesc o lovitură de proporții despre care nu avem nici cea mai vagă idee. Nu stăm prea bine, încheie Hurd.

– Știu. Singura persoană care poate să deblocheze situația este Dalila Villanova, spuse Malko.

* * *

Dalila fuma a cincea țigară de când se trezise. Soarele i se părea lipsit de strălucire și nu putu să înghită nici un dumicat la micul dejun. Cercul se închidea în jurul ei. Simțea acest lucru. Noul ei amant, succesorul lui John Melrose, o bănuia, chiar dacă nu dibuise încă adevăratul ei rol și toate chichițele operațiunii. Trebuia să fie extrem de prudentă. Nu mai putea să comunice decât în măsura în care era absolut sigură că americanii colaborau cu marocanii. În fiece secundă se aștepta ca Omar să-i spună că poliția vrea să-i pună întrebări.

I-ar fi fost foarte ușor să plece din Marrakech cu mașina până la frontiera algeriană. Dar, să dea bir cu fugiții acum, însemna că luni în șir a făcut eforturi enorme în zadar.

Îi rămânea o singură soluție: să meargă până la capăt. Mai erau încă patruzeci și opt de ore în care domnea pericolul. Pe urmă, *Mektoub*... Își aminti de un vechi dicton berber: „Dacă merg înainte, mor, dacă dau înapoi, tot mor. Deci, să merg înainte".

După ce strivi țigara în scrumieră, ridică receptorul și formă un număr.

* * *

– Dalila! tocmai voiam să te sun.

– Credeam că m-ai uitat, făcu tânăra femeie pe un ton degajat.

– Bineînțeles că nu te-am uitat, o liniști Malko. Dar aseară am fost la o serată. Tu ce mai faci?

– Vreau să stau vreo două zile la *Mamounia*.

– Ah, perfect, zise el surprins. De ce?

– Îmi repar baia și e o vânzoleală... Casa mea are multe odăi, dar nu îmi place să stau cu muncitorii pe cap toată ziua. Pe urmă, îmi place să mai locuiesc și la hotel din când în când. Tu mai stai?

– Cred că da.

– Minunat, spuse tânăra. Sper că vei avea puțin timp și pentru mine, nu?

– Firește. Când vii?

– Chiar acum. Iau masa de prânz acolo.

– Te voi întâmpina eu, îi promise Malko.

Închise. Era cu nervii încordați la maximum. Ce face Dalila la *Mamounia*?

Telefonul sună din nou. Era Stanley Hurd.

– Tocmai am primit un mesaj de la Centrala din Alger, spuse el. Se pare că ticălosul de Sliman Smain se laudă peste tot că și-a eliminat rivalul de la CIA, spunând că a prins doi iepuri dintr-o lovitură, căci americanii susțin Frontul Islamic al Salvării.

– În acest caz, conchise Malko, trebuie doar să-i trimit un buchet mare de flori Dalilei și să-i cer iertare că am bănuit-o pe ea.

După ce închise, își spuse că ar fi prea frumos... Se întâmplă uneori ca unul dintre servicii să „fabrice" un vinovat, plus toate mașinațiile acestuia. Dar ar putea la fel de bine să „fabrice" și nevinovați. Sau o nevinovată ... Era suficient să inversezi faptele și, mai ales, să poți fi convingător.

Capitolul XVIII

Dalila înaintă spre Malko cu un zâmbet radios pe buze. În spatele ei, un hamal târa un cărucior încărcat cu două valize mari și o trusă. Era ora douăspreze.

– Stai aici o lună? zise el în glumă.

Tânăra îi surâse cu falsă pocăință.

– Nici când călătoresc două sau trei zile, nu iau mai puține bagaje. Mereu îmi este frică să nu uit câte ceva...

Directorul hotelului, anunțat de unul dintre servitori, apăru din biroul lui debitând câteva vorbe slugarnice. Destul de frecvent, doamna Villanova organiza la *Mamounia* niște petreceri somptuoase lângă piscină. Umflându-se în pene ca un cocoș, nu contenea cu urările de bun venit.

– Ați ales foarte bine momentul ca să profitați din plin de farmecul hotelului. Începând de mâine, are loc aici Convenția mondială a agenților de manechine. Se pare că vor veni Claudia Schiffer și Naomi Campbell. Vă voi rezerva o masă pentru mâine seară ca să asistați la parada modei. Va fi prezent și guvernatorul de *willaya*.

– Cu plăcere, răspunse ea.

Dalila îl expedie mulțumindu-i politicos, iar Malko o conduse până la lift. În cabină, ea îi oferi buzele și îi zise pe un ton glacial:

– Sper că toate femeile acelea superbe nu te vor face să-ți pierzi capul...

– Imposibil, spuse el râzând. Tu ești mult mai fermecătoare decât ele.

Îl găsiră pe hamal la etajul al treilea, lângă cărucior cu bagaje.

– Ne întâlnim la piscină să mâncăm împreună? Peste o oră, e bine? îl întrebă Dalila.

– Perfect, aprobă Malko.

Coborî în camera lui, fără chef, fiindcă totul rămânea nelămurit. Despre asasinarea sălbatică a lui Said Boukala, nefericitul „agent" racolat de CIA, s-au scris câteva rânduri într-un ziar. Cât despre cei trei care alcătuiau comandoul „Al Khatib al Maout", se pare că s-au mutat definitiv pe altă planetă.

Viața se scurgea liniștită la Marrakech, toată operațiunea luând o întorsătură abstractă. Deschise ușa să intre, dar se opri brusc în prag. Se pomeni în față cu un bărbat care stătea sub televizorul suspendat pe perete: comisarul Moulay Afouani de la DST din Rabat. Se ridică surâzător și veni înspre Malko cu mâna întinsă.

– Scuzați-mi prezența neanunțată. Nu voiam să se afle despre întâlnirea noastră. Am sosit ieri seară de la Rabat.

– Vă rog, zise Malko.

Polițistul se așeză la loc și își aprinse o țigară cu evidentă plăcere.

– Încerc să pun cap la cap toate elementele pe care le cunoaștem. Nu e o muncă prea ușoară. Said Boukala lucra pentru dumneavoastră. Poate reușiți să mă puneți pe urmele ucigașilor.

– Îi cunoașteți, răspunse Malko. Cel puțin pe unul dintre ei, pe „Gulgudin". Ceilalți doi fac parte din grup. Se ascund la Marrakech, dar au legături destul de strânse cu satul Ourika. Chiar eu am văzut cadavrul lui Abdelkrim Tahrir, presupusul ucigaș al jandarmilor. Vă asigur că nu era o capră... Au aflat de vizita noastră, au ascuns corpul în altă parte și s-au răzbunat. Mai întâi pe Said, pe urmă au încercat să mă elimine pe pe mine.

Comisarul Afouani trăgea cu nădejde din țigară.

– Știu. I-am interogat pe toți membrii familiei, le-am arătat portretul-robot al lui „Gulgudin" și am răscolit casa. Nu au fost niciodată amestecați, direct sau indirect, într-o acțiune politică. Sunt țărani berberi. Iar în sat, nu am aflat nimic. Am reactivat chiar și un „clopoțel". un fost informator care locuiește prin partea locului. Trebuie să-mi dea de știre dacă are noutăți.

Convingerea mea este că acolo nu vom mai găsi nimic.

– Sunt întru totul de acord, aprobă Malko.

Polițistul marocan tăcu și trase din nou din țigară. Apoi întrebă pe un ton detașat:

– De ce v-ați dus personal în satul Ourika să vă interesați?

Era *adevăratul* scop pentru care se dusese acolo. Malko nu avea nici un motiv să mintă.

– Am făcut anchetă în legătură cu moartea lui John Melrose, îi explică el. Cum acesta stătea la doamna Villanova, am întrebat-o și pe ea, dar l-am pus pe Said s-o urmărească. Și ea a fost în același sat, la aceiași oameni.

Moulay Afouani rămase cu țigara în aer.

– Sunteți sigur?

– Absolut.

– Știți de ce s-a dus?

– Nu.

– Ați vorbit cu ea?

– Nu, pentru că sunt sigur că are o explicație. Nu e momentul să o alertăm. Se duce des în sat ca să cumpere obiecte de artă pentru casă.

Polițistul îi aruncă o privire lungă și acuzatoare.

– O bănuiți cumva?

– De ce s-o bănuiesc?

– Că ar fi amestecată în afacerea cu comandoul islamist.

– Nu știu, mărturisi Malko, dar se poartă cam ciudat. Nu am observat nimic concret. În plus, trecutul ei nu pledează în favoarea unei înțelegeri secrete cu oamenii aceștia.

Comisarul clătină din cap.

– Este adevărat. Dețin o fișă importantă despre ea. I-am ascultat deseori convorbirile, din cauza legăturii ei cu generalul Smain, dar nu am descoperit nimic. E greu să înaintăm dacă nu avem dovezi. Doamna Villanova este prietenă apropiată cu guvernatorul de *willaya*. Când vine regele la Marrakech, acesta îl invită la seratele lui...

– Nici dumneavoastră nu ați descoperit nimic? îl atacă Malko.

– Nimic, mărturisi polițistul de la DST. Pe Said Boukala, l-am văzut singur în cartierul Sidi Youssef Ben Ali. Pe urmă,

l-am regăsit cu gâtul tăiat în fața restaurantului *Chez Ali*, la câțiva kilometri de oraș. Acum vă las.

Se ridică. Malko făcu la fel.

– Nu luați nici o măsură deosebită? îl întrebă el. Teroriștii nu au venit în oraș ca să se plimbe.

Moulay Afouani zâmbi descurajat.

– Sunt o mulțime de hoteluri în Marrakech, iar turiști, puzderie. Am pus în alertă Siguranța națională și Jandarmeria. Supraveghem punctele strategice: piața Jemaa-el-Fna, *Hotel de la Palmeraie*, și terenul de golf, bineînțeles, târgurile și *La Mamounia*. Nu e deloc ușor. Există doar două puncte de acces. Unul pentru clienți și altul pentru personal. Ansamblul este împrejmuit de ziduri practic de netrecut. Personalul hotelului a fost „atenționat". În hol și la intrarea de serviciu am pus mai mulți oameni care supraveghează în permanență. Nu cred că vor da lovitura aici. Este prea periculos. Am blocat deja ușa cazinoului care dă în grădină, ca să putem controla accesul înăuntru.

Cei doi bărbați își strânseră îndelung mâinile. Amândoi știau adevărul. Când ai de-a face cu teroriști antrenați, nimic nu transpiră înaintea acțiunii, chiar dacă există unele informații. Israelienii aveau cruda experiență a grupării Hamas. Nu rămânea decât să te rogi și să te încrezi în șansă.

* * *

Așezat pe vine, „Gulgudin" își spăla părțile intime cu mâna stângă, așa cum cerea Coranul. Era copleșit de o imensă emoție. Încă două zile, și avea să înfăptuiască misiunea pentru care venise la Marrakech... O lovitură teribilă în numele Jihadului, despre care va vorbi lumea întreagă; nu putea decât să-i fie pe plac atotputernicului și milostivului Allah. Cu cât trecea mai repede timpul, cu atât binecuvânta mai mult protecția lui. În ciuda câtorva greșeli, nu li s-a întâmplat nimic supărător. L-au pierdut pe „Youssef", dar reprezentase un risc prea mare pentru operațiune. „Gulgudin" și cei doi însoțitori ai lui nu trebuiau să se teamă de nimic. Prietenii din Casablanca nu putuseră să dea despre el decât unele vagi semnalmente.

El nu ieșea deloc din casă. Bineînțeles, era supărat că americanul le scăpase, însă, dacă ar fi deținut date concrete despre ei, consecințele ar fi început deja să apară. Nu se vor mișca din ascunzătoarea lor decât atunci când vor da lovitura. Auzi mai multe bătăi în oblonul din fier.

„Hassan" apăru cu un platou pe care erau așezate salate și mâncare de conopidă cu carne de oaie. Aceasta era masa lor de prânz. De la escapada în deșert, nu mai ieșeau deloc, așteptând să vină ora H. Pe urmă, vor reveni în ascunzătoare și vor aștepta să se liniștească treburile. Orașul va fi imediat închis. Însă polițiștii nu vor putea menține mult timp dispozitivele grele de luptă.

Muezinul de la moscheea vecină începu să cheme lumea la rugăciune. Imediat, „Gulgudin" se duse și îngenunche pe covor. Cei doi acoliți ai săi îl urmară. Toți trei erau foarte pioși, acest lucru având o mare influență asupra lor.

* * *

Malko culegea distrat cărnița de pe racii săi. Lângă piscină era puțină lume. Apetisanta Lamia stătea în mod ostentativ la distanță, într-un costum de baie argintiu care ar fi aruncat Mecca în aer. Se uită de mai multe ori la Dalila Villanova încât o determină pe amanta generalului Smain să-l întrebe pe Malko cu nepăsare:

– O cunoști pe târfa aia?

Malko îi jură că nu o cunoaște. De când îl vizitase polițistul marocan, nu încetase nici o clipă să se gândească cum ar putea să oprească mașinăria infernală. Instinctul îi spunea că se pregătea o operațiune importantă. Dalila împinse în lături farfuria cu fructe de mare.

– Am de făcut câteva drumuri, spuse ea. Pe curând.

Malko o cercetă în timp ce intra în clădire. Avea clasă și farmec. O voce acră îl făcu să tresară.

– Vasăzică, nu mă cunoști...

Lamia stătea în picioare lângă el, cu sânii enormi și ascuțiți.

El se ridică schițând un zâmbet de scuză.

– Am treabă. Mă întorc imediat la tine.

– Dacă o să mai vreau! îi aruncă ea. Nu sunt preșul tău de șters picioarele...

Malko îi zâmbi politicos și se îndreptă spre etajul al treilea. Bătu la ușa Dalilei. Nu răspunse nimeni. Văzu o femeie de serviciu care împingea un cărucior plin cu lenjerie murdară:

– Mi-am uitat cheia, spuse el. Puteți să descuiați ușa?

Lăsă cărucior și descuie ușa Dalilei. De-abia o închise în urma lui, că dădu nas în nas cu comisarul Afouani.

– Nu am găsit nimic! îl anunță cu un surâs abia schițat polițistul marocan.

Ieșiră împreună. Malko se duse în camera lui. Totuși, marocanii nu erau indiferenți, dar se cam învârteau în jurul cozii. Nu rămase nici în cameră. Majoritatea încăperilor erau în renovare, iar muncitorii ciocăneau fără încetare în balcoanele vecine.

* * *

Holul elegant al hotelului *La Mamounia* era înțesat de nouveniții care strigau în toate limbile. Directorul alerga încoace și încolo, încercând să mulțumească pe toată lumea. Vreo douăzeci de tinere, toate strălucitoare, abia intraseră, fiind înconjurate de șefii celor mai mari agenții de fotografi din lume. Închiriaseră de la compania Air France un avion special, care a adus în Marrakech cele mai frumoase fete din New York, Paris și Roma. Îmbrăcămintea extravagantă aducea personalul hotelului în pragul apoplexiei. Una dintre tinere purta un șort care acoperea doar jumătate din fese, cu cizme lungi și o eșarfă mov asortată cu ochii. Pe deasupra își pusese un pulover gros pentru munte. Alta era îmbrăcată într-un combinezon auriu de astronaut, parcă venise din „Războiul stelelor". Erau fete pentru toate gusturile, de toate culorile. Atunci apăru și Lamia care veni lângă Malko și îi adresă un zâmbet plin de venin:

– Cine sunt târfulițele astea?

El îi explică. Fata făcu o mutră disprețuitoare.

– Ar face mai bine să-și depărteze coapsele decât să se lase fotografiate.

Supărată pe această neașteptată concurență, se îndreptă spre ascensoare, privind în depărtare linia albăstruie a munților Atlas.

Directorul le strânse în jurul lui pe manechine și le spuse cu diplomație că, dacă se vor plimba prin piețe astfel îmbrăcate, vor da naștere la o răzmeriță sau chiar la o revoluție... Unele dintre ele erau atât de provocatoare, încât marocanii se vor simți obligați să le „onoreze" imediat. Cât timp își ținu tirada, apăru și Dalila încărcată de pachete și se duse lângă Malko.

– Trebuie doar să te hotărăști, îi șopti ea. Toate fetele sunt superbe.

Normal că se aflau la mare distanță de creaturile acoperite cu voaluri ce bântuiau ca niște fantome pe străduțele cartierului musulman. Văzându-le pe aceste tinere pe jumătate goale, înțelegea mai bine prăpastia care separa universul occidental din epoca postmodernistă de lumea musulmană adâncită în arhaismul său. Le despărțeau câteva secole.

– Luăm masa împreună? îi propuse Dalila.

* * *

O tânără dansatoare berberă, acompaniată de doi muzicanți cu tamburine și fluiere, făcu turul meselor zornăind bănuții din aur sub privirile încântate ale celor mai frumoase fete din lume. Dalila și Malko ocupau una dintre mesele cele mai bune din restaurantul *La Mamounia*. O cântăreață tot berberă, grasă, o acompania pe dansatoare cu vocea ei răgușită. Dalila părea absentă.

– Te plictisești? o întrebă Malko.

– Nu, deloc, răspunse ea, dar e prea aglomerat. Am sunat acasă. Muncitorii aproape au terminat treaba. Plec mâine.

Ea se aplecă spre el.

– Te invit la inaugurare.

Coapsa ei era strâns lipită de piciorul lui Malko, iar privirile arzătoare, încărcate de promisiuni. Plecară din restaurant urmăriți de privirea furibundă a Lamiei care era însoțită de un mustăcios cu o cravată roz. Fata abia îi dădea atenție. În ascensor, Dalila îi adresă lui Malko un zâmbet devastator.

– În seara asta dorm singură. Sliman trebuie să mă sune din Madrid. Va simți că suntem împreună. Acest lucru ne poate aduce multe neplăceri. Recuperăm mâine...

Își presă pântecele de al lui ca să imprime mesajului ei mai multă credibilitate. Malko îi sărută mâna în pragul ușii și se duse în camera lui. Nu va face mulți purici prin Marrakech. Acum era rândul marocanilor să intre în joc. Târziu de tot, sunetul telefonului îl trezi, iar el tresări. Ridică receptorul crezând că e Dalila. Auzi vocea Lamiei plină de triumf:

– Vasăzică, ți-a dat papucii, jigodia...

– De unde știi? o întrebă Malko înciudat.

– Am văzut-o acum o oră în livada de portocali. Se zbenguia cu un fotograf. Am pus ochii și eu pe unul superb... Bine ți-a făcut!

Închisese deja. Malko sună în camera Dalilei. Cineva răspunse după al cincilea apel, dar închise imediat. Nu voia să facă pe soțul gelos. La urma urmei, Dalila avea dreptul să se plimbe prin livadă sau chiar să aibă o scurtă aventură cu oricare dintre acei tineri frumoși sosiți de dimineață.

* * *

A doua zi, nedumerit că nu răspunde nimeni în camera Dalilei, Malko se duse la piscină. Dar nu era nici acolo. Directorul hotelului pe care îl întâlni în grădină îi spuse:

– Doamna Villanova a plecat adineauri. Cred că v-a lăsat un mesaj. Bănuiesc că și-a schimbat planurile, fiindcă avea întâlnire cu niște prieteni, însă nu au venit. Îmi ceruse să vadă unul dintre bungalourile noastre pentru ei. Le știți, acelea din spatele piscinei. Sunt luxoase și liniștite. Trei camere și o piscină particulară și costă numai douăzeci și cinci de mii de drahme pe zi. Dacă aveți prieteni interesați, pot să le fixez un preț...

Malko îl lăsă pe director în beția drahmelor și se duse la recepție. În cutie găsi câteva rânduri: „Te aștept la cină, pe la opt".

Hotelul gemea de fotografi care le mitraliau cu blițurile pe creaturile de vis care se zbenguiau în jurul piscinei. Niște

muncitori înălțau un podium pentru marea paradă a modei care se va desfășura în această seară. Modelele vor fi prezentate de douăzeci de tinere, cele mai frumoase din lume. Vor fi prezente CNN și televiziunea marocană, plus prefectul de *willaya* și alți invitați aleși pe sprânceană.

Mai mulți politicieni în civil și infatuați stăteau în hol și la intrările de serviciu. Malko o zări pe Lamia ivindu-se pe neașteptate din *Bar du Soleil*, îmbrăcată în niște jeanși Versace și într-o cămașă asortată care îi reducea pieptul imens la niște dimensiuni mai normale.

– Mă întorc la Rabat! Mă deprimă să văd atâtea jigodii blonde. Ai numărul meu de telefon.

Bineînțeles că masculii bogați și singuri din Marrakech nu mai aveau ochi decât pentru străinele celebre. Malko o sărută cu duioșie.

– Și eu plec mâine, zise el.

Se duse să se plimbe fără țintă prin târg. Era prost dispus. Afacerea era plină de mistere și nu elucidase încă rolul Dalilei. Când reveni la hotel, se lăsase deja întunericul. Avu timp să se schimbe. Pregătirile se apropiau de sfârșit, reflectoarele luminau din plin podiumul montat pe marginea piscinei. Fotomodelele sporovăiau în grup la *Bar du Soleil*. O recunoscu pe Claudia Schiffer, asaltată de fotografi. O negresă dansa languros pe o melodie de la radio, etalându-și corpul de vis cu mișcări incredibil de senzuale.

Malko o înțelegea pe Lamia. Nu ar fi făcut față tuturor acestor fete. După ce își puse un costum din alpaca neagră, coborî. Se ciocni în hol de comisarul Afouani care îi zâmbi discret.

Luă un „minitaxi" care îi duse în cartierul musulman. Toată lumea din Marrakech știa unde locuiește Dalila. Bătu în poarta masivă din lemn negru și îi deschise o servitoare.

– *Lalla* Villanova?

Zâmbitoare, ea îl pofti în salonul în care se înfiripase idila lui cu frumoasa algeriană. Valetul apăru cu obișnuita sticlă de șampanie Taittinger Comtes albă din 1986 și turnă într-o cupă. De-abia gustă din băutură, că Dalila își făcu apariția îmbrăcată într-un costum berber cu o bluză brodată până sus, aproape

transparentă și niște șalvari roșii strânși în talie cu o curea din argint în care își strecurase tradiționalul pumnal. Brățările tot din argint îi zornăiau la glezne. Tânăra se postă dinaintea lui Malko cu un zâmbet îmbietor.

– În seara asta vei face dragoste cu o berberă! Am cumpărat toate bijuteriile pe care le vezi special pentru tine, ieri când am fost în medina.

– Ești absolut superbă! îi spuse Malko luând-o în brațe.

Cu șalvarii dintr-o pânză subțire și cu bluza transparentă, părea aproape goală, iar Malko îi simțea căldura trupului înmiresmat. Îi turnă și ei puțină șampanie și ciocniră cupele:

– În sănătatea noastră! spuse ea.

Malko rămase tăcut. Privirea întunecată ce îl fixa cu intensitate era de nepătruns. Niciodată până acum Dalila nu i se păruse atât de senzuală și de dorită. Pe sub șalvari nu mai avea nimic altceva. Târfele berbere se dăruiau în acest mod. Tânăra își strecură mâna pe sub cămașă, mângâindu-i blajin pieptul.

– Te doresc, șopti ea, vom mânca în camera mea.

În sufletul lui Malko se adunaseră toate grijile lumii, dar încerca să pară calm. Apropiind faptele mărunte și răzlețe încerca să clădească o ipoteză care ar putea explica rolul Dalilei în toată povestea asta. Avea impresia că o mână de gheață îi strângea inima. Dacă nu se înșela cumva, nu trebuia să iasă viu din casa Gazelei.

Capitolul XIX

Dalila se întinse și pieptul îi tresălta sub pânza străvezie a bluzei, apoi se ridică cu atâta grație, încât Malko o compară cu o cobră imperială care își punea în valoare nenumăratele-i inele. Brățările de la glezne zornăiră când se duse să pună o casetă. Se întoarse brusc, își puse mâinile în șold și veni în fața lui Malko. Era înnebunitor de frumoasă.

În încăpere, mirosul mirodeniilor din felurile de mâncare se amesteca cu parfumul greu al femeii. Bucatele fuseseră lăsate pe platouri mari din aramă, iar casa părea pustie. Muzica izbucni în urechile lui Malko ca o uvertură de Wagner. Sunetul tamburinelor și al fluierelor invada camera micuță. Închise ochii pentru o clipă, revăzând-o pe dansatoarea berberă de la *Mamounia*. Când îi deschise, îi apăru în față Dalila. Își legăna languros șoldurile în ritmul dansului berber; era mult mai senzual decât dansurile orientale tradiționale. Bazinul părea așezat pe rulmenți, învârtindu-se cu frenezie.

Cu privirea țintuită în ochii lui Malko, ea începu să-și descheie bluza brodată, eliberând sânii. Sfârcurile erau înconjurate de un roșu aproape fosforescent, ca și buzele. Fără să-și miște picioarele, Dalila dansa din umeri, din buric, din gât. Își lua extrem de bine rolul în serios; doar era o târfă berberă care voia să-și satisfacă clientul pretențios. Brusc își lepădă bluza, păstrând doar colierul ce-i cădea între sâni și toate brățările și pumnalul de la centura din argint ce-i susținea șalvarii.

Pe neașteptate, acestei imagini de un lux exotic i se suprapuse aceea a lui Said Boukala ce zăcea cu gâtul tăiat. Dar alungă rapid această viziune. Se uită pe furiș la ceas. Dacă

ceea ce presupunea el se adeverea, însemna că nu mai avea prea mult timp. Dalila se apropie atât de tare, încât îi simțea parfumul. Prin mătasea străvezie a șalvarilor, îi zări umbra triunghiului de blăniță întunecată. Ea începu să ruleze pe șolduri pantalonii bufanți până îi căzură la glezne. Cu un salt plin de grație, care făcu să zornăie din nou brățările, se îndepărtă și îl delectă pe Malko cu imaginea corpului său superb și gol, împodobit cu brățările și centura care îi sublinia subțirimea taliei. Pumnalul ieșea în evidență având ca fundal pielea închisă la culoare.

Se roti ușurel ca să-i arate bărbatului toate curburile trupului. Se lăsă fascinat de această femeie splendidă. Dalila alunecă până la el. Pântecele bombat și parfumat din belșug era aproape de gura lui. În loc să-i ceară o mângâiere, ea se aplecă și începu să-l dezbrace, descoperind sexul încordat pe care-l privi cu lăcomie.

– Acum poți să faci ce dorești, zise ea în timp ce se lungea pe pat, cu picioarele desfăcute.

Cu un surâs complice, Malko o prinse de talia încinsă cu centura și o răsturnă pe burtă, apoi se prăbuși între coapsele ei. Cu mișcări lente, se lungi peste ea, atingând pielea catifelată a spatelui. Orice s-ar întâmpla, va profita de aceste ultime minute de încântare... Pe urmă, *Inch Allah...*

Când femeia simți că țintește spre intrarea cea mai intimă, tresări.

– Ce faci?

– Mi-ai spus să fac ce doresc. Ei bine, eu *asta* vreau!

După ce pătrunse în inelul rigid dintr-o singură mișcare, se afundă cât putu de mult. Dalila scoase un țipăt scurt. Fără s-o menajeze, Malko o sodomiza ca o catană. Dalila întoarse capul și îi zise cu vocea răgușită în care se ghicea excitarea:

– Niciodată nu i-am permis vreunui bărbat să mă trateze astfel. Dar în seara asta sunt o târfă.

Fără nici un răspuns, Malko se retrase. Cu aceleași gesturi lente, o rostogoli pe spate și se înfundă în sexul ei. Era un vulcan în plină erupție. Dalila mârâi și, sub greutatea lui, ajunse foarte repede la orgasm. După câteva secunde termină și el. Se smulse din ea și se lungi pe spate. Faptele anterioare îi

sunau ca un clopoțel în mlnte. Toate simțurile i se deșteptară. Dalila își aprinsese o țigară și trăgea din ea cu voluptate. Parfumul tutunului se răspândi în încăpere, dominând mirosul mirodeniilor și al trupului ei.

– M-ai regulat bine, *habibi!* zise ea cu o voce spartă și răgușită.

Câteva secunde se scurseră într-o tensiune insuportabilă pentru Malko. Țigara Dalilei era pe sfârșite. Se aplecă și o strivi în scrumieră, apoi se îndreptă de spate și îngenunche lângă el. Acesta o observă printre pleoapele întredeschise. Privirea tinerei se fixă pe pântece. Cu o ușurare nemaisimțită până atunci, el își zise că s-a înșelat. Însă prudența îl împiedică să închidă ochii din nou.

Imaginea pe care o văzu îl îngheță. Cu un gest normal, Dalila puse mâna pe mânerul șlefuit al pumnalului și îl trase din teacă, dând la iveală lama strălucitoare, tăioasă ca un brici. Ducând brațul înapoi ca să aibă elan, îndreptă cuțitul cu toată puterea asupra pieptului lui Malko, chiar în dreptul inimii.

* * *

Se scursese doar o fracțiune de secundă. Încordându-și toți mușchii, Malko se rostogoli în lături. În loc să-i pătrundă în inimă, vârful cuțitului alunecă de-a lungul spatelui zgâriindu-i pielea și se înfipse în cearceaf. Cu un strigăt de turbare, Dalila îl smulse și, stând pe pat în picioare, se năpusti asupra lui Malko. Acesta tocmai se ridica. Aflându-se la o distanță destul de mare, aruncă în ea cu primul obiect care îi căzu în mână: un platou din aramă plin cu farfurii. Muchia o nimeri pe Dalila în tibie, smulgându-i un țipăt de durere. Își pierdu echilibrul.

Strigătul de furie îi ieși din fundul gâtului. Sări jos din pat în zornăiala brățărilor și se duse la un mic secretar sirian cu încrustații de sidef. Malko o înconjură cu brațele și se rostogoliră amândoi pe podea într-o luptă confuză și sălbatică. Ea se ridică prima și aruncă o veioză în capul lui Malko, apoi cu tot ce nimeri. În final îl împinse cu atâta violență, încât el căzu peste secreterul sirian și îl făcu praf. Printre așchii și stinghiuțe, descoperi un pistol automat Walther PKK de calibru 32. Îl luă și îl ațintì spre ea.

– Oprește-te!

În ochii aurii ai lui Malko era atâta furie, încât Dalila simți că va trage, dar se domoli imediat. Se lăsă fără vlagă într-un fotoliu.

– Nu trebuia să mă umilești în halul ăla adineauri, țipă ea. Nu sunt o stricată!

Malko rămase fără grai câteva secunde în fața neobrăzării ei. Cădea în picioare ca pisicile.

– Nu mă lua drept tâmpit, zise el. Nu ai vrut să mă omori fiindcă te-am sodomizat, ci dintr-un motiv mult mai serios!

– Ce motiv? îl întrebă ea dispreţuitoare.

– În sfârșit, am înțeles rolul tău în toată afacerea. Dintr-un motiv pe care nu-l cunosc, ai legături foarte strânse cu un comando de teroriști integriști. Ai descoperit că te urmăream și l-ai executat pe bietul Said. La fel trebuia să se întâmple și cu mine...

Privirea Dalilei arunca scântei.

– Astea sunt povești de adormit copiii!

– Ba deloc! Mai știu și de ce te-ai dus în satul Ourika. Să cumperi arme și să le introduci *chiar tu* în hotelul *La Mamounia*. Asta ai făcut ieri... Pentru că acest comando va da lovitura în seara asta, în timpul paradei de modă care începe peste o oră. Fără arme este relativ ușor de pătruns în hotel. Iar masacrarea manechinelor nevinovate este o acțiune ideală pentru integriști. Nu înțeleg însă de ce ești de partea lor.

Își scutură părul, nebună de furie.

– E grotesc ce spui! Nimeni nu te va crede.

Malko îi surâse ironic.

– Ba da, pentru că bănuiesc unde sunt ascunse armele. Mă duc chiar acum să le caut.

Puse mâna pe telefon, ridică receptorul și formă un număr.

– Ce faci?

– Îl sun pe comisarul de la DST, care se află în clipa asta la hotel, să trimită oamenii să te păzească. Nu vreau să-mi scapi printre degete...

– Așteaptă! Merg cu tine.

Avea tupeu, nu glumă...

– Nu.

Cu o mână forma numărul de la hotel, iar cu cealaltă ținea pistolul îndreptat spre ea. Aceasta îi aruncă o privire neagră ca cerneala.

– Îți fac o propunere, îl puse ea la încercare. Accept să-ți spun unele lucruri pe care nu le știi încă. Cele mai importante. Iar tu nu mă dai pe mâna celor de la DST. Mercedesul meu e jos. Mă duci tu. Asta fiindcă spui că știi unde se află armele... După ce le vei găsi, îți voi spune.

– De acord, făcu Malko după o scurtă ezitare. Îmbracă-te. Dacă încerci să faci vreo mișcare, te împușc în genunchi.

Dalila deschise ușa dulapului și se îmbrăcă rapid cu costumul ei decent și cu pantofi fără toc. În acest timp își trase și Malko la repezeală hainele pe el. Coborâră scara îngustă unul în spatele celuilalt, apoi ieșiră în stradă. Mercedesul gri era parcat lângă zid.

– Cheile! ceru Malko.

Ea i le dădu și deschise portbagajul.

– Intră aici, îi porunci el.

Avu impresia că Dalila e gata să-i scoată ochii, însă el ținea pistolul.

– Ești nebun!

– Nu chiar, făcu el. Asta sau DST.

Ea îl sfredeli cu privirea câteva clipe, apoi, strângând din dinți, trecu un picior peste marginea portbagajului și se ghemui înăuntru. Malko trânti imediat capota și se așeză la volan. Nu-i mai rămăsese prea mult timp.

* * *

„Gulgudin" parcă mașina Renault 21 la intersecția bulevardului el-Yarmouk cu strada Menara. „Hassan" și „Rachid" au coborât primii. Zidul înalt ce împrejmuia parcul hotelului *La Mamounia* se înălța drept în fața lor. Traversară bulevardul el-Yarmouk și merseră pe sub zidul impresionant. Intrarea în hotel se găsea pe bulevardul Houmman el-Fetouaki, toată animația fiind concentrată în acea zonă. Merseră de-a lungul zidului cam o sută de metri, ajungând în fața unei porți enorme, de obicei încuiată, de care se serveau unii oaspeți

importanți ce nu doreau să intre pe ușa principală. În interiorul celor doi batanți înalți de șase metri, se deschidea o altă portiță. „Gulgudin" se uită în jurul lui, apoi îi dădu un brânci cu umărul. Portița se deschise cu un scârțâit.

Dalila se furișase în ajun și tăiase lacătul cu ferăstrăul, ca să se poată deschide doar cu o simplă împingere. Cei trei bărbați pătrunseră în șir indian în grădina hotelului.

Muzica și zumzetul conversațiilor de lângă piscina care se afla la o distanță de cincizeci de metri răzbăteau până la ei. „Gulgudin" se uită la ceas. Dispuneau de încă o jumătate de oră. Atentatul trebuia să se producă în plină prezentare a modei, ca să se soldeze cu cât mai multe victime. Saliva la gândul că toate cățelele astea necredincioase vor muri întru fericirea lui Allah. Cu rafalele armelor automate și cu grenadele, sperau să ucidă cât mai multe fete. În zăpăceala incredibilă de după masacru, se vor strecura pe unde au venit, ieșind în bulevardul Sidi Youssef Ben Ali, așteptând să se calmeze spiritele. Vor recupera armele în ultimul moment.

Stând pe vine, „Gulgudin" se gândea la drumul lung pe care îl străbătuse de la Peshawar la Marrakech. Era drumul glorios al Jihadului. Îl binecuvânta pe „Brahim", șeful lui, fiindcă îi deschisese ochii la timp asupra acestei căi ce-l ducea spre paradis.

* * *

Cu Waltherul PKK strecurat la centură, Malko se opri sub portalul hotelului *La Mamounia* și coborî din mașină după ce acționase alarma. Dalila nu avea cum să scape. Holul era pustiu, în afară de cei trei polițiști în civil care puteau fi recunoscuți după aerul lor răutăcios, după trupurile slabe și hainele prost croite. Malko se apropie de unul dintre ei.

– Unde îl pot găsi pe comisarul Afouani?

– În grădină, lângă piscină, răspunse marocanul.

– Dar pe directorul hotelului?

– La recepție.

Toți clienții și invitații stăteau grupuri, grupuri împrejurul piscinei așteptând marele festin în stil arab oferit de prefectul

orașului, în cinstea celor mai frumoase fete de pe mapamond. La recepție nu era nimeni.

Înaintă pe culoarul ce ducea în *Bar du Soleil* și ajunse în grădină. Marginile piscinei erau puternic luminate, la fel și cortul imens în care se găsea guvernatorul. Mulțimea nerăbdătoare stătea împrejurul piscinei, adunată lângă bufetul de dimensiuni gigantice. Reflectoarele fixate în palmieri își trimiteau razele de lumină spre podiumul pe care aveau să defileze manechinele.

Malko se amestecă prin mulțime și, în fine, îl zări pe director care se uita cu jind la o negresă mai înaltă cu un cap decât el. Aproape că putea să-i dea să sugă. Malko îl smulse din reveria lui.

– Ieri mi-ați spus că doamna Villanova intenționa să închirieze un bungalou în grădină.

– Desigur.

– A cerut să-l vadă?

– Da, aprobă directorul care avea o singură obsesie: să scape cât mai repede de Malko. Chiar eu i-am încredințat cheile de la numărul trei.

– Mulțumesc, spuse Malko.

Îl căuta în zadar pe comisarul de la DST. Oamenii se plimbau de la un bufet la altul, însă polițistul marocan nu se afla printre ei. Acum știa destule ca să acționeze singur. Își folosi coatele ca să se strecoare prin mulțime, ajungând în parc, în afara fasciculului de lumină. Cele trei bungalouri se găseau în dreapta, deservite toate de o alee paralelă cu zidul împrejmuitor. Ca să ajungă la ea, Malko înaintă pe o alee dreaptă, apoi coti pe alta perpendiculară care dădea exact spre portița laterală din bulevardul el-Yarmouk. Înainte de a se apropia de zona luminată de felinarele de pe stradă, puse un glonț pe țeava pistolului. Un zăvor masiv bloca poarta încuiată cu lacăt. Malko zări portița decupată în cea mare. Și acolo era un zăvor, dar fără lacăt. O trase spre el și se deschise fără greutate. Lămurind astfel lucrurile, se îndreptă spre bungaloul cel mai apropiat mergând prin iarbă. Era o clădire în formă de „U" cu o piscină mai mică în mijloc. Malko se opri în fața ușii principale și își lipi urechea de ea. Dinăuntru nu răzbătea nici un zgomot.

Apăsă clanța care se deschise cu un declic abia auzit, apoi împinse ușa și se opri în holul de la intrare. Liniștea era profundă. Cu arma pregătită să tragă, înaintă spre dreapta și se opri din nou. Nu auzi nici cel mai mic zgomot, nici cel mai mic scârțâit, căci podeaua era pardosită cu marmură. Era cu neputință să scotocească prin bungalou fără nici un pic de lumină. Apăsă pe întrerupătorul de pe hol și aprinse o lampă. În fața lui zări ușa unei bucătării modern utilată. Din instinct, începu să cotrobăie prin ea, deschizând toate dulapurile. Când ajunse la cel de-al treilea, zări un pachet mare, învelit într-o pânză. O dădu la o parte. Înăuntru erau un Kalașnikov și două pistoale-mitralieră Skorpio echipate cu amortizor. Într-un sac din plastic erau îngrămădite încărcătoarele celor trei arme. Ascunseseră acolo pe puțin vreo douăzeci, ceea ce însemna cam șase sute de lovituri. Alt sac conținea șase grenade defensive de fabricație sovietică, cu o putere de distrugere înspăimântătoare.

Le înveli din nou cu pânză, luă pachetul sub brațul stâng, pistolul îl ținea cu cealaltă și ieși din bungalou. Greutatea armelor îl împiedica să meargă mai repede. Când ajunse în holul hotelului, după ce înconjură piscina, avea cămașa lipită de corp din cauza transpirației... Lăsă jos pachetul și se îndreptă spre polițistul cu care vorbise mai devreme.

– Privește ce am aici!

Dezveli armele sub privirea năucă a marocanului.

– Un comando islamist intenționează să atace manechinele și invitații, îi explică el. Armele au fost introduse în hotel acum câteva zile. Imediat trebuie să-i anihilăm pe oamenii aceștia care sunt înarmați și pot provoca un dezastru...

Stupefiat, polițistul se uită când la Malko, când la arme.

– Cum...

– Îți voi explica eu mai târziu... Acum trebuie să-l găsim pe comisarul Afouani. Vino cu mine!

– Am primit ordin să nu părăsim holul sub nici o formă...

Malko îl fulgeră cu privirea.

Teroriștii se află deja în hotel. Din câte știu eu, sunt trei. Dă-mi măcar un om!

– De acord, admise polițistul. Voi chema întăriri. Ahmed!

Un inspector tânăr veni în goană, iar șeful lui îi dădu câteva instrucțiuni în arabă. Se năpusti împreună cu Malko pe peronul ce ducea în grădină. Inspectorul-șef începu să dea ordine prin stație.

* * *

„Gulgudin" avu impresia că se prăbușește tot cerul peste el când găsi dulapul gol. Începu să deschidă toate ușile ca un apucat, căutând chiar și în frigider. Alergă în camera alăturată și făcu același lucru sub privirile înnebunite ale celor doi complici ai lui.

– Cotrobăiți peste tot! le ordonă el.

Fugiră în cealaltă aripă, în timp ce el căuta prin salon. În cinci minute terminară de scotocit peste tot. Nu putea să-și adune gândurile și să se concentreze. Nici unul nu avea armă la el. Unde erau armele pe care se străduise să le aducă la Marrakech și pe care femeia recomandată de șeful lui, Brahim, le ascunsese în satul Ourika? Oare i-a trădat sau nu a reușit să le introducă în hotel?

Nu avea cum să se întâlnească cu ea, iar seara asta era singura în care aveau șansa să dea lovitura. „Rachid" și „Hassan" se întoarseră cu mâinile goale.

– Nu am găsit nimic.

„Gulgudin" căuta cu disperare o idee, în timp ce se ruga lui Allah. Deschise gura să dea noi ordine, când auzi pași pe afară. Nu avu timp să stingă lumina. Doi bărbați cu pistoalele în mână apărură în prag.

– Stați pe loc! strigă în arabă cel tânăr.

– Omoară-i! țipa „Gulgudin" la Hassan, singurul care era înarmat.

Acesta smulse pistolul de la centură și trase piedica. Nu apucă să isprăvească ce a început. Malko și polițistul marocan trăseseră în același timp. Hassan se prăbuși pe o canapea din salon. Malko lăsă arma în jos. Celălalt terorist rămase în mijlocul încăperii cu brațele atârnând pe lângă corp. Brusc, „Gulgudin" se întoarse și încerca să fugă înspre grădină, folosindu-se de corpul celuilalt ca de un scut.

– Nu trage! strigă Malko la polițistul de la DST.

Înnebunit, acesta nici nu-l auzi. Îl ochi pe tânăr și își goli încărcătorul. Rachid se prăbuși. Complicele lui îl împinse, făcu un salt și se pierdu în grădina cufundată în întuneric. Malko ezită să tragă. Îl voia viu ca să afle mai multe.

Hotelul era în mod sigur înconjurat de polițiști și nu avea cum să ajungă prea departe...

„Gulgudin" se năpusti în gol și dispăru în grădină. Malko ieși din bungalou, pornind în urmărirea lui. Dacă fanaticul ar fi avut armă, s-ar fi folosit de ea...

* * *

„Gulgudin" sări fără zgomot peste bariera albă care izola piscina de restul grădinii. Parada modei începuse deja. Vreo douăzeci de fete frumoase, îmbrăcate sexy, defilau pe podium în fața mulțimii de spectatori.

„Gulgudin" privi câteva clipe spectacolul plin de dezgust. La Peshawar învățase că nu trebuia să dea niciodată înapoi atunci când voința lui Allah era în joc. Scoase de la centură pumnalul cu lama curbată, îl invocă pe atotputernicul și milostivul Allah, țâșni din tufe agitând pumnalul și strigând cât îl ținea gura.

– *Allah O Akbar!*

Din trei salturi, fu sus pe podium, nas în nas cu superba suedeză îmbrăcată într-o rochie scurtă care lăsa să se vadă coapsele. Paralizată, văzu namila năpustindu-se asupra ei, dar nu avu timp să i se facă frică. Ca și cum ar fi retezat o ramură golașă din fugă, „Gulgudin" îi tăie gâtul. O împinse, iar ea se prăbuși pe podium stropindu-i cu sânge pe spectatorii din primele rânduri.

Țipetele izbucniră din toate părțile. Cu trăsăturile încordate, „Gulgudin" sărise deja la o negresă cu trup sculptural. Cum aceasta își apără gâtul cu mâinile, el îi înfipse cuțitul în burtă, chiar sub buric, despicându-l până jos. Tăietura era lungă de vreo douăzeci și cinci de centimetri. Fata căzu în genunchi. Când trecu pe lângă ea, „Gulgudin" o izbi cu forță în ceafă omorând-o pe loc.

Cea de-a treia, o italiancă apetisantă, îmbrăcată într-o rochiță mulată pe ea, de un albastru electric, fugea cât o țineau picioarele. În clipa în care sări de pe podium printre spectatori,

„Gulgudin" abătu pumnalul asupra ei, aproape tăindu-i antebrațul.

În mai puțin de un minut, sărbătoarea se transformă într-un coșmar. Fetele fugeau care încotro, invitații ieșeau învălmășindu-se ca să scape de ucigaș, ori rămâneau țintuiți locului fulgerați de o teamă viscerală.

„Gulgudin" coborî privirea și îi observă la picioarele lui pe invitații de onoare: guvernatorul cu soția, câțiva străini, printre care și Claudia Schiffer. Știa că se dăduse deja alarma și că nu avea la dispoziție prea mult timp. Luându-și elan, cu pumnalul în mână, o vizează pe Claudia Schiffer care îndrăznise la una dintre prezentările de modă să poarte o rochie pe care era imprimat un versèt din Coran, etalat pe pieptul generos. Îngrozită, închise ochii să nu vadă cum este cuprinsă de umbra morții.

* * *

Malko ajunsese cu întârziere. Apăru la baza podiumului exact în momentul în care „Gulgudin" o rănea pe italiancă. Sări pe scânduri. Islamistul era cu spatele la el. Cu arma îndreptată spre el, îi ochi coapsele masive. Trebuia doar să-l neutralizeze ca să poată scoate ceva, ceva de la el. Apăsă de trei ori pe trăgaci. Namila nici nu se clinti atunci când îl atinse primul glonț. La cel de-al doilea se clătină, iar la al treilea, piciorul se îndoi, căzu pe burtă, iar pumnalul se înfipse în lemnul podiumului.

Se făcu o liniște mormântală în momentul în care se prăbuși. Malko se apropie cu arma îndreptată spre el. Apărând de Dumnezeu știe de unde, comisarul Afouani sări pe podium însoțit de câțiva oameni de-ai lui.

„Gulgudin" dispăru în masa compactă a mulțimii care îl lovea și îl huiduia. Publicul era îngrozit: femeile au făcut crize de nervi, bărbații urlau mânjiți de sânge, umblând ca niște strigoi, iar directorii agențiilor își apărau fetele cu trupurile lor. Polițiștii se așezaseră efectiv pe genunchii guvernatorului ca să-l apere. Directorul hotelului izbucni în plâns, polițiștii alergau încoace și-ncolo agitând pistoalele, creând și mai mare panică.

Italianca rănită, palidă ca un cadavru, se uita năucă la prosopul care se îmbiba cu sânge și care era înfășurat în jurul brațului. Celelalte două fete masacrate rămaseră acolo unde au căzut. Când îl zări pe Malko, comisarul Afouani se repezi la acesta în culmea isteriei.

– Mai sunt și alții?

– Nu, răspunse Malko. Dar pe ăsta nu-l omorâți!

Sări de pe podium șocat de groaznicul masacru și se îndepărtă. Mai avea ceva de făcut.

Capitolul XX

Dalila Villanova se înfioră sub rafala de vânt rece care îi lipea de trup mătasea subțire a compleului albastru. Sprijinită de Mercedesul ei, stătea cu fața spre Malko. El condusese mașina până la marginea plantației de palmieri și îi dădu drumul Dalilei. Lăsase dinadins să se vadă crosa pistolului de la centură. Ea nu avea cum să-și închipuie că nu era încărcat. Malko i-a spus că a distrus comandoul „Al Khatib al Maout", după ce descoperise armele ascunse de ea în bungalou. „Gulgudin" nu mai putea face nici un rău acum, dar nu reușise să afle totul de la el. Dalila era singura în măsură să-i explice ascunzișurile operațiunii.

– Dacă îmi spui tot adevărul, îți las mașina și câteva ore avans. Dacă refuzi, te dau imediat pe mâna celor de la DST.

Dalila îi aruncă o privire de gheață.

– Adică îmi dai posibilitatea să aleg între o moarte îngrozitoare și una decentă... Foarte amabil din partea ta.

Malko nu avea chef să se lase înduioșat. Dalila își merita pe deplin numele. Era o ucigașă. Nu se simțea totuși în stare să-i tragă un glonț în cap, așa cum ar fi făcut-o alți agenți dacă ar fi fost în locul lui... Moartea ei nu l-ar fi înviat pe John Melrose, nici pe cele două fete nefericite, nici pe Said. Însă, dacă ar reuși, cu ajutorul dezvăluirilor ei, să pună capăt unei acțiuni teroriste, ar merita să-i acorde această șansă.

– Nu avem prea mult timp la dispoziție, spuse el cu o voce neutră.

Ea tremura în bătaia vântului din deșert, iar ca să reprime frigul care îi intrase în oase își încrucișă brațele la piept.

Brusc, păru că ia o hotărâre.

– Ce vrei să afli?

– Cine a pus explozibilul în avionul lui John Melrose?

– Eu. I-am dat un pachet, niște prăjiturele pentru o prietenă de-a mea din Madrid. Însă înăuntru era o bombă activată de un dispozitiv de declanșare altimetrică.

Malko înțelese imediat că încetase să opună rezistență. Renunțase să mai lupte. Trebuia să exploateze această situație.

– Cine ți-a dat încărcătura explozibilă? Doar nu ai fabricat-o tu?

– Nu, generalul Sliman Smain, amantul meu.

– Voia să se debaraseze de John fiindcă era gelos?

Dalila se strâmbă cu perversitate.

– Din gelozie, ha! Ba chiar îl excita la culme să-l înșel! Așa avea motiv să mă bată, apoi să mă reguleze. În felul ăsta simțea el plăcerea...

– Atunci, de ce?

Ea îi aruncă o privire plină de ironie.

– Aproape că ai ghicit. Din cauza fotografiei pe care o avea John.

Malko nu era atât de negru la suflet încât să savureze victoria vanității sale cu prețul atâtor victime...

– Am văzut fotografia. Este a unui islamist din Peshawar.

Dalila nu-i răspunse imediat.

– Mă lași să iau o țigară? E un pachet de Lucky Strike în torpedou.

Malko deschise portiera, luă pachetul, iar Dalila trase o țigară pe care o aprinsese cu bricheta mașinii. După ce suflă îndelung fumul afară, spuse cu o voce calmă:

– Bărbatul din fotografie nu este un islamist, ci colonelul Mochran Hattab de la Securitatea militară din afara Algeriei.

Malko câștiga un avantaj. În sfârșit, aflase care este legătura Dalilei cu islamiștii. Bărbatul din fotografie era subordonatul amantului ei, generalul Sliman.

– Ce făcea la Peshawar?

– Era într-o misiune. Făcea parte dintre membrii Securității militare care s-au infiltrat în Grupul Islamic Armat, dându-se drept islamiști. El a rămas câteva luni în Peshawar, iar cei cu care s-a întâlnit au crezut că este un islamist înrolat acolo.

– Unde se află acum?

– La ambasada din Rabat. Lucrează sub acoperire diplomatică.

– Dacă se află în Rabat, înseamnă că toți marocanii îl cunosc după figură și pot să-l identifice, observă Malko.

– Așa este. Dar există un amănunt care îți scapă. Mochran este complet chel. Or, în fotografii apare cu păr... Pe urmă, marocanii nici nu-și închipuie că e un islamist. Nici nu le-a trecut prin cap.

– De ce ar fi făcut-o John Melrose?

– Pentru că John „trata" cu un informator marocan, Jawad Benjelloun, care lucra și el pentru colonelul Hattab... Dacă John i-ar fi arătat fotografia, l-ar fi recunoscut pe loc...

Începu să fumeze, lăsându-l pe Malko să savureze aceste dezvăluiri. Acum știa de ce demarase această manevră. Însă multe dintre etapele ei rămâneau nelămurite. Mai ales elementul principal.

– Identificarea colonelului Hattab nu ar fi fost o catastrofă, remarcă el. Marocanii l-ar fi expulzat imediat. Astfel de lucruri se întâmplă mereu...

– Nu ai înțeles nimic, zâmbi femeia cu ironie. Colonelul Hattab a fost însărcinat de șefii lui cu o misiune „la vârf" absolut secretă. Trebuia să infiltreze niște grupări islamiste care să comită atentate în Maroc, dar să facă în așa fel încât să se creadă că a fost mâna integriștilor. De altfel, cei care au fost uciși în seara asta credeau cu tărie că lucrau pentru un șef fundamentalist. Înțelegi? Serviciile speciale pakistaneze au pus la cale o vastă operațiune de destabilizare a țărilor arabe care nu au încăput încă pe mâna fundamentaliștilor. Datorită Arabiei Saudite care îi finanțează, își selectează de pretutindeni „subiecți" ușor de manipulat și îi aduc la Peshawar, în Pakistan. Acolo primesc o educație religioasă și militară, apoi sunt trimiși în țara lor de baștină. După care sunt din nou contactați de „emirii" lor, adică de instructorii care s-au ocupat de formarea recruților în vederea îndeplinirii „acțiunilor". De exemplu, în Iordania, în Egipt, în Tunisia, în Libia, în țările din Golf, iar acum și în Maroc...

Malko descoperi cu stupoare o organizație subversivă despre care nici un serviciu secret important nu a auzit. Nu e

de mirare că serviciile secrete din Pakistan sunt amestecate în treaba asta. Șefii lor au fost întotdeauna fundamentaliști convinși care l-au ajutat cât au putu pe Gulgudin Hekmatiar, cel mai radical integrist afgan...

– De ce au fost recrutați integriști împotriva cărora luptați în Algeria, dacă sunt dușmanii voștri de moarte, și de ce comit atentate în Maroc?

Dalila nu-i răspunse imediat. Malko simțea că aici era nodul întregii afaceri. Cheia care avea să lămurească absolut totul. În fine, femeia se hotărî să răspundă:

– Șeful de stat major al armatei algeriene a ales o operațiune secretă ca să-i pedepsească pe marocani.

– Ca să-i „pedepsească"? De ce?

Conducătorii din Alger le reproșează două lucruri. Mai întâi, că lasă să tranziteze pe teritoriul țării un trafic important cu arme pentru Frontul Islamic al Salvării și pentru Grupul Islamic Armat. Armele pleacă din Europa, din Belgia, din Olanda, din Germania sau din Franța, trec prin Spania și intră în Maroc la Algesiras, pe autostradă. Apoi sunt ascunse și trimise în hățișurile din deșertul algerian, de-a lungul frontierei dintre Algeria și Maroc, unde supravegherea este imposibilă. În al doilea rând, guvernul algerian îi cere cu insistență regelui Hassan al II-lea să nu ia o atitudine prea fermă împotriva integrismului.

– Că veni vorba despre arme, o întrerupse Malko, unde le-ai ascuns pe cele aduse la hotelul *La Mamounia*? Ți-am răscolit camera, dar nu am găsit nimic.

–Într-o încăpere care era în renovare, imediat după ce am ajuns.

Ușa era deschisă.

– Crezi oare că masacrarea manechinelor nevinovate îl va determina pe regele Hassan al II-lea să-și schimbe optica?

– Nu știu, recunoscu Dalila cu o voce sfârșită. Dar ei cred că amenințarea cu destabilizarea va ajunge ca să întărească poziția marocanilor față de integriștii din Frontul Islamic al Salvării. Marocul este o țară care trăiește mai ales de pe urma turismului... Un măcel într-unul din hotelurile de lux ar putea alunga turiștii pentru multă vreme...

Un calcul mârșav, dar corect. În Egipt și în Turcia au avut loc deja asemenea atacuri oribile. Încasările de pe urma turismului, indispensabile pentru menținerea echilibrului economic, s-au prăbușit în mod vertiginos. Malko era siderat. Cum putea o femeie educată ca Dalila să se preteze la asemenea fapte abominabile?

– Amantul tău, generalul Smain, nu avea cum să ghicească că John Melrose era în posesia fotografiei generalului Mochran Hattab. Numai tu îi puteai spune...

Pentru prima oară, tânăra se tulbură cu adevărat.

– Da. Eu i-am spus despre fotografie. L-am recunoscut pe Mochran când John mi-a arătat-o; nu bănuia că puteam să-l identific pe integrist. Când i-am povestit de Sliman, a înnebunit. Știa și el că, prin intermediul lui Jawad Benjelloun, l-ar fi putut identifica pe Hattab. Din acel moment, totul s-ar fi dus de râpă. Marocanii ar fi descoperit că noi ne aflăm în spatele comandoului „Al Khatib al Maout". Prin rețelele sale a făcut să-mi parvină o bombă, cu ordinul de a o plasa în valiza lui John. Nu aveam de ales. Încărcătura era programată să explodeze la o mie două sute de metri altitudine.

Tăcu. Malko aflase în sfârșit de ce John și alte patruzeci și trei de persoane nevinovate au pierit în această catastrofă. Femeia din fața lui era un monstru.

– Nu te-ai gândit să-i spui măcar în ultimul moment?

– Ba da.

– De ce nu ai făcut-o?

Ea ridică din umeri.

– Este singura întrebare la care nu îți voi răspunde. Gândește-te și tu. Întotdeauna am fost nebună după Sliman Smain, deși e o jigodie. Poate chiar de aceea, că e o jigodie ordinară. Nu căuta să înțelegi. Îți jur că am fost îndrăgostită și de John. El era diferit de Sliman, opusul lui...

La ce bun să mai răspundă? Generalul îi intrase sub piele.

Întinse palma:

– Eu mi-am ținut făgăduiala. Dă-mi cheile.

Malko nu mai zise nimic. Îi întinse cheile Mercedesului iar ea se așeză la volan. Se îndreptă spre oraș. Opri la intersecția bulevardului Mohammed cu strada Franța.

– Aici vei găsi un taxi, îi spuse ea.

– Nu voi spune nimic până mâine dimineață.

Malko o pironi cu privirea. Expresia ochilor ei nu lăsa să se întrevadă nimic. Un amestec de tristețe, de ură, de sfidare, de neputință...

– La revedere, spuse ea.

Malko nu îi ură noroc. Mercedesul se desprinse de lângă trotuar și dispăru în noapte.

* * *

Colonelul Mochran Hattab alerga cu pași mărunți pe bulevardul Zaers când, în dreptul lui, opri o mașină. La bordul ei se găseau patru bărbați. Îi recunoscu pe polițiștii marocani de la DST, dar își văzu de treabă în continuare. Vehiculul îl depăși puțin, apoi opri la câțiva metri în fața lui. În afară de șofer, toți coborâră. Unul dintre ei îi arată legitimația și se adresă colonelului:

– Dumneavoastră mergeți cu noi.

Mochran Hattab îl luă de sus.

– Sunt diplomat, nu aveți nici un drept să mă arestați. Iată actele mele.

Nu apucă să ducă gestul până la capăt. Doi dintre polițiști – niște huidume – îl încadrară și îl îndesară cu forța în mașină.

– Mă doare-n cot că ești diplomat! i-o tăie comisarul marocan.

După ce se sui în mașină, comisarul care stătea lângă șofer se întoarse spre el și spuse:

– Nu ai nici un drept să ne faci greutăți. Te ducem în fața unui ins care te adoră și nu jură decât pe viața ta. E convins că o să cobori din ceruri și o să-l scapi de rahatul în care a intrat. Dar vezi tu, nici Allah nu poate să facă minuni... Îl știi pe unul, Jaafar Benkiran? Își zice și „Gulgudin".

Colonelul Mochran Hattab, care era încadrat de cei doi îngeri păzitori, reuși să rămână nepăsător.

– Duceți-mă imediat la ambasadă, altminteri veți avea mari neplăceri, îi amenință el.

– Nu mai spune! Poate nu știi că șeful nostru, domnul Basri, a primit instrucțiunile direct de la majestatea sa? Dacă tu

cunoşti pe cineva în ţara asta mai presus de el, grăbeşte-te să ne spui şi nouă... Fiindcă veni vorba, prietenul tău te ştie numai după numele de „Brahim". Nu te-a chemat niciodată „Brahim"?

Mochran Hattab privea defilând prin faţa lui vilele luxoase din cartierul Souissi şi încerca să-şi domolească bătăile inimii. Viitorul lui imediat era sumbru.

* * *

Jaafar Benkiran se uita cu încăpăţânare la podeaua încăperii unde se afla, la parterul clădirii moderne care adăpostea sediul Poliţiei secrete marocane din Rabat. Stătea pe un scaun cu mâinile legate la spate. Un hematom hidos îl împiedica să vadă cu ochiul drept. Nici cele trei gloanţe trase în picior nu-i provocaseră aşa o rană. Numai că mergea schiopătând. De când îl arestaseră, îl bătură în aşa hal, că îl dureau toate oasele. Asta era regula jocului. Îi părea rău că nu îşi îndeplinise misiunea.

În rest, *Inch Allah...*

Ştia că va fi spânzurat sau împuşcat şi, bineînţeles torturat din nou, Allah îi va da tăria să reziste. Nu făcuse nimic rău, atât doar că luptase întru triumful Credinţei. Pentru poliţiştii care îl bătuseră nu simţea decât dispreţ. Satana i-a abătut de la calea cea dreaptă.

Nu ştia de ce fusese transferat la Rabat, dar nici nu-i păsa. Deodată uşa se deschise şi înăuntru fu împins un bărbat îmbrăcat într-un trening alb, cu mâinile legate la spate. Se pare că abia fusese arestat, căci arăta bine. Când îl răsuciră cu faţa spre Jaafar, acesta avu impresia că primeşte un pumn în stomac.

Era Brahim, „emirul" lui, omul care îl recrutase la Peshawar, care îi dăduse armele, banii şi îi spusese ce are de făcut. Omul care îi deschisese ochii mai ales în privinţa cerinţelor Jihadului. Lupta din răsputeri să alunge tristeţea. Chiar şi Brahim căzuse în plasa poliţiei marocane... Trase adânc aer în piept. Se vor găsi alţii care să-i ia locul.

Comisarul se postă în faţa lui.

– Îl cunoşti?

Jaafar Benkiran catadicsi să-i arunce o privire chiorâșă.

– Nu.

Instrucțiunile erau clare: cu nici un preț nu trebuiau să-și recunoască „frații". Să nu colaboreze niciodată cu dușmanul.

Comisarul ridică din umeri și continuă pe un ton degajat:

– Ba da, îl cunoști pe numele de „Brahim". L-ai întâlnit la Peshawar.

Puse celebra fotografie sub nasul lui Jaafar. Își zise în gând că Brahim părea cu zece ani mai tânăr cu căciula albă pe cap. Acum era chel și arăta de cincizeci de ani. Tăcu. Știa multe lucruri, dar nu avea importanță.

Nici Brahim nu scotea o vorbă. În sinea lui, Jaafar îi admira curajul. Era un adevărat mujahidin. Comisarul își văzu de treaba lui. Puse altă fotografie sub nasul lui Jaafar.

– Privește-ți prietenul. Îi stă bine în uniformă, nu-i așa?

Jaafar își plecă privirea. Era o fotografie mărită în care erau ofițeri ai armatei algeriene. „Brahim" se vedea în primul rând, în fața mai multor generali. Jaafar recunoscu figura unuia dintre ei, renumit prin ura feroce pe care o nutrea față de integriști. Ca să nu-și trădeze tulburarea, se uita în altă parte. Fotografia dispăru, fiind înlocuită cu un act de identitate algeriană. Figura lui „Brahim" se putea recunoaște foarte ușor. Comisarul de la DST reluă:

– Prietenul tău, „Brahim", ocupa un post la Ambasada Algeriei din Rabat. Este reprezentantul Securității militare din afara statului. Nu a fost în viața lui un islamist. Întotdeauna a luptat împotriva lor. Așa ți-a omorât zeci de prieteni. Iar tu ai lucrat pentru el. Din cauza lui, vei fi executat. Și asta ca să le reușească o mașinație murdară comandată de generalii din Frontul de Eliberare Națională. Știți foarte bine că ei îi urăsc atât de mult pe membrii din Frontul Islamic al Salvării și din Grupul Islamic Armat. În general, pe toți integriștii. Ți-au tras-o tare de tot!

Jaafar Benkiran ar fi vrut să-și astupe urechile. Cuvintele îl loveau mai tare decât vinele de bou folosite de torționarii din Siguranța națională. Era cu neputință, voiau să-l deruteze. Ridică privirile, căutând cu disperare în ochii lui Brahim. Ar fi trebuit să audă deja din gura lui că nu e adevărat.

Descoperi însă o figură descompusă, pământie, stând cu bărbia în piept și cu privirea rătăcită. „Brahim" dispăruse, lăsând locul dublurii împietrite de spaimă și de lașitate. Într-o fracțiune de secundă, Jaafar își dădu seama că polițiștii nu-l minţiseră, că fusese folosit de unul dintre cei mai aprigi dușmani ai Jihadului. Avea senzația că tot sângele îi năvălește în cap. Slobozi un răcnet puternic, desprinzându-se de sol, ca și cum ar fi fost pe arcuri.

Se năpusti cu toată greutatea asupra colonelului Mochran Hattab, care cântărea probabil cu zece kilograme mai puțin ca el, și îl strivi de perete. Acesta scoase un țipăt înăbușit. Ultimul care se auzi.

Jaafar Benkiran își înfipse dinții în gâtul lui, exact în dreptul carotidei. Nu fusese el de pomană un măcelar *hallal:* era un bun cunoscător în ale anatomiei. Strânse cu dinții artera care zvâcnea, agățându-se ca un pitbull de prada lui. Bărbații din încăpere îl luară pe sus, îl amenințară, se căzniră să-i smulgă victima din dinți.

Această manevră avu exact efectul opus. Cei trei bărbați reușiră într-adevăr să-l îndepărteze de victimă, însă agresorul plecă cu o bucată de carotidă între dinți. Un jet de sânge țâșni din gâtul colonelului Hattab, neputând fi oprit. Nici când îl loviră pe Jaafar cu crosa pistolului și se prăbuși la pământ, nu-și descleștă dinții. Însă nu avu satisfacția să-l vadă murind pe colonelul Mochran Hattab.

Ultimul său gând, înainte de a-și pierde cunoștința, era că nu-l puteau împușca de două ori.

Sfârșit